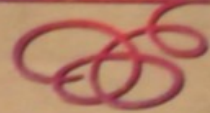

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

НОРА РОБЪРТС

*Никой не може
да е сигурен
какво ще се случи,
когато изкуши
съдбата...*

Да изкушиши съдбата

НОРА РОБЪРТС ДА ИЗКУШИШ СЪДБАТА

Превод: Катя Георгиева

chitanka.info

След смъртта на родителите си малката Даяна Блейд е отгледана от строгата си леля, която се опитва да обуздае буйната ѝ кръв и да я превърне в студена изискана дама. За двадесет години почти успява... Докато съдбата не среща Даяна с Кейн Макгрегър.

Кейн обича жените и не обича усложненията. Единственото му намерение е да покаже на Даяна, че в живота има не само правила и ограничения, а и вълнения и страсти. Но никой не може да е сигурен какво ще се случи, когато изкуши съдбата.

ПЪРВА ГЛАВА

Не бе сигурна защо го прави. Даяна разглеждаше простиращите се под нея облаци и се опитваше да разбере дали пътуването, което бе предприела, бе импулсивно или пресметнато. Въпреки че по разписание трябваше да кацне след по-малко от тридесет минути, все още не бе сигурна.

Бяха минали почти двадесет години, откак за последен път видя брат си. Когато мислеше за него, тя си го представяше като далечен, вълнуващ и нежен младеж. Бе го обичала с цялата всеотдайна любов, каквато можеше да изпитва едно шестгодишно момиченце към едно шестнадесетгодишно момче.

Образът му бе замръзнал в миналото — тъмен, висок младеж с изсечени красиви черти и студени зелени очи. Спомняше си неговата някак арогантна гордост и независимост. Той бе единак. Макар и едва шестгодишна, Даяна бе разбрала, че Джъстин Блейд върви по свой собствен път.

С мека и безрадостна усмивка се облегна назад на удобната си първокласна седалка. Преди двадесет години Джъстин определено бе поел по своя собствен път. Когато родителите им починаха, той сигурно я бе утешавал. Но тогава тя бе прекалено зашеметена, за да го разбере. Мислеше, че мама и татко са си отишли, защото тя не искаше да ходи на училище. Ако се държеше както трябва, ако мълчеше и внимаваше в час, те щяха да се върнат. След това дойде леля Аделаид, а брат ѝ замина. Месеци наред Даяна мислеше, че той също е отишъл на небето, защото са му дошли до гуша нейните сълзи и въпроси. Леля ѝ я отведе на изток — в друг свят, в друг живот. Нито веднъж през тези две десетилетия Джъстин не се бе свързал с нея.

Значи сега се е оженил, помисли Даяна. Може би защото все още го виждаше пред очите си като буйно и доста мрачно момче, не можеше да си го представи като съпруг. Серина Макгрегър. Даяна повтори наум името. Странно, че се бе озовала със снаха, когато почти не чувстваше, че има брат.

О, тя знаеше за семейство Макгрегър от Хайанис Порт. Леля Аделаид не би сметнала, че възпитанието ѝ е пълно, ако не я бе запознала с произхода на едно от водещите семейства в страната — особено след като те живееха достатъчно близо до Бостън, за да могат да се смятат за съседи. В края на краищата, заможните династии бяха единствените кралски особи, които Америка признаваше.

Дениъл Макгрегър бе патриархът, чистокръвен шотландец и финансов магьосник. Ана Макгрегър, неговата съпруга, бе уважаван хирург. Алън, най-големият им син, бе американски сенатор, за когото се говореше, че го чакат по-големи неща.

Кейн Макгрегър. Тук Даяна спря да прелиства наум списъка. Макар той още да нямаше тридесет години, бе чувала името му да се спряга из достолепните зали на Харвардския университет. И тя, и Кейн бяха избрали правото и се бяха мъчили над същите учебници, бяха слушали същите професори и бяха крачили из същите коридори. Накрая Даяна получи същата специалност. Той бе завършил една година преди тя да постъпи и вече бе започнал обещаващата си да бъде бляскава кариера.

Веднъж, още като първокурсничка, Даяна бе дочула разговора на две студентки от горните курсове за Кейн Макгрегър. Те, спомни си тя с усмивка, не обсъждаха умствените му способности. Очевидно неописуемият Макгрегър не бе прекарвал всичкото си време в потене над книгите.

После идваше Серина. Всички говореха, че е блестяща — това изглежда бе в гените на Макгрегър. Бе завършила с почести университета „Смит“, спомни си Даяна, и през следващите няколко години бе събирала степени и звания. Странна партия като за Джъстин Блейд.

За момент Даяна се замисли дали би отишла на сватбата им, ако беше в страната. Да, реши тя. Любопитството нямаше да я остави да не отиде. В края на краищата, същото това любопитство бе основната причина да пътува сега до Атлантик Сити. Пък и би било трудно да откаже поканата, която ѝ изпрати Серина, без да бъде по детински груба, помисли тя мрачно. Ако имаше две неща, на които леля Аделаид я бе научила, те бяха никога да не се държи детински и никога да не се държи грубо — поне не с хора, които могат да се смятат за равни с нея.

Даяна реши да не се замисля за старомодните двойни стандарти на леля си и отвори писмото от Серина:

„Скъпа Даяна,

Бях ужасно разочарована, че миналата есен беше в Париж и не можа да дойдеш на нашата сватба. Винаги съм мечтаела да имам сестра, ала моите родители така и не ми подариха. Сега, когато вече я имам, ми е тъжно, че не мога да ѝ се порадвам. Джъстин говори за теб, но не е същото, като да те видя лице в лице — още повече, че неговите спомени са за едно малко момиченце. Мисля, че след всичките тези години той най-много на света иска да се запознае с жената, в която си се превърнала.

Изпращам ти самолетен билет, който купих с чек от неговата книжка. Моля те, използвай го и бъди наша гостенка в «Команч» колкото време пожелаеш. Вие с Джъстин имате да наваксвате за цял живот, а аз трябва да опозная сестра си.

Рина“

Даяна вдигна вежди и сгъна писмото. Топло, открито, приятелско... Не такава си бе представляла жената, която би станала съпруга на Джъстин. Тихо се засмя и се облегна назад. Та тя не познаваше дори мъжа на име Джъстин Блейд!

Ако някаква част от нея бе искала да се запознае с него, Даяна я бе погребала много отдавна. Налагаше се, за да оцелее в света на леля си. Дори и сега леля Аделайд би била ужасена, ако научеше, че се гласи да гостува на Джъстин в един комарджийски хотел. И, добави наум Даяна, щеше да започне поредната лекция къде и с кого трябва да бъде виждана една дама.

Насочи отново вниманието си към облаците. Едва ли имаше значение, реши тя. Щеше да се запознае с брат си и жена му, да задоволи любопитството си и да си замине. Малкото момиченце, което можеше безусловно да боготвори, вече не съществуваше. Сега имаше свой собствен живот, своя собствена кариера. И двете прекалено дълго

не се бяха променяли. Бе Нова година, напомни си Даяна. Идеалното време за едно ново начало.

Сигурно няма да дойде, мислеше Кейн, докато вървеше към залата за пристигащи пътници. След като Даяна Блейд не бе отговорила на писмото на Серина, той не разбираше откъде сестра му бе толкова сигурна, че ще е в самолета. Не разбираше и защо той самият се бе оставил да го хванат за шофьор.

Рина щеше да дойде лично, ако не й се бе отворила толкова работа в хотела, напомни си Кейн. А след ада, през който минаха само преди няколко месеца, той се усещаше, че е склонен да задоволява прищевките на сестра си. Иначе щеше да кара ски в Колорадо, вместо да се разхожда по този северен плаж през януари.

Посегна към вратата на сградата и силен порив на вятъра смъкна яката на палтото му. Една блондинка, увита в червена лисица, се спря до него достатъчно дълго, колкото да плъзне поглед по тялото и лицето му, преди очите й да срещнат неговите. Той отвърна с развеселена усмивка и я изчака да мине.

Имаше слабо и бледо лице с остри, силни черти, смекчени от очите му, които бяха почти виолетови. На пръв поглед човек можеше да го помисли за учен, ала по-внимателният поглед би разкрил една дързост, която бе много далеч от академичния дух. Нямаше шапка и вятърът развяваше лъскавата му златиста коса около лицето. Усмивката придаваше чар на напрегнатите му, почти вълчи черти. Бе мъж, който знаеше как изглежда и това му харесваше.

Кейн мина през залата с бързи и дълги крачки, без да поглежда нито наляво, нито надясно. Бе прекарал достатъчно време по летищата, за да не обръща внимание на шума и тълпите. Хвърли един бърз поглед към таблото да провери от кой изход ще пристигнат пътниците от Бостън и после седна да чака жената, която не очакваше.

Чу съобщението, че самолетът се е приземил, облегна се назад на пластмасовия стол и запали цигара. Щеше да чака, докато излезе и последният пътник, после да се върне в хотела. Серина щеше да бъде удовлетворена, а той цял следобед щеше да се занимава във физкултурния салон. Откакто приключи работата си в щатската прокуратура и се върна към частната си практика, не бе имал време да

си почине и за един час, какво оставаше за цяла седмица. Когато си почиваше, правеше го също толкова пълноценно, колкото и работеше.

Следващите седем дни, каза си Кейн, щяха да бъдат посветени на безделието. Нямаше да мисли за хаоса в службата, за делата, от които трябва да се откаже, просто защото денонощието нямаше достатъчно часове, нито за купищата документи, които чакаха да бъдат написани.

Позна я в минутата, в която я видя. Високите коси скули бяха същите като на Джъстин, както и гладката, почти медна кожа. Индианската кръв при сестрата личеше може би дори повече. Очите ѝ не бяха светли, неочаквано зелени като на брат ѝ, а наситено тъмнокафяви. Очи на камила, помисли Кейн и се изправи. С тежки клепки и гъсти мигли, от които изглеждаха някак сънени. Носът ѝ бе прав и аристократичен, устните страстни. Или упорити. Това не бе лице, което лесно можеше да се постави в някаква категория — красиво, привлекателно, сексапилно — ала не беше и лице, което лесно можеше да се забрави. Кейн знаеше, че вече го бе запаметил.

Когато Даяна премести ръчната си чанта на другото рамо, гъстата ѝ гарвановочерна коса се люшна, почти без да докосва раменете. Носеше я свободна и права, с подвити навътре краища и с бретон над веждите. Прическата ѝ отиваше — лесна за поддържане, но старателно подстригана — както и измамно семплият виненочервен костюм.

Все още незабелязан, Кейн обходи с поглед стройното ѝ стегнато тяло с тесни бедра, тънък кръст и силни като на плувкиня рамене. Тя вървеше като танцьорка — уверено, плавно и ритмично, така че когато той застана пред нея, Даяна спря на сред крачка, без следа от непохватност. За разлика от жената с палтото от червена лисица, тя погледна лицето му кратко и без интерес.

— Извинете... — Думите бяха съвършено любезни и оставяха недвусмисленото впечатление, че бе застанал на пътя ѝ.

Интересно, помисли Кейн и не си направи труда да се усмихне.

— Даяна Блейд?

Тя вдигна вежди:

— Да?

— Аз съм Кейн Макгрегър, братът на Рина. — Протегна ръка, без да отделя очи от лицето ѝ.

Значи това е убийственият Макгрегър, помисли Даяна и пое ръката му.

— Приятно ми е. — Бе очаквала мека гладка длан и с изненада почувства твърдата мазолеста кожа. По ръката ѝ се плъзна леко удоволствие. Тя го осъзна, прекъсна контакта и го забрави.

— Рина щеше да дойде лично — продължаваше Кейн, все още разглеждайки внимателно лицето ѝ, — ала в хотела възникнаха някои спешни проблеми. — Тъй като можеше да бъде дипломатичен или откровен, в зависимост от настроението, Кейн задърпа ръчната чанта от рамото ѝ и изтърси: — Не очаквах, че ще дойдете.

— Така ли? — Даяна продължаваше да държи презрамката на чантата си, отказвайки да отстъпи притежанието ѝ. — А сестра ви?

Кейн си помисли дали си струва да се сборичкат за чантата. Нещо в тези големи сънени очи го подтикваше да я подразни. Сви рамене и отпусна ръка.

— Тя беше сигурна, че ще дойдете. Рина вярва, че всички имат силни семейни чувства, защото тя ги има. — Мимолетна усмивка смекчи чертите ѝ, преди той да я хване за ръка. — Да отидем да вземем багажа ви.

Даяна му позволи да я поведе по широкия, пълен с хора, коридор, докато зад измамно ленивите ѝ очи острият ѝ ум бе нащрек.

Кейн вдигна вежди, после отново ги пусна, ала дори не я погледна.

— Аз не ви познавам. Но след като сме се озовали в положението да сме роднини, тъй да се каже, защо да не прескочим официалностите?

По време на тази кратка реч Даяна получи още един отговор на въпроса защо той така преуспяваше в професията си. Гласът му бе златен — наситено старо злато с леко загатната стомана.

— Добре — съгласи се тя. — Кажете ми, Кейн, след като не си ме очаквал, как ме позна?

— По фигура и цвят много приличаш на Джъстин.

— Така ли? — измърмори Даяна.

Спряха пред конвейерната лента. Кейн отново се загледа в нея по същия настойчив и безцеремонен начин както преди. Ароматът ѝ не можеше съвсем да се определи — по-скоро див, отколкото цветен, и

много френски. Чудеше се дали ѝ подхожда толкова, колкото и добре скроеният вълнен костюм.

— Семейната прилика е налице — отбеляза той. — Ала мисля, че няма толкова да си личи, ако стоите един до друг.

— Това е нещо, което малко съм имала възможност да правя — отвърна Даяна сухо и с жест посочи към багажа си.

Свикнала е със слуги, реши Кейн и вдигна двата кожени куфара. Но е и самоуверена, добави той наум, спомняйки си за мълчаливата им борба за чантата.

— Сигурен съм, че Джъстин ще се радва да те види след толкова години.

— Възможно е. Ти изглежда много го харесваш.

— Познавам го от десет години. Беше ми приятел, преди да ми стане зет.

Искаше ѝ се да попита какъв е Джъстин, ала преглътна въпроса. Тя имаше свое собствено мнение. Ако щеше да го промени, това нямаше да стане под влияние на Кейн или на когото и да било друг.

— В „Команч“ ли живееш?

— За една седмица.

Излязоха вън на мразовития януарски въздух и Даяна машинално пъхна ръце в джобовете на палтото си. Небето бе със студен, твърд син цвят, улиците хлъзгави и кишави от топящия се сняг.

— Не е ли необичаен сезон за почивка на море?

— За някои, да... — Вятърът хвърляше косата му в очите, но той изглежда не забелязваше. — Пък и много хора идват тук заради хазарта. Когато си в казиното, времето няма значение.

Главата ѝ стигаше до рамото му, затова тя вдигна лице да го види.

— Ти заради това ли си дошъл?

— Не специално. — Погледна надолу и откри, че на слънце очите ѝ имаха едва доловими златисти искрици. — От време на време с удоволствие изигравам по някоя игра, ала комарджията на семейството е Рина.

— Значи двамата с Джъстин добре си подхождат.

Кейн остави багажа и бавно извади ключовете от джоба си.

— Ще те оставя сама да прецениш. — Без да говори прибра куфарите в багажника, после отключи колата. — Даяна... — Сложи

ръка на рамото ѝ, преди да бе успяла да седне вътре.

Никога не бе предполагала, че името ѝ може да звучи така — меко, плавно и някак екзотично. Когато обърна големите си озадачени очи към него, Кейн отметна бретона ѝ с жест, който за него бе съвсем естествен. Тъй като докосването му я изненада и обърка, тя не каза нищо.

— Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат — тихо каза той.

— Не те разбирам.

За момент просто стояха на ветровития паркинг между грохота на самолетите и пушека на колите. Даяна помисли, че почти чувства твърдата му длан през дебелилото си палто. Очите му бяха странно нежни като за лице с такива резки черти. Накратко, забрави за репутацията му на демон в съдебната зала... И в спалнята. Усети, че ѝ се иска да го докосне, да помогне, да посъветва, да успокои, преди напълно да бе осъзнала, че самата тя се нуждаеше от това.

— Имаш красиво лице — прошепна Кейн. — А имаш ли и състрадание?

Даяна смръщи вежди.

— Харесва ми да мисля, че имам.

— Тогава дай му шанс.

Озадаченият уязвим поглед изчезна и на негово място се появи нещо студено и предпазливо. Бе поглед, макар тя да не го знаеше, който брат ѝ би възприел още щом го забележи.

— Някои биха могли да приемат идването ми като знак за добра воля.

— Някои биха могли — съгласи се Кейн и заобиколи колата да седне зад кормилото.

— Но не и ти! — Даяна си позволи да захлопне ядосано вратата.

— Ако трябваше да отгатвам, бих казал, че си дошла най-вече от любопитство.

— Трябва да е приятно толкова често да си прав.

Той я удостои с една властна усмивка, която бързо изгасна. Даяна едва не се зачуди дали не си я бе въобразила.

— Да. — Завъртя ключа и ягуарът оживя. — Защо заради семейството да не се опитаме да бъдем приятели? Как беше в Париж?

Безсъдържателен разговор, реши тя. Изключи мозъка си и давай всички стандартни, нищо незначещи отговори. Даяна се облегна назад. Щеше да се наслаждава на пътуването. Една от тайните ѝ слабости бе към бързите, добре конструирани коли.

— Беше студено — отвърна тя светски.

— Има едно малко кафене близо до „Рю дьо Фур“ — спомни си Кейн, докато маневрираше с ягуара през летищното движение. — Най-добрите суфлета от двете страни на Атлантика.

— „Хенри“ ли?

Той ѝ хвърли един любопитен поглед.

— Да. Знаеш ли го?

— Да. — С едва доловима усмивка Даяна отново насочи вниманието си към прозореца. „Хенри“ бе една шумна тясна дупка. Леля Аделаид би умряла от глад, преди да прекрачи прага му. Даяна го обичаше и винаги се опитваше да се измъкне за час-два, когато бе в Париж, за да се наслади на кухнята и компанията. Странно, че можеше да е любимо и на Кейн Макгрегър. — Често ли ходиш в Париж?

— Вече не.

— Леля ми сега ще живее там. Помагах ѝ да се настани в апартамента си.

— Ти живееш в Бостън. В коя част?

— Току-що се преместих в една къща на улица „Чарлз“.

— Както винаги, светът е малък — промърмори Кейн. — Изглежда сме съседи. С какво се занимаваш в Бостън?

Тя отметна косата, паднала на бузата ѝ, и се обърна да го погледне.

— Със същото, с което се занимаваш и ти.

Кейн вдигна вежди и завъртя глава към нея.

— Сигурна съм, че помниш професор Уайтмън — продължи Даяна. — Той се изказва много ласкаво за теб.

Кейн бързо се усмихна:

— Студентите още ли го наричат зад гърба му Скелета?

— Разбира се.

Той се засмя и поклати глава:

— Значи право в Харвард. Излиза, че имаме много повече общи неща, отколкото сме предполагали — семейство, Алма матер, професия. Работиш ли?

— В „Баркли, Стивънс и Фиц“.

— Ммм, много престижно. — Хвърли й един поглед. — И сериозно.

За пръв път лицето на Даяна се отпусна в усмивка, едновременно кисела и очарователна.

— Получавам всички интересни случаи. Например, миналата седмица трябваше да защитавам сина на един общински съветник, който има навика да не обръща внимание на ограниченията на скоростта.

— За петнадесет или двадесет години може да успееш да се утвърдиш.

— Имам други планове — отсече Даяна. Според нейните изчисления, на тридесетгодишна възраст трябваше да е готова за промяна. След четири години работа в уважавана и консервативна фирма щеше да има и опита, и основата, за да започне самостоятелна практика. Една малка, елегантна кантора, една способна секретарка, и тогава...

— Какви са те?

Тя се върна в настоящето. Не бе жена, която би сложила всичките си карти на масата.

— Смятам да специализирам криминално право — отвърна просто.

— Защо?

— Жажда за справедливост и човешки права — засмя се и отново се обърна към него. — И любов към хубавата битка.

Кейн кимна замислено. Може би Даяна не бе толкова изтънчена и благовъзпитана, колкото предполагаше елегантният й костюм.

— Бива ли те?

— Един студент втори курс може да се справи с нещата, с които се занимавам в момента. — Облегна назад глава. — Аз съм много по-добра от това... И имам намерение да бъда най-добрата.

— Похвална амбиция — отбеляза той и насочи колата към „Команч“. — Аз вече съм запазил това място за себе си.

Тя го удостои с един дълъг и студен поглед.

— Ще видим кой ще стигне там пръв.

В отговор Кейн само се усмихна. Даяна помисли, че в този момент вижда нещо от демона в него, намек за онази жива, опасна

енергия, която вече го бе изкачила високо по стълбата. Без да отговори, тя излезе от колата. Не можеха да я сплшат вълчи усмивки и предизвикателни погледи. Ако имаше една-единствена област, в която се чувстваше напълно уверена, това бе правото. Кейн Макгрегър години наред щеше да чува името ѝ, беше сигурна в това. Щеше да си спомня какво му бе казала.

— Куфарите на госпожица Блейд са в багажника — съобщи Кейн на портиера и му подаде сгънатата банкнота и ключовете. — Сигурен съм, че Рина би искала веднага да се срещне с теб — продължи той и отново хвана Даяна за ръка. — Освен ако не предпочиташ първо да отидеш в стаята си.

— Не. — Рина, не Джъстин, забеляза тя. Усети отново как стомахът ѝ се свива и се помъчи да не му обръща внимание.

— Добре. Ще се качим направо горе.

— И така... — Даяна се огледа, оценявайки ненатрапващата се елегантност на фойето. — Това е на Джъстин.

— Той притежава само половината от „Команч“ — поправи я Кейн, докато влизаха в асансьора. — Миналото лято Рина откупи другата половина като пълноправен съсобственик.

— Разбирам. Така ли се запознаха?

— Не — засмя се той и Даяна го погледна с любопитство. — Това е една много объркана семейна шега. Сигурен съм, че Рина ще ти я разкаже... Макар че вероятно ще трябва да се запознаеш с баща ми, за да я разбереш напълно. — Дълго я гледа, после вплете пръсти в краищата на косата ѝ. — Но пък като си помисля, по-добре да се постарая да не се запознаваш с него. — Не откъсваше очи от нейните, объркан от диво изкусителния ѝ аромат. Дали тези устни бяха толкова страстни, колкото изглеждаха? — Ти наистина си много красива, Даяна — прошепна Кейн.

Начинът, по който произнасяше името ѝ, каза си тя, бе причината за това странно и смущаващо настръхване на кожата ѝ. Бе специалист да кара жените да се смущават, спомни си Даяна. И да ги кара това да им е приятно. Погледна го спокойно през полупритворените си клепачи:

— Славата ти още се носи в Харвард — каза му тихо. — И не само за постиженията ти в лекционните зали.

— Така ли? — Видимо развеселен, той бързо дръпна косата ѝ, преди да я пусне. — Някой път ще трябва да ми разкажеш за това.

— Някои неща е най-добре да останат неизказани. — Вратите се отвориха, тя излезе и му хвърли поглед през рамо. — Макар винаги да съм се чудила дали... Дали инцидентът в юридическата библиотека се основава на реален факт.

— Хм... — Кейн потърка брадичката си и се изравни с нея. — Да предположим, че се опитам да се отклоня от отговора, адвокате.

— Страхливец!

— О, да... — Пъхна в ключалката ключа, който Серина му бе дала, после спря. — Още ли се говори за това?

Даяна се вгледа в лицето му, борейки се с усмивката си. Той не бе толкова смутен, реши тя, колкото любопитен.

— Легенди се носят. Шампанско и страст между масачузетско криминално право и бракоразводни дела.

Кейн сви рамене и превъртя ключа.

— Всъщност беше бира. С времето тези неща се раздуват до неузнаваемост. — Подари ѝ една много чаровна усмивка. — Не вярваш на всичко, което чуваш, нали?

Даяна се забави достатъчно дълго, за да отвърне на усмивката.

— Да. — След това бутна отключената врата и влезе вътре.

Не знаеше какво бе очаквала, ала каквото и да бе било, то нямаше нищо общо с топлатата елегантност на апартамента на брат ѝ. Приглушени тонове контрастираха със смели цветни петна, огромни стъкла с панорамен изглед към Атлантика, малки изящни дърворезби, пастелни скици, ниски уютни мебели, сгъшени върху меки килими.

Дали това бе вкусът на брат ѝ? Или на Серина? Кой бе мъжът, с когото споделяха общи родители и общ произход? Защо тя бе тук, защо гледаше, защо се разтваряше за чувства, които през по-голямата част от живота си бе заключила? Трябваше да си останат заключени, каза си Даяна трескаво. Това бе инстинкт за самосъхранение. Обзета от моментна паника, тя се обърна към вратата, но се озова лице в лице с Кейн.

— От кого се опитваш да избягаш? — попита той и сложи ръце на раменете ѝ. — От Джъстин или от себе си?

Даяна замръзна.

— Това не те засяга.

— Вярно е — съгласи се Кейн, ала очите му сами се спуснаха към устните ѝ. Те бяха напрегнати, със стегнати мускули. Какво ли би било да я отпусне, да премине отвъд тази старателно изградена стена от самоконтрол и елегантност? Винаги бе предпочитал по-пламенните жени — жени, които знаеха как да се смеят и как да се любят без подводни течения. Но това, в края на краищата, щеше да е само един опит. Нямаше никаква опасност от обвързване.

В един момент се изкушаваше да задоволи любопитството си — да я привлече няколко сантиметра по-близо и да я вкуси. Фактът, че нейната реакция можеше да е всичко между гняв и страст, правеше изкушението само по-трудно за устояване.

Даяна почувства как желанието идва неочаквано и неканено — да бъде прегърната, развълнувана, притежавана. Кой знае откъде, знаеше, че той може да я докара дотам. Нямаше да има въпроси без отговори, нямаше да има несигурност, само прилив на удоволствие и страст. Без причини, без разсъждения, без оправдания — можеше да намери този опияняващ, забранен свят, само ако протегнеше ръка към него. И към Кейн.

За момент се люшкаше между изкушението и разума — това тънко острие на бръснача, познато на всички влюбени. Би било толкова лесно...

Зад гърба ѝ се чу тихо прищракване. Тя обърна глава към вратата на асансьора, който досега не бе забелязала. Без да каже нищо, Кейн вдигна ръце към раменете ѝ и смъкна палтото ѝ в момента, в който вратата се отвори.

Даяна видя как в стаята влезе една жена — дребна, руса и поразителна в семплия виолетов костюм в тон с очите ѝ.

— Даяна! — Серина се приближи към нея и несприлюдено я прегърна. — Толкова се радвам, че дойде! — Хвана я за ръцете. — О, колко си красива — възхити се тя с широка приветлива усмивка. — И колко приличаш на Джъстин. Нали, Кейн?

— Ммм... — Без да се приближава, той наблюдаваше срещата, палейки цигара.

Малко стъписана от посрещането, Даяна направи крачка назад.

— Серина, искам да ти благодаря за поканата.

— Това е последната официална покана, която ще получиш — заяви Серина. — Сега сме едно семейство. Кейн, да пийнем по нещо,

а? Даяна, ти какво искаш?

Даяна погледна от брата към сестрата и вдигна рамене:

— Малко вермут. — Нервно и неспокойно се насочи към прозореца. — Хотелът е много красив, Серина. Кейн ми каза, че вие с Джъстин сте съсобственици.

— В този и в още един, който възстановяваме в Малта. Още не съм се добрала до другите. Ще го направя. — Серина взе от Кейн чашата, която ѝ подаваше, и се разположи на дивана.

— Оказа се, че ние с Даяна сме съседни — обади се Кейн и прекоси стаята, за да ѝ подаде другата чаша.

— Наистина ли?

Странният момент бе преминал, каза си Даяна. И всичко е било от нерви, не от желание, помисли тя, поемайки питието си от Кейн. В този момент очите им се срещнаха, пръстите им се докоснаха и вече не бе толкова сигурна, колкото ѝ се искаше.

— Да. — Преднамерено му обърна гръб и насочи вниманието си към сестра му. — Голямо съвпадение.

Той бавно се усмихна и плъзна поглед по гърба на Даяна.

— Нещо повече от съвпадение — провлачи Кейн и тръгна обратно към бара. — Имаме и еднакви професии.

— Ти си юристка? — Серина забеляза как очите на Даяна проследиха Кейн. Брат ѝ изглежда никога не си губеше времето, помисли тя и замислено отпи от чашата си.

— Да, учих в Харвард няколко години след Кейн. — Даяна премести питието в другата си ръка и съжали, че го бе поискала. — Ала неговото присъствие още се чувстваше — добави тя.

Серина отметна глава и се разсмя:

— О, не се съмнявам. В повечето случаи трябва да приемаш историите с резерви. В случая с Кейн... — Тя замълча и му се усмихна предизвикателно. — Просто се чудя колко е премълчаното.

— Доверието ти в мен е трогателно — измърмори той.

Те са близки, реши Даяна. Споделили са много години и знаят десетки глупави неща един за друг. Загледа се в чашата си. Какво правеше тя тук?

— Серина — подзе Даяна, — искам да знаеш, че съм много благодарна за поканата. Но се чудя... — Замълча и за кураж отпи от вермута. — Чудя се дали Джъстин е по-малко притеснен от мен.

— Той не знае, че пристигаш. — Очите на Даяна се разшириха и Серина бързо продължи: — Не бях сигурна, че ще дойдеш. Не исках да го заболи, ако откажеш.

— Щеше ли да го заболи? — промърмори Даяна и отново надигна чашата си.

— Ти не го познаваш — отвърна Серина. — Аз го познавам. — Студеният, спокоен поглед, който Даяна й изпрати, толкова й напомни за Джъстин, че сърцето й се сви. — Даяна, мисля, че имам някаква представа как се чувстваш. — Остави питието си на масата и се изправи. — Моля те, не го отхвърляй. Той е...

При звука на асансьора Серина рязко млъкна. По дяволите, трябваша й още няколко минути! Погледна към Даяна и я видя как стои напрегнато и мълчаливо. Хвърли един безпомощен поглед към Кейн, ала той само сви рамене в отговор. Вратата на асансьора се отвори.

— Ето къде си била! — Джъстин се насочи право към жена си. — Беше изчезнала.

— Джъстин... — започна Серина, но думите й заглъхнаха в устните му.

Толкова е висок, помисли Даяна вцепенено. Уверен, преуспял, продължаваше да изброява наум и не можеше да направи нищо, освен да се взира втренчено в него. Какво бе останало от навъсеното буйно момче, което бе познавала? Това ли беше нейният брат? Веднъж я бе вдигнал на раменете си, за да може тя да види над тълпата цирка, пристигнал в града. Боже мили, защо трябваше да си спомня за това сега?

— Джъстин... — започна Серина задъхано, когато устните й бяха свободни. — Имаме гости.

Той погледна бегло към Кейн и привлече Серина по-близо.

— Изчезвай, Кейн. Искам да правя любов със сестра ти.

— Джъстин! — засмя се Серина, притисна ръце към гърдите му и се обърна към прозореца.

Той проследи погледа й, усмихна се, погали жена си по косите, ала не я пусна.

— О, не бях разбрал, че Кейн си е довел приятелка.

Той дори не ме познава, помисли Даяна и здраво стисна чашата. Ние сме чужди, ще се разминем на улицата, без да се познаем. Объркано се загледа в него, търсейки с мъка думите, които не идваха.

Очите на Джъстин бавно се присвиха. Серина почувства как ръката му се сви върху косата ѝ, след това постепенно се отпусна.

— Даяна? — произнесе той невярващо.

Тя не помръдна. Очите ѝ бяха сухи, кокалчетата на пръстите ѝ, стискащи чашата, бяха побелели.

— Здравей, Джъстин.

Той се приближи към нея, търсейки чертите ѝ. Стрелките на часовника се превъртаха напред и назад толкова бързо, че загуби ориентация. Искаше да протегне ръка, да я докосне, но не знаеше как. Бе толкова малка, когато я остави, топчеста и с бебешка шапчица. Сега бе висока стройна жена с очите на баща им. Докато двамата се изучаваха, лицето му бе също толкова безизразно, колкото и нейното.

— Отрязала си плитките си — каза Джъстин и се чувства глупаво.

— Преди няколко години. — Даяна повика на помощ всички уроци по добри обноски, които леля Аделайд и бе набивала в главата.

— Изглеждаш добре — каза тя с любезна усмивка.

Каквото и да бе измислил за начало, това единствено безлично изречение го задуши.

— Ти също — кимна той. — Как е леля ти?

— Леля Аделайд е много добре. Сега живее в Париж. Хотелът ти е много впечатляващ.

— Благодаря. — Пъхна ръце в джобовете си. — Надявам се, че ще ни погостуваш.

— Една седмица. — Болката в ръката ѝ напомни да спре да стиска така чашата. Даяна се съсредоточи върху това, докато очите му не се откъсваха от нейните. — Не съм те поздравила за женитбата ти. Надявам се, че си щастлив.

— Да, щастлив съм.

Серина реши, че повече не може да понася този превзет разговор и пристъпи напред:

— Моля те, Даяна, седни.

— Ако нямаш нищо против, бих искала да разопаковам багажа си и малко да се пооправя.

— Разбира се — обади се Джъстин, преди Серина да бе успяла да възрази. — Ще вечеряш ли с нас?

— С удоволствие.

— Ще ти покажа твоята стая. — Кейн пресуши остатъка от питието си и остави чашата.

— Благодаря. — Даяна се запъти към вратата, като спря само колкото да се усмихне кратко на Серина: — Значи до довечера.

Във виолетовите очи се мярна леко, ала недвусмислено неодобрение.

— Да. Моля те, кажи, ако имаш нужда от нещо. Осем часа удобно ли ти е?

— Ще бъда готова. — Без да поглежда назад, Даяна излезе през вратата, която Кейн вече държеше отворена.

Никой от тях не проговори, докато вървяха по коридора. След няколко минути, помисли тя трескаво, щеше да може да отпусне мускулите си, да даде воля на чувствата си.

Кейн мълчаливо извади ключа от джоба си и го пъкна в ключалката. Даяна влезе и се обърна с намерението набързо да му благодари. Той затвори вратата зад себе си.

— Седни.

— Ако не възразяваш, наистина бих искала да...

— Защо не си допиеш питието?

Тя сведе очи и видя, че все още държи в ръка чашата. Сви рамене и се обърна, сякаш за да огледа стаята.

— Много хубаво — каза, без да има и най-малка представа какво гледа. — Благодаря ти, че ме доведе до стаята ми, Кейн. А сега наистина бих искала да си разопаковам багажа.

— Седни, Даяна. Няма да те оставя, докато си толкова разстроена.

— Не съм разстроена! — Гласът ѝ прозвуча прекалено остро. В самозащита тя отпи още една глътка от вермута. — Обаче съм уморена, така че ако нямаш нищо против...

— Наблюдавах те. — Кейн здраво я хвана за раменете и я натисна да седне на един фотьойл. — Ако беше останала там още пет минути, щеше да умреш.

— Това са глупости! — Даяна с трясък остави чашата на масичката до нея.

— Така ли? — Той хвана ръката ѝ между дланите си и разсеяно я потърка, наблюдавайки лицето ѝ. — Ръцете ти са студени като лед.

Можеш да лъжеш с очите си, Даяна, не и с ръцете си. Не можеше ли да му дадеш нещо?

— Не. — Гласът ѝ трепна и тя пое въздух, за да го овладее. — Нямам нищо, което да му дам. — Измъкна ръката си и стана. — Моля те, остави ме сама.

Сега бяха близо, толкова близо, че можеше да види как веждите му трепнаха.

— Упорита си — измърмори Кейн и разсеяно очерта с пръст устните ѝ. — Помислих си го още като те видях да слизаш от самолета. Даяна... — С въздишка отметна косата от бузите ѝ. Тя усети как светът се разфокусира. — Измъчваш се, като сдържаш по този начин чувствата си.

— Ти не знаеш нищо за моите чувства. — Гласът ѝ бе тих и неуверен, защото се опитваше да не позволи на сълзите да замъглят очите ѝ. Нямахше нищо, абсолютно нищо, за което да плаче. — Това не е твоя работа. Моите чувства не са твоя работа. — Задави се с едно ридание и притисна ръка към устата си. — Остави ме — настоя Даяна, но се озова сгушена в гърдите му.

— Когато свършиш — прошепна той и я прегърна.

Тя не можа да устои на безмълвното, без никакви въпроси утешение. Притисна се към Кейн и остави чувствата си да изригнат като буря от сълзи.

ВТОРА ГЛАВА

Водата бе мръсносива с нащърбени черни гребени. Бе сърдита, шумна и очароваща. Даяна долавяше дъха на море и на обещание за сняг. Пясъкът бе станал крехък от студ и тихо хрущеше под стъпките ѝ. Бе закопчала догоре палтото си, но подлагаше лицето си на вятъра, отдавайки се на бръснещите му пръсти. И на самотата. Наслаждаваше се на самотата, която можеше да бъде намерена на един зимен плаж веднага след изгрев-слънце.

Толкова голяма част от живота ѝ бе препълнена с хора. Никога не бе оставала сама в къщата на леля си на Бийкън Хил. Тя отметна назад косата си и тъжно се усмихна. Никога не ѝ бе разрешавано да остане сама! Зад суетенето и поученията на Аделаид за добрите обноски се криеше страхът, че кръвта на Блейд, кръвта на команчите ще се окаже прекалено силна и прекалено дива, за да бъде обуздана.

Даяна я бе обуздавала, защото нямаше къде другаде да отиде. Отначало правеше всичко, което ѝ се кажеше, позволяваше да бъде моделирана като кротка малка дама, каквато я искаше леля ѝ. Всички други я бяха изоставили и тя живееше с всекидневния страх, че отново ще бъде изоставена.

Бе се научила да овладява страха, ала никога не бе успявала да го успокои. Точно способността да владее чувствата си стана най-успешната ѝ защита срещу критиките на Аделаид и собствената ѝ неувереност. Още като дете Даяна бе разбрала, че леля ѝ я бе прибрала от чувство за дълг. Между тях нямаше любов, въпреки че младото момиче отчаяно копнееше за любов.

Даяна бе дъщеря на доведената сестра на Аделаид, тъмнокосо златокожо момиче, родено от втория брак на баща им с жена със смесена кръв. Кръвта на индианците команчи. А сестрата, която Аделаид бе приела по задължение, бе оправдала липсата на разсъдък у баща им, като се бе омъжила за един Блейд. Кръвта вода не става, често казваше Аделаид, когато говореше за предателството на своята

сестра към име и род. При Даяна тя бе твърдо решила безмилостно да поправи предишните грешки на семейството.

Духът на команчите не трябваше да се проявява, нещо повече — трябваше да бъде заличен. Аделаид изискваше съвършенство. Тя бе самото великолепие. Даяна бе длъжна да е огледало на нейните ценности, мнения и желания. Детето се научи да бъде предпазливо, да се подчинява и да задава въпроси само наум. Неправилният въпрос можеше да се приеме с нетърпеливо стиснати устни, или — по-лошо — с поредната лекция върху добрите обноси.

Даяна бе приела всичко това и бе станала отлична в учението, в музиката, в държанието. Те бяха спасението, в което задоволяваше жаждата си за знания и нуждата да намери своето място. Спокойната ѝ решителност да успее отначало бе начин за оцеляване. С течение на годините студеното, елегантно поведение, което бе възприела, се превърна в нейна втора природа.

Ако имаше моменти, когато копнееше за нещо повече, за нещо вълнуващо, неразгадаемо, тя потискаше тези потребности. Бе повярвала, че ако играе по правилата, ако следва старателно стъпките, накрая ще победи. Затова нейните бунтове бяха много дискретни, а мечтите ѝ — добросъвестно ограничени.

И въпреки това Аделаид би била ужасена, ако знаеше, че племенницата ѝ обича ресторанти, които не са четири звезди, и филми, които нямат безспорна културна стойност. И спортни коли, помисли Даяна и тихо се засмя. Горещи раци и бира. Спря, пъкна ръце в джобовете си и се загледа в морето. И диви зимни плажове, реши тя.

Затова ли Джъстин изглежда се бе установил тук? Дали го привличаше студената страст на зимното море? Беше ли общото им наследство по-силно от годините на раздяла — годините, през които той бе вървял по своя път, бе залагал и печелил, докато тя се бе подчинявала и тихо се беше бунтувала?

Даяна тръсна глава и продължи да върви. Тя не знаеше нищо за мъжа, който снощи на вечеря седеше срещу нея. Джъстин бе любезен и изискан, но под повърхността се усещаше бушуваща буря. Нямаха кой знае какво да си кажат. Дори когато очите на Серина я молеха, Даяна не успяваше да намери нищо друго, освен безсмислени трапезни разговори.

Какво знаеше една жена като Серина Макгрегър за нейните чувства? Тя бе израснала, обкръжена от семейство, от любов. Бе имала свой дом и потекло, което не е трябвало да отхвърли. Само като я гледаше колко непосредствено се държи с Кейн...

Кейн, помисли Даяна с въздишка. Невъзможно бе да определи какво мисли за него, какво изпитва към него. Не бе подготвена за чувствителността, която той прояви, когато тя рухна, или по-скоро, за разбирането му колко близо е била до ръба на кризата. И въпреки това и Кейн, както и Джъстин, имаше определено лустро, което приличаше на тънък гланц над нещо много опасно. Когато изплака сълзите си, Даяна не се чувстваше в безопасност в прегръдките му, въпреки че той не правеше нищо, освен да я гали по главата, сякаш бе дете.

Кейн заплашваше да възпламени в нея искра, като нежелания огън, който се получава, ако търкаш две пръчки с безкрайно търпение. По такъв начин може да започне цял горски пожар, напомни си Даяна. Тя нямаше да разреши живота ѝ да бъде прекъснат от такъв пожар.

— Рано си станала.

Даяна рязко се завъртя и се озова лице в лице с Кейн. Сега той бе облечен по ежедневно — с кожено яке, джинси и маратонки. Мина ѝ през ума, че трябва да му е студено, ала той изглежда се чувстваше съвсем удобно, докато се взираше в лицето ѝ.

— Искан да видя как слънцето изгрява над морето — обясни тя и вдигна очи към плътните оловносиви облаци. — Тази сутрин няха голям късмет.

— Да вървим. — Ръката му се затвори около нейната, преди да бе имала време да възрази. — Харесва ли ти плажът?

Даяна се успокои. Кейн нямаше намерение да я тормози заради Джъстин или за измъчената вечеря снощи.

— Никога не съм била голям любител на летните плажове — подзе тя. — Ала никога не съм знаела колко могат да са хубави те през това време на годината. Често ли идваш тук?

— Не, не особено. За щастие и двамата с Алън бяхме тук преди няколко месеца, когато Рина бе отвлечена, но...

— Какво?! — Даяна спря и пръстите ѝ се впиха в неговите.

Очите му се спряха върху нейните, тъмни и любопитни.

— Не знаеше ли?

— Не, аз... Предполагам, че тогава съм била в Европа. Какво се е случило?

— Дълга история... — Той отново закрачи и мълча толкова дълго, та Даяна реши, че Кейн не иска да ѝ отговори. — Имаше заплаха за бомба в хотела на Джъстин в Лас Вегас. Когато той замина да оправи нещата там, се получи друга заплаха, написана на ръка, адресирана до него. Не му хареса как звучи и когато се върна се опита да убеди Рина да замине, но... — Усмихна се бързо и погледна към морето. — Тя също е упорита жена. Джъстин беше във фойето и говореше с полицията за втората заплаха. През това време похитителят я хванал. — Усмивката бе изчезнала, сякаш никога не бе я имало, и на нейно място се настани едва сдържана ярост. — Държа я почти двадесет и четири часа, с белезници, закопчани към леглото. Искаше Джъстин да плати два милиона откуп.

— Боже мили! — Даяна помисли за дребничката жена с виолетови очи и потрепери.

— За пръв път през всичките тези години видях Джъстин почти загубил самообладание — спомняше си Кейн. Студената ярост още бе в погледа му, ала гласът му бе спокоен. — Не ядеше, не спеше... Само седеше до телефона и чакаше. Чак когато момчето му разреши да говори с Рина, той най-накрая започна да разбира кой бе похитителят. В определен смисъл, това бе по-лошо.

— Защо?

Този път Кейн спря и я погледна. Сигурно не знаеше, помисли той. Вероятно бе дошъл моментът да узнае.

— Когато Джъстин бил осемнадесетгодишен се сбил в един бар. Мъжът, който започнал боя, не искал да си пие питието в едно и също заведение с индианец.

Тъмнокафявите очи станаха леденостудени.

— Разбирам.

— Измъкнал нож. Джъстин бил разпорен — около петнадесет сантиметра в областта на ребрата. — Кейн я видя как побледнява, но продължи със същия тон: — Мъжът бил убит със собствения му нож, а Джъстин бил обвинен в убийство.

Даяна усети как внезапно ѝ се повдига и едва се овладя.

— Джъстин е бил съден?

— Бил е оправдан, след като свидетелите от бара били призовани в съда и дали показания под клетва, ала дотогава прекарал няколко ужасни месеца в затвора.

— Леля ми нищо не ми е казала... — Даяна се обърна към морето. — Никога не е споменавала и една дума.

— Ти тогава трябва да си била около осемгодишна. Едва ли си можела да му помогнеш с нещо.

Но тя би могла, възрази наум Даяна, мислейки за охолните доходи на леля си, за влиятелните ѝ връзки. И трябваше да ми каже. Господи, та той е бил още дете! Стисна здраво очи и се помъчи да проясни съзнанието си и да слуша.

— Продължавай.

— Оказа се, че момчето, което отвлякло Рина, е синът на мъжа, когото Джъстин убил. Майка му набила в главата му, че Джъстин е убил баща му, ала го освободили, защото съдиите се смиили над него. Той не е имал намерение да навреди на Рина, само на Джъстин.

Морето изглеждаше някак по-ниско, по-виолетово.

— Значи Джъстин плати откупа?

— Беше готов да го направи, но се оказа, че не е необходимо. Рина се обади точно когато той тръгваше, за да уреди нещата. Тя ударила момчето с една тенджерка и го завързала за леглото.

Смаяна и неволно развеселена, Даяна се обърна:

— Така ли?

Кейн отвърна на усмивката ѝ.

— Тя е по-жилава, отколкото изглежда.

Даяна поклати глава и отново закрочи.

— А какво стана с момчето?

— Делото е насрочено за края на този месец. Рина плаща защитата му.

Тя вдигна към него очи, изпълнени със смесица от гняв и възхищение.

— Джъстин знае ли?

— Разбира се.

Даяна преглътна това мълчаливо.

— Не съм сигурна, че аз бих могла да бъда толкова всеопрощаваща.

— Джъстин по-скоро се е примирил, отколкото се е съгласил — обясни Кейн. — Когато си получи обратно Рина жива и здрава, не можеше нищо да ѝ откаже. Моята първа реакция беше да пхна хлапето в затвора за през следващите петдесет години.

Тя вдигна глава да го погледне.

— Съмнявам се, че щеше да има кой знае какъв шанс, ако ти беше обвинителят. Чела съм преписи от някои от твоите пледоарии. Ставаш за обвинител, адвокате.

— Това е по-чисто — отвърна той просто.

— Защо не се кандидатира отново за щатски прокурор?

— Политиката е сложно нещо — усмихна се Кейн накриво. — Сигурен съм, че си го почувствала при „Баркли, Стивънс и Фиц“.

— Баркли е въплъщение на суров и непреклонен прокурор, сякаш излязъл от книга на Дикенс, „Скъпа моя госпожице Блейд — заговори Даяна с тънък шепот, — моля ви, опитайте се да не забравяте своето положение. Член на нашата фирма никога не повишава глас и не предизвиква съдия в съдебната зала“. Само на игрището за голф — добави тя.

Все още усмихвайки се, Кейн обви ръка около раменете ѝ.

— А вие предизвиквате ли съдиите, госпожице Блейд?

— Често. Ако леля Аделаид не беше близка приятелка с жената на Баркли, досега да са ме изритали. Ала понеже е, аз съм прославена адвокатка.

— Защо тогава още си там?

— Имам неизчерпаеми запаси от търпение. — Ръката му лежеше толкова топло и приятелски на рамото ѝ. Без да се замисля, Даяна се намести по-близо. — Като начало, леля Аделаид не беше във възторг, че избрах правото, но използва връзките си, за да ми уреди място при Баркли. — Това я измъчваше. Тя преглътна горчивината и когато продължи, гласът ѝ бе тих и спокоен: — Донякъде дори ѝ е приятно, че работя за неин стар приятел и в престижна фирма. Ако достатъчно дълго вися там, може да ми дадат и нещо повече от нарушители на уличното движение.

— Страхуваш ли се от нея?

Вместо да се обиди, Даяна се засмя. Страхът бе изчезнал преди много години. Дори споменът за него бе смътен.

— От леля Аделаид? Надявам се, че имам достатъчно ум в главата. Не, не се страхувам. — Подложи лице на вятъра. — Аз съм й задължена.

— Така ли? — промърмори Кейн повече на себе си. — Баща ми обича да казва, че семейните дългове не се плащат.

— Защото не познава леля Аделаид — възрази Даяна. — О, виж чайките! — Тя посочи към една двойка, която се спусна към морето. — Когато тази сутрин стоях на балкона, една прелетя толкова близо, че можех да я пипна. Чудя се защо издават толкова самотни звуци, след като изглеждат съвсем доволни. — Потрепери и Кейн я прегърна по-здраво.

— Студено ли ти е?

— Да. — Ала му се усмихна. — Приятно ми е.

Дъхът му срещу лицето й също бе студен, като тънка бяла мъгла, която вятърът бързо разсейваше. Даяна бе толкова омагьосана от очите му, че почти не забеляза как ръката му около раменете й се премести и я привлече по-близо. В следващия момент се озоваха лице срещу лице и ръцете й се плъзнаха по гърба му върху студената гладка кожа. Глухите удари на сърцето й бяха като чужди. Чу как вятърът отеква от водата и ги обкръжава, сякаш бяха на някакъв самотен северен остров. С една ръка той обхвана врата й. Преди да види снежинките, тя почувства студените, мокри капки върху лицето си.

— Вали сняг.

— Да. — Кейн доближи устни на един дъх разстояние от нейните, после се поколеба. Чу я как треперливо пое дъх и я видя как стопи разстоянието между тях.

Внимателно, бавно устните му се плъзнаха по нейните. Това бе студено, лениво прелъстяване, съвсем не на място под хапещия вятър и връхлитащия сняг. Постепенно я привлече все по-близо, докато тялото й се прилепи към неговото. Даяна чувстваше как тези твърди, търсеци пръсти се движат нагоре и надолу по врата й, измъчвайки съзнанието й с представата какво биха могли да направят с нейното тяло. Докато мислеше за тях, устните му станаха по-алчни, изтръгвайки от нея отговор, преди да бе осъзнала какво искат.

Ръцете й се обвиха около раменете му и здраво се заключиха. Страстта й се усилваше като вятъра, но бе гореща и солена, защото устните му се бяха впуснали в дълго хипнотизиращо пътешествие по

лицето ѝ. Чуваше плътното ехо от разбиващи се вълни, а след това нищо, освен собственото си прошепнато име, докато той обхождаше ухото ѝ с език. Тя се притисна към него, търсейки и намирайки неговите скитащи се устни със своите.

Този път нямаше закачки, нямаше недоловима алчност. Сега всичко бе пламък, огън. Никой от тях вече не чувстваше студа, всеки искаше всичко, което другият притежаваше. Даяна усети как всичките ѝ малки тайни се отскубват от нея, разкриват се, а тя се изпълва с желание, което бе колкото нейно, толкова и на Кейн. А желанието бе по-дълбоко и по-цялостно от всичко, което бе изпитвала досега.

Не просто глад за вкуса на устните му, не просто жажда за твърдото, силно усещане за мъжки ръце — това бе копнеж за другар, за сродна душа. Бе разтърсена от най-старата, най-първичната нужда да бъде допълнена физически и най-старата, най-дълбока нужда да бъде изпълнена емоционално.

Вкопчи се в него, защото усети, че потъва, ала изведнъж не бе сигурна дали той може да бъде нейна котва или спасително въже. Волята за оцеляване заглуши копнежа за удоволствие и Даяна се отдръпна. Дишайки накъсано, тя се вторачи в него, докато вятърът шибаше косите ѝ и хвърляше сняг в очите ѝ.

— Е — дъхът на Кейн бе като дълъг бял облак, — това беше неочаквано. — Протегна ръка да я погали по бузата, но Даяна рязко се дръпна назад. Той вдигна вежди и пъкна ръце в джобовете си. — Малко е късно да издигаш сега стени, Даяна. Основите вече са се срутили.

— Това не са стени, Кейн — възрази тя, вече по-спокойна. — Просто обикновен здрав разум. Аз не съм от твоя тип жени, които се отдават на страст между библиотечните лавици.

Нещо проблесна в очите му, ала Даяна не бе сигурна дали това бе раздразнение, или смях.

— Срокът на давност за това престъпление досега вече трябва да е минал.

— Съмнявам се дали си реабилитиран — отвърна тя тихо.

— Боже опази! — Преди да бе успяла да му избяга, той протегна ръка и хвана развяващата ѝ се коса. — Даяна... — Със смях изтри снежинките от бузата ѝ. — Мястото ти е в пустинята или на някое

горещо място с бяло слънце, облечена в екзотични дрехи, които да подхождат на лицето ти.

Даяна не помръдна, борейки се с копнежа да почувства кожата му срещу своята.

— Аз много добре си подхождам в съдебната зала в Ню Ингленд — отсече тя.

— Да. — Усмивката остана в очите му. — Мисля, че подхождаш... Или поне една част от теб подхожда. Сигурно затова започваш да ме очароваш.

— Нямам никакво намерение да те очаровам. — Погледна го в очите спокойно и с бързо мярналото се желание да угаси блясъка в тях. — Имам намерение да се върна в хотела, преди да съм замръзнала.

— Ще те изпратя — предложи Кейн с такава безгранична любезност, че ѝ се прииска да го удари.

— Не е необходимо — възрази Даяна, но ръката му вече бе уловила нейната.

— В такъв случай мога да вървя десет крачки пред теб или зад теб. — Тя въздъхна ядосано и Кейн ѝ се усмихна: — Да не би да се сърдиш, че си разменихме една приятелска целувка? В края на краищата, ние сме роднини.

— В тази целувка нямаше нищо приятелско, още по-малко роднинско — възмути се Даяна.

— Вярно е. — Вдигна ръката ѝ към устните си и леко я ухапа по пръстите. — Може би трябва да опитаме отново.

— Не! — отсече тя твърдо и се опита да не обръща внимание на тръпките, които пропълзяха нагоре по ръката ѝ.

— Добре — съгласи се той малко прекалено примирително като за нейния вкус. — Да идем да закусим.

— Не съм гладна.

— Добре че не си под клетва — забеляза Кейн. — Снощи да си хапнала най-много три хапки. Е — продължи той, преди да бе успяла да си отвори устата, — можеш да пиеш кафе, докато аз закузвам. Умирам от глад. — Вдигна ръка, очаквайки възражението ѝ: — Ако това ще те накара да те чувстваш по-добре, ще го пиша на моята сметка.

Даяна се засмя неохотно и тръгна с него по стълбите на плажа.

— Струва ми се, че не си излязъл достатъчно бързо от политиката.

— Нямах очи на циник — забеляза той.

— Така ли? — Сега Кейн изкачваше бързо стъпалата и тя трябваше да подтичва, за да не изостане.

— Повече са като на камила. Внимавай, тук става хлъзгаво.

— Камила? — Даяна не бе сигурна дали да се разсмее, или да се обиди. Спря на върха на стълбите. — Много романтично го каза.

— Романтика ли искаш? — Без да ѝ даде време да се усети, той я грабна на ръце и я понесе към задния вход на хотела.

Тя се разсмя и отметна заснежената си коса от очите.

— Пусни ме, идиот такъв!

— При Кларк Гейбъл се получи. Вивиан Лий не го наричаше идиот.

— Те тогава бяха вътре — посочи Даяна. — Ако се подхлъзнеш на този сняг и паднеш, ще те дам под съд.

— Ама и ти си една романтичка — оплака се Кейн и бутна вратата с гръб. — Какво се случва на жените, които обичат да ги носят на ръце?

— Изпускат ги. Кейн, би ли ме пуснал? — Опита се да се отскубне, ала той само я стисна по-здраво и продължи да върви. — Няма да ме занесеш в столовата!

— Така ли мислиш? — За него това бе явно предизвикателство и Кейн го прие с усмивка. Тя бе лека и носеше аромат на сняг. В очите ѝ светеше възмутен смях, който му харесваше. В този момент той реши да сложи още веднъж това изражение на лицето ѝ. Устните ѝ бяха създадени за усмивка и Кейн реши да ѝ покаже колко малко усилия са нужни, за да се създаде малко смях.

— Кейн... — Даяна сниши глас, като долови няколко любопитни погледа. — Стига глупости. Хората ни гледат.

— Няма значение, аз съм свикнал. — Извъртя глава и бързо я целуна. — Когато се цупиш, устните ти са много изкушаващи. — Тя смутено простена и Кейн спря, за да се усмихне на управителката на столовата. — Маса за двама?

— Разбира се, господин Макгрегър. — Очите ѝ прескочиха към Даяна само за миг.

Даяна стисна здраво зъби, докато той я носеше край масите със закусващи. Видя как една жена на средна възраст дръпна съпруга си за ръкава и посочи към нея.

— Сервитьорката веднага идва — съобщи управителката на Кейн, когато спряха до една ъглова маса.

— Благодаря. — Много стилно той постави Даяна на един стол и седна срещу нея.

— Ти — изсъска тя тихо — ще си платиш за това.

— Струваше си. — Кейн разкопча якето си и го свали. Вече бе решил, че на нея ѝ трябва от време на време по нещо неочаквано. Според него я бяха глезили, пазили и ограничавали. Като истински Макгрегър той мислеше, че всички тези неща са едно и също. Разсеяно прокара пръсти през косата си и размаза вече топящия се сняг. — Сигурна ли си, че не искаш нищо, освен кафе, любов моя?

— Съвсем сигурна. — Без да откъсва поглед от него, започна да разкопчава палтото си. — Винаги ли си служиш с насилие?

— Обикновено. А ти винаги ли сутрин си толкова красива?

— Не си хаби чара. — Даяна свали палтото си. Под него се показва жълт ангорски пуловер.

— Не се безпокой, имам още. — Тя въздъхна възмутено, а Кейн се усмихна на сервитьорката, която отвърна на усмивката му и им предложи менюта. — Аз искам палачинки — каза ѝ веднага. — Освен това бекон, препържен, и рохки яйца. Дамата желае само кафе.

— Това нормалната ти закуска ли е? — попита Даяна, когато сервитьорката отлетя.

Той се облегна назад, забелязал, че тя вече бе забравила да се преструва на сърдита.

— Обичам да ям, когато ми се открие такава възможност. Има дни, когато имам късмет да хапна нещо повече от няколко литра кафе и един изсъхнал сандвич.

— Толкова ли е напрегната работата ти, както когато си бил щатски прокурор?

— Доста напрегната, при това нямам щаб от помощници. — Загледа се как Даяна сипва мизерна капка сметана в кафето си. — Това е едно от нещата, от които исках да се откъсна.

— Нямах ли стажант?

Ръцете ѝ бяха създадени за пръстени, помисли Кейн, но не носеше нито един. Той с мъка върна вниманието си към въпроса ѝ.

— В момента не. Секретарката ми е неорганизирана, разпиляна и обича сапунени опери.

Даяна му се усмихна меко и вдигна чашката с кафе.

— Значи трябва да има други достойнства...

Кейн опря лакти на масата и се наведе към нея.

— Тя е на петдесет и седем години, яка като скала и ужасна машинописка.

— Прати ме в ъгъла — измърмори Даяна. — Все пак мисля, че с твоята репутация и опит можеш да имаш една от най-разкошните фирми в Бостън.

— Оставям това за „Баркли, Стивънс и Фиц“. Ти не обичаш ли понякога да си цапаш ръцете?

— Да. — Тя въздъхна и остави чашата си. — Да, по дяволите. Бих работила и без пари, ако мога да захая нещо, което не е извадено направо от учебника. Нарушения на правилника за движение по пътищата и прехвърляне на имоти! Никога няма да получа нищо друго, ако още малко не остана във фирмата. Ако утре открия собствена кантора, светът на правото няма да ме приветства с нестихващи овации.

— Това ли искаш? Нестихващи овации?

— Обичам да побеждавам. — Сънените очи внезапно светнаха. — Смятам да преуспея. Ти защо го правиш?

— Имам талант да споря. — За момент той се намръщи, загледан в кафето си. — Законът има и доста нюанси, не мислиш ли? — Вдигна очи и ги прикова в нейните. — Не всички еднакво справедливи. Все едно ходим по много тънко въже и решаващото е равновесието. Аз също обичам да побеждавам, ала когато успявам, обичам да знам, че съм прав.

— Никога ли не си защитавал някой, за когото знаеш, че е виновен?

— Всеки има право на адвокатски съвет и защита. Такъв е законът. — Този път Кейн вдигна кафето си. Пиеше го без сметана, силно и горещо. — Длъжен си да му дадеш всичко, което можеш, и да се надяваш, че накрая справедливостта ще победи. Невинаги става

така. Системата е гадна, а и не работи през цялото време. — Сви рамене и отново отпи. — По-добре, отколкото изобщо да не работи.

Даяна го погледна с интерес.

— Ти не си какъвто очаквах.

— И какво очакваше?

— По-праволинеен, може би едно по-младо и по-невъздържано копие на Баркли. Човек, който цитира прецеденти, малко латински за ефект, и твърди, че законът е изсечен в гранита.

— Аха, значи идиот.

Тя избухна в непринуден смях, топъл и див, като аромата ѝ.

— Не го правиш достатъчно — укори я Кейн. — Не си позволяваш да се отдадеш на удоволствието, без предварително да го премислиш — обясни той.

— Въпрос на тренировка. — Още докато го казваше, се изненада. Какви точно врати отваряше Кейн, преди да бе успяла да провери катинарите?

— Ще се изразиш ли по-ясно?

— Не. — Даяна бързо поклати глава и погледна нагоре. — Твоята закуска идва. Не мога да пропусна да видя дали ще можеш да изядеш всичко това.

Тайни, мислеше Кейн, докато сервитьорката подреждаше чиниите. Може би тази загадъчност бе причината Даяна непрекъснато да му е в ума. Струваше му се, че в нея има страшно много пластове и не можеше да устои на изкушението да ги свали един по един, за да види какво има отдолу. Освен това тази уязвимост... Не се случваше често човек да срещне силна жена, която в същото време бе толкова мека и уязвима. Това съчетание, заедно с несъмнените намеци за страст, бе много привлекателно...

Маниерите ѝ, начинът ѝ на говорене, стилът ѝ бяха на дама с главно „Д“. Но ги имаше и тези чувствени очи и този дяволит обещаващ аромат.

Спомни си горещите ѝ невъздържани устни върху своите и откри, че иска да ги вкуси отново... И да усети кожата, която тя криеше под дискретно изискани облекла. Винаги бе приемал жените като приятни главоблъсканици. В този случай щеше да приеме предизвикателството, да изиграе играта и да ѝ направи услугата да ѝ покаже, че животът не е целият пълен с граници и правила, както тя

мислеше. Да, може би Даяна Блейд доста дълго щеше да го занимава и развлича.

— Искаш ли една хапка? — попита той тихо и ѝ предложи набодено на вилицата парче палачинка.

— Уплаши се, че си се изсилил? — Кейн само се усмихна и протегна вилицата по-близо. Даяна сви рамене и му позволи да я пъкне в устата ѝ. — О! — Затвори за миг очи. — Хубава е.

— Още малко? — Той също изяде една хапка, преди да предложи следващата отново на нея. — Храната, както и другите решения на проблема с глада, може да създава определени навици.

Без да откъсва очи от неговите, тя прие втората хапка и се облегна назад.

— В момента съм на диета.

— А, ето къде сте били! — До масата долетя Серина и целуна по бузата брат си, а след това и Даяна. — Не е ли отвратително? — Посочи към чинията на Кейн. — И никога не качва нито грам. Добре ли спа?

— Да. — Объркана от такова непосредствено роднинско дружелюбие, Даяна се усмихна предпазливо. — Стаята ми е прекрасна.

— Искаш ли да закусваш? — обърна се Кейн към сестра си.

— Ще разделиш с мен своята закуска ли?

— Не.

— Е, и без това нямам време. — Серина леко му се нацупи, а той продължи да се храни. — Надявах се малко по-късно да се отбиеш в кабинета ми, Даяна. Имаш ли планове за днес?

— Не, още не.

— Може да решиш да посетиш здравния комплекс или казиното. С удоволствие ще те разведа.

— Благодаря.

— Отстъпи ми я за един час. — Серина хвърли бърз поглед към Кейн. — Вярвай само на половината от онова, което ти казва — посъветва тя Даяна и отново отлетя.

— Сестра ти... — Даяна се отдръпна, после с бърз и учуден смях прие парчето бекон, който Кейн ѝ подаваше. — Тя също не е това, което очаквах.

— Винаги ли имаш портрет в главата си, преди да се запознаеш с някого?

— Мисля, че да. Не е ли така с всеки?

Той просто размърда рамене и продължи да яде.

— Каква очакваше да бъде Рина?

— Като начало, по-яка. — Даяна разсеяно сдъвка бекона и продължи: — Изглежда толкова крехка, докато внимателно се вгледаш в нея и видиш силата, изписана на лицето ѝ. Освен това предполагам, че съм очаквала нещо по-лъскаво, по-видимо интелектуално. Не си представях, че Джъстин ще се ожени за такава жена... Макар трудно да си представях, че изобщо ще се ожени.

— Може да се окаже — обади се Кейн тихо, — че и той не е това, което си очаквала.

Тя вдигна очи, които моментално бяха станали студени и далечни.

— Не, нали не го познавам.

Трудно му бе да не се подразни от лекотата, с която Даяна се скриваше в бронята си. Той отрязва от яйцата си и продължи тихо:

— Никога не е лесно да опознаеш някого, ако не искаш да го опознаеш.

— Не е мъдро да поучаваш за нещо, за което не знаеш нищо — отвърна тя рязко. — Ти си имал леко и приятно детство, нали? — В душата ѝ започна да се надига безсилен гняв. — Майка, баща, сестра, брат. Знаел си точно кой си и къде ти е мястото. Нямаш право да анализираш или да осъждаш моите чувства, когато нямаш начин да ги разбереш.

Кейн се облегна назад и запали цигара.

— Това ли правех?

— Мислиш ли, че е лесно да се изтрият двадесет години, през които ме е пренебрегвал и не се е интересувал от мен? — ядоса се Даяна. — Някога имах нужда от него, сега нямам.

— Защо тогава дойде?

— За да прогоня тези последни изостанали духове. — Отмести настрани чашата от кафе. — Искях да го видя като мъж, за да престана да си го спомням като момче. Когато си замина, изобщо няма да мисля за него.

Кейн я гледаше през тънкия дим.

— Пред мен не можеш да се преструваш, че си студена като лед и твърда като стомана. Аз бях с теб вчера, след като видях Джъстин.

— Това свърши.

— Не ти е приятно, че видях в теб нещо човешко, така ли? — Тя понечи да се надигне, ала той я хвана за китката, без дори да се опитва да сдържи силата на здравите си пръсти. — Ако искаш да бъдеш победител, Даяна, трябва да спреш да бягаш.

— Не бягам. — Пулсът ѝ започваше да се ускорява. Полировката бе паднала и тя за пръв път видя ясно мъжа под нея — силен, заплашителен, вълнуващ. — Какво правя — процеди през зъби — не е твоя работа.

— Макгрегърови приемат семейството си много сериозно — присви очи Кейн. — Когато сестра ми се омъжи за брат ти, ти се превърна в моя работа.

— Не искам твоя „братски“ съвет.

Той се усмихна и хватката му изведнъж се смекчи.

— Не изпитвам братски чувства към теб. — Палецът му бавно погали пръстите ѝ. — Мисля, че и двамата го знаем.

Можеше да променя настроението си по-бързо от нея. Даяна се изправи и му хвърли един студен гневен поглед.

— Бих предпочела да не изпитваш никакви чувства към мен.

Кейн лениво дръпна от цигарата си.

— Твърде късно — измърмори той и отново ѝ се усмихна. — Шотландците са прагматичен народ, но започвам да вярвам в съдбата.

Даяна взе палтото и старателно го преметна през ръката си.

— На езика на индианците юта „команч“ означава враг. — Вдигна големите си разгневени очи към него и за пръв път Кейн видя колко силно бе индианското наследство в лицето ѝ. — Трудно е да бъдем покорени. — Обърна се и излезе с овладяната си танцова походка.

Той с усмивка смачка цигарата. Започваше да мисли, че битката ще бъде много интересна.

ТРЕТА ГЛАВА

„Команч“, както откри Даяна през следващите няколко дни, беше безупречно поддържан луксозен хотел, какъвто леля й би харесала. Кухнята, обслужването, обстановката — всичко бе насочено към богатите и преуспелите. Стана й ясно, че макар да бе започнал кариерата си като момче без пукната пара, Джъстин бе използвал по най-добрия начин времето си оттогава насам. Каза си, че може да го уважава за това, дори предпазливо да му се възхищава, но без да се увлича. Не искаше да поеме риска да погледне по-отблизо — никога не се бе смятала за кой знае каква комарджийка.

Когато се срещаха, Джъстин неизменно бе любезен, ала ако беше по-непредубедена, може би щеше да види, че той бе също толкова предпазлив, колкото и тя.

Без да иска, Даяна откри повече неща за него — дълбоко вкоренената почтеност, каквато никога не бе свързвала с комарджия, проникателния остър ум, който бе развил по улиците, миговете на уязвимост, които само Серина можеше да го накара да прояви. Брат й бе мъж, осъзна тя, който би задържал нейния интерес и любов, ако не бяха годините, които не можеше да изтрие.

С Кейн съзнателно се срещаше рядко. За съвсем кратко време той се бе оказал свидетел на прекалено много нейни съкровени чувства. Почти можеше да приеме, че бе дошъл да я утешава, когато се разплака, защото бе чувствителен и мил. Но онези няколко момента на ветровития плаж твърде често се въртяха в главата й.

Такава страст, с нейната дълбочина и неочакваност бе особено опасна. Тя можеше прекалено лесно да си я спомни, да я усети отново без никакви усилия. Ако Кейн успяваше да я развълнува само с един поглед или само като произнесе името й, когато бяха в пълна с хора стая Даяна напълно разбираше какво би се случило, ако останат сами. Реши да не допуска това.

Освен това, гневът. Колко лесно я вбесяваше той! Тя винаги се бе гордяла със способността си да овладява или насочва по-бурните си

чувства. Имаше дългогодишен опит в скриването на гнева или смущението си пред своята леля, за да си спести неизбежната лекция. Кой знае как, Кейн можеше да я накара да кипне с едно най-обикновено изречение.

Нямаше смисъл да се задълбочава в това, каза си Даяна, докато се обличаше. Бе възможно някога да се срещнат случайно в Бостън, ала там тя бе на своя почва. Той също, напомни си Даяна. Сви рамене и прокара ръка по сивите си панталони. Във всеки случай, в Бостън тя бе професионалистка. Там знаеше точно коя е и къде отива. Не бе жена, ръководена от настроенията си, не трябваше да забравя това. Бе прекалено дисциплинирана. Когато се върнеше в Бостън, когато се върнеше на работа, вече нямаше да е толкова податлива на тези емоционални люшкания от крайност в крайност.

Не ги искаше, каза си почти яростно. Не знаеше как да се справя с тях. Това, което искаше, това, което имаше намерение отново да постигне, бе спокойният порядък, който бе създала за себе си. Докато бе тук, чувстваше как нещо я разкъсва, как я заплашва.

Джъстин и всички тези спомени, всички тези чувства, които събуждаше в нея... Даяна не искаше да си спомня или да чувства онова, което бе чувствала някога.

Кейн разширяваше една пролука, която тя не бе подозирала, че съществува. Той играеше върху уязвимост, каквато Даяна не би трябвало да има, върху страст, която тя не желаше. Когато бе близо до него, се нуждаеше... Нуждаеше се от онова, от което не можеше да си позволи да се нуждае.

Пое дълбоко въздух да се отърси от гнева и объркването. Все още можеше да го овладее, каза си Даяна. Щеше да го овладее. А когато се върнеше в Бостън, щеше да продължи да живее живота си, както и досега.

Разсеяно оправи яката на тъмнорозовия си пуловер. Бе доволна, че бе дошла. Сега, когато бе видяла Джъстин лице в лице, можеше да престане да се чуди какъв беше и тази част от живота ѝ щеше да се успокои. Освен това, бързо бе обикнала Серина. Това не бе характерно за нея, призна Даяна. Бе се научила да е много предпазлива, когато хареса някого. Винаги прекалено лесно се бе привързвала и прекалено лесно бе отхвърляна. За пръв път през живота си тя позна

удоволствието да има някой, който може да ѝ бъде и роднина, и приятел.

Преметна чантата си през рамо и излезе от апартамента. Щеше да се отбие в кабинета на снаха си, преди да отиде на разходка по плажа. Кейн неизбежно излизаше рано и Даяна бе съобразила разписанието си с него. Нямахше смисъл да се изкушава съдбата, реши тя.

Докато минаваше през казиното, отново бе впечатлена от елегантното и непринудено обзавеждане. Нямахше блясък, нямахше тежки полилеи. Според това, което ѝ бе разказала Серина, казиното, както и останалата част на хотела, отразяваше вкуса на Джъстин. Нямахше нищо общо с малката къща с полусъборена порта, в която двамата бяха живели в Невада.

Но пък и двамата бяха извървели дълъг път оттам, помисли Даяна. Спомни си за къщата на леля си на Бийкън Хил с нейната строга, ненарушима елегантност. Полирани антики и блестящо сребро. Слуги с тихи гласове. Хвърли последен поглед на казиното — сребърни парични автомати и маси със зелено сукно, крупиета в смокинги, почти недоловим аромат на скъпо уиски и скъп тютюн. Да, и двамата бяха извървели дълъг път от къщурката върху изсъхналата жълта поляна. И въпреки това, може би тогава се бе чувствала пощастлива, отколкото по което и да било друго време от живота си. Погълната в мислите си, Даяна мина през рецепцията и едва не се сблъска с брат си.

— Даяна! — Джъстин я хвана за рамото да я спре, после отпусна ръка покрай тялото си. Толкова е хубава, каза си той. А от мимолетната любезна усмивка, която му подари, стомахът му се сви. Нямахше да достигне до нея, бе го разбрал още в първия момент. Ала когато я виждаше, му бе още по-трудно да приеме загубата, с която бе живял през целия си зрял живот.

— Добро утро, Джъстин. Мислех да се отбия при Рина, ако не е заета. — Колко студени са очите му, помисли тя. И колко странно, че този единствен признак за тяхното бяло наследство го правеше да изглежда толкова истински индианец.

— Точно си преглежда разписанието. — Даяна продължи да го гледа и той вдигна вежди. — Нещо не е ли наред?

— Просто си спомних онази история за заселничката, която един от предците на мама отвлякъл. — Сбърчи вежди от усилието да си спомни разказите, които бе слушала като дете преди толкова години. — Накрая останала при него по своя воля. Не е ли странно, че заради нея поне веднъж във всяко поколение се появяват зелени очи?

— Ти имаш очите на баща ни — промълви Джъстин. — Тъмни, загадъчни очи.

Даяна почувства как се размеква и изправи рамене.

— Не го помня — каза тя безизразно. Стори й се, че го чува да въздиша, но изражението му не се промени.

— Кажи на Серина, че ще се върна след два часа. Имам среща.

Изгаряйки от болезнено чувство за вина, страхувайки се да не бъде отхвърлена, Даяна не помръдна.

— Джъстин... — Той се обърна, ала тя забеляза, че ръката му остана върху дръжката на вратата. — Не знаех, че са те съдили... Че си бил в затвора. Съжалявам.

— Това беше много отдавна. Ти беше само дете.

— Аз престанах да бъда дете, когато ти ме остави. — Без да изчака реакцията му, Даяна се обърна и влезе в кабинета на Серина.

— Даяна! — Серина се усмихна и отмести купчината листове пред себе си. — Моля ти се, кажи ми, че умираш някой да те развлича, за да мога да се измъкна изпод тази планина от документи.

— Страхувах се да не те прекъсна.

— Има дни, когато се моля някой да ме прекъсне — възрази Серина и се намръщи: — Какво не е наред, Даяна?

— Нищо. — Даяна се обърна към полупрозрачното стъкло и се загледа в казиното. — Никога няма да свикна с това тук. Винаги имам чувството, че съм наред празненство.

— Това е просто въпрос на концентрация на две нива.

— Джъстин ме помоли да ти кажа, че излиза за два часа.

Ето значи какво било, помисли Серина и се изправи. Прекоси стаята и сложи ръце на раменете на Даяна.

— Поговори с мен, Даяна. Обичам Джъстин, но това не значи, че няма да разбере как се чувстваш.

— Не трябваше да идвам — въздъхна Даяна и поклати глава. — Продължавам да се усещам как се връщам назад, как си спомням неща,

които от години съм забравила. Рина, не знаех, че още го обичам. Боли ме.

— Да обичаш някого има и своите недостатъци — съгласи се Серина и стисна раменете ѝ. — Ала ако обичаш Джъстин и ако си дадеш малко време...

— Продължавам точно толкова да се възмуцавам от него — възрази Даяна и се обърна. — Може би дори повече. Възмуцавам се заради всеки ден от всичките тези години, когато съм била без него.

— Не разбираш ли, че той също е бил без теб?

— Сам го е избрал. Аз никога не съм имала правото на избор. — Чувствата не ѝ даваха мира и тя закрачи из стаята. — Прехвърли ме на леля ми и си тръгна по пътя.

— Ти си била на шест години, Джъстин на шестнадесет. — Серина бе объркана и се мъчеше да е справедлива и към двамата. — Какво си очаквала да направи?

— Нито веднъж не писа, не се обади по телефона, не дойде. — Думите, които толкова години бе държала в себе си, най-после се изтръгнаха от нея. Даяна се завъртя. — Бях толкова сигурна, че ако правя всичко както ми казват, той ще дойде да ме вземе. Онези първи няколко години бях образец на послушно дете. Внимавах как се държа, учех си уроците и чаках. Но Джъстин така и не дойде. Докато аз съм го чакала, той изобщо не се е сещал за мен.

— Това не е вярно! — възрази Серина разгорещено. — Ти не разбираш.

— Не, ти не разбираш! Не знаеш какво е да загубиш всичко, което си имала, и да трябва да живееш от нечие милосърдие! Да знаеш, че всеки залък, който изядеш, всяка дрешка, която облечеш, си имат цена.

— На кого мислиш, че си длъжна за храната и дрехите си? — попита Серина кротко.

— О, знам на кого съм длъжна. Тя никога не ме оставяше да го забравя, по нейния си дискретен начин. Леля Аделаид не вярва в благородството без условия.

— Благородство ли? — ядоса се Серина и прекоси стаята. — Тя познава благородството не повече от теб.

— Може би — съгласи се Даяна и леко кимна. — Ала ми е дала всичко, което някога съм имала.

— За всичко това е плащал Джъстин! — отсече Серина с гняв, който не можеше повече да владее. — Всеки месец ѝ е изпращал чек, откак те е взела, докато си завършила Харвард. В началото сумите може да са били малки — продължи тя студено. — Той самият тогава е живеел на границата на бедността. Но са започнали да нарастват. Джъстин винаги е бил много добър в това, което е правил. Тя е приемала неговите пари и теб срещу обещанието му, че няма да се бърка в живота ти. Той е плащал, Даяна, много повече от пари.

Даяна сякаш бе замръзнала. Не смееше да помръдне от страх, че ще се разпадне на хиляди малки парченца.

— Той ѝ е плащал? — Гласът ѝ бе много тих, много овладян. — Джъстин е изпращал на леля Аделаид пари за мен?

— Той не е имал какво друго да ти даде. По дяволите, Даяна, сега ти си адвокатка. Какво щеше да се случи с теб, ако Джъстин не бе уредил леля ти да те вземе?

Приют, помисли Даяна мрачно. Сиропиталище в резервата.

— Тя можеше да вземе и него.

Серина я изгледа.

— Щеше ли?

Даяна притисна пръсти към очите си. Не знаеше кога бе започнало главоболието, ала пулсираше безжалостно.

— Не — въздъхна и отпусна ръце. — Не. Но по-късно, когато бях по-голяма, той можеше да се свърже с мен.

— Той мислеше, че си щастлива и че определено си по-добре там, в Бостън, отколкото ако се скиташ с него из страната. Джъстин сам е избрал какъв живот да живее, това е вярно, ала е направил това, което според него е било най-доброто за теб и го е направил по единствения начин, който е знаел.

— Защо не ми е казал?

— Какво мислиш, че иска, твоята благодарност ли? — попита Серина нетърпеливо. — Не виждаш ли какъв човек е той? — Прокара ръка по косата си. — Няма да ми е благодарен, че съм ти казала. Нямаше и да ти кажа — добави с по-спокоен тон, — ако не беше признала, че още го обичаш. — Когато гневът ѝ поутихна, Серина забеляза широко разтворените тъжни очи, бледите страни, замръзналото изражение. Без да пита нищо, протегна ръка: — Даяна...

— Не. — Даяна вдигна ръка да я спре. Лицето ѝ бе студено, тялото ѝ сковано. — Ти истината ли ми каза?

Серина спокойно срещна погледа ѝ.

— Нямам причина да те лъжа.

От устните на Даяна се изтръгна крехък смях, но сигурно тя не би си и направила труда да го сдържи.

— Колко странно, след като изглежда през целия ми живот всички други са ме лъгали.

— Нека те заведе горе и да ти приготвя нещо за пиене.

— Не. — Даяна събра колкото самообладание ѝ бе останало и тръгна към вратата. — Благодарна съм ти, че ми каза, Рина — каза тя студено и натисна дръжката. — Това беше нещо, което имах нужда да знам.

Когато вратата се затвори тихо зад гърба ѝ, Серина се отпусна на стола до бюрото си. Господи, помисли тя и потърка челото си. Как можа да го направи с толкова малко съчувствие? Спомни си потресеното изражение на Даяна и понечи да стане, после се спря. Не, Даяна имаше нужда от малко време, а и във всеки случай едва ли точно нея искаше да види. Прехапа устни и вдигна телефона:

— Свържете ме с Кейн Макгрегър, моля.

Бе минал цял час, ала Даяна още не се бе овладяла. Съзнанието ѝ се въртеше в кръг, подгонено от чувствата. Всичко, в което бе вярвала, се оказваше фалшиво. Всичко, което бе дължала на някого, бе изплатила със студено възмущение. Единственото, което ѝ беше ясно в момента, бе, че ще трябва още веднъж да се изправи лице в лице с Джъстин, и че след това ще трябва да си замине. По-лесно бе да се подготви за второто.

Извади куфарите и започна да си събира багажа — бавно, много старателно, за да накара тази проста задача да завладее съзнанието ѝ. Ако искаше, можеше да го прави през по-голямата част от следобеда. Може би тогава главоболието ѝ щеше да е преминало и гаденето дълбоко в стомаха ѝ щеше да е отслабнало. Може би дотогава нямаше да се чувства толкова изгубена.

Отначало не обърна внимание на чукането на вратата, но то продължи и тя неохотно отиде да отвори.

— Здравей, Кейн. — Даяна стоеше на прага, показвайки му ясно, че не е добре дошъл.

— Здравей, Даяна — отговори той със същия тон и се вгледа в лицето ѝ. Забеляза, че очите ѝ са спокойни и сухи и започна да настъпва напред, докато накрая тя се принуди да се предаде.

— В момента съм заета.

— Няма да ти преча — съгласи се Кейн сговорчиво и отиде до прозореца. — Винаги ми е харесвал изгледът от тази стая.

— В такъв случай можеш да му се наслаждаваш — отсече Даяна, завъртя се на пети и влезе обратно в спалнята. Отново се зае със събирането на багажа, борейки се с раздразнението си.

— Май си променила плановете си — обади се той от прага.

— Очевидно. — Тя сгъна един пуловер и внимателно го сложи в куфара. — Рина трябва да ти е казала за нашия разговор сутринта.

— Каза ми, че те е разстроила.

Докато сгъваше една блуза, Даяна откри, че ѝ е по-трудно да държи ръцете си отпуснати.

— Ти през цялото време си знаел — обвини го тя безстрастно. — Знаел си, че Джъстин е плащал за отглеждането и образованието ми.

— Рина говори с мен за това, след като ти беше писала. Джъстин никога не го е споменавал. — Кейн дойде в стаята и небрежно вдигна ръкава на една копринена рокля, просната върху леглото. — Защо бягаш, Даяна?

— Не бягам. — Хвърли в куфара блузата, която се опитваше да сгъне.

— Събираш си багажа — посочи той.

— Тези думи не са синоними. — Тя отново му обърна гръб, за да насочи вниманието си към опаковането. — Сигурна съм, че Джъстин ще се чувства по-удобно, след като си замина.

— Защо?

Даяна хвърли купчина дрехи в първия куфар и рязко затвори капака.

— Остави ме, Кейн.

Емоциите ѝ бяха на път да се покажат на повърхността, забеляза той и се учуди защо тя има чувството, че трябва да ги потиска. Може би това бе още едно нещо, на което трябваше да я научи.

— На кого си сърдита?

— Не съм сърдита! — Даяна се обърна към гардероба и издърпа дрехите от закачалките. — Всичко са били лъжи! — Ядосано затръшна вратата на гардероба и се обърне към Кейн с ръце, пълни с дрехи. — През всичките тези години тя ме караше да имам чувството, че завися от добрата ѝ душа, от чувството ѝ за семеен дълг. Напъхваше ме в престилки и кожени обувки, когато исках да ходя боса. Носех ги, защото се ужасявах от нея. Защото ѝ бях задължена. А през цялото време това е бил Джъстин. — Завладя я чувство на безсилие и ръцете ѝ стиснаха дрехите. — Леля не говореше за него. Настояваше да забравя първите шест години от живота си, сякаш никога не ги е имало. Аз бях от племето на команчите — заяви Даяна с внезапна пламенност, — ала тя не ми разрешаваше нищо, което да ми напомня за това. Взе моето наследство, моето рождено право, а аз все още ѝ се чувствах длъжна. Научих за своята кръв от книгите и музеите и цял живот трябваше да се боря, за да си спомням коя съм... Да си го спомням тайно. Отплащах ѝ се и докато брат ми е бил сам в затвора, аз съм ходила на уроци по балет и съм яла френска кухня.

Кейн направи крачка към нея. Гледаше как сълзите ѝ напират и как тя ги сдържа.

— Няма ли значение, че това го е искал той?

— Не! — Даяна хвърли дрехите настрана. Някои се разпиляха по леглото, други паднаха на пода. — През по-голямата част от живота си съм го мразела и съм се мъчила да угаждам на една жена, която никога не можеше да ме приеме такава каквато съм. Сега дори не знам какво е това. Мислех, че съм платила за образованието си, като съм се срещала с мъжете, които тя одобряваше, като постъпих на работа, каквато тя би приела. Първо си изплати дълговете, после прави каквото искаш. — Със смях прекара и двете си ръце през косата си. — Но не е била тя и аз вече не знам коя съм. Така ли е? — Вдигна една бяла копринена блуза, добре скроена, изискана и елегантна. — Мислех, че знам къде ми е мястото. — Смачка блузата на топка и я запрати на пода. — Сега не знам нищо!

Кейн почака, докато тя стоеше и гледаше задъхано блузата.

— Защо трябва да има такова голямо значение откъде са дошли парите?

— Не би имало значение за човек, който винаги е живял с чувството, че парите му се полагат по право.

Кейн я сграбчи за раменете и нетърпеливо я раздруса.

— Държиш се глупаво. Открила си, че леля ти не е била напълно честна с теб и че брат ти не те е забравил. Защо това променя коя си и каква си?

— Не разбираш ли, че аз съм била отгледана с една лъжа?

— Значи сега знаеш истината — възрази той. — И какво ще правиш с нея?

Пръстите, които се бяха вкопчили в реверите на ризата се отпуснаха рязко, когато гневът се стече от нея.

— Господи, Кейн, държах се толкова студено с него! С такава омраза! Колкото повече ми се искаше да се доближа до него, толкова повече се насилвах да се отдръпна.

Той я целуна леко — бърз, почти братски жест.

— Следващия път няма да го направиш.

— Няма. — Измъкна се от ръцете му и се наведе да събере дрехите от пода. Остави смачканата блуза, където си беше, сякаш бе символ. — Ще се срещна с него веднага щом се стегна. — Застанала с гръб към него, Даяна започна да пригладва с длан полите и роклите, които бе изпомачкала. — На теб изглежда започва да ти става навик да изникваш до мен, когато се срина. Не съм сигурна дали това ми харесва.

— И аз не съм сигурен, че ми харесва — измърмори Кейн и я обърна с лице към себе си. — Уязвимостта е нещо, на което трудно може да се устои. — Плъзна палеца си по скулата ѝ, проследявайки движението му с поглед. Тя бе мека като жена, ала отдолу се криеше твърдост, която според него още дори не бе започнала да проявява. Това бяха само два от слоевете, които бе решил да разкрие.

— Недей — прошепна Даяна, когато очите му се върнаха към нейните.

— Свикнал съм да пипам това, което смятам да имам. — Плъзна ръце нагоре по бузите ѝ, зарови пръсти в косата ѝ и я опъна назад. — Ти раздвижваш нещо в мен — прошепна той, преди устните му да достигнат до нейните.

Тя би могла да го спре. Докато ръцете ѝ го привличаха по-близо, Даяна мислеше, че би трябвало да го отблъсне и да му заповяда да напусне стаята. Все още имаше силата да го направи. Но устните му бяха толкова изкусни, толкова изкусителни. Те шепнеха в нейните —

леко хапещи целувки, обещания за безкрайна наслада, а ръцете му се пъгнаха под пуловера по гладката кожа на гърба ѝ.

Кейн знаеше как да достави удоволствие на една жена. Може би го харесваха толкова затова, защото искаше да дава удоволствие, а не само да го получава. Знаеше всички хитрини, всички бавни неусетни движения на едно прелъстяване. Ала сега, когато тя плуваше в ръцете му, а устните ѝ ставаха все по-жадни, той ги забрави. Ароматът ѝ замъгляваше мозъка му и накрая я притискаше към себе си по-силно, отколкото би могъл да го направи с финес. Даяна го съблазняваше и преди да бе разбрал, че правилата се бяха променили, Кейн се оказа прелъстяваният.

Чу стон, натезал от копнеж и смътно осъзна, че този звук се бе изтръгнал от него. Пръстите му отново се бяха впили в косата ѝ, без да усещат колко са силни, докато той изпиваше целия горещ меден вкус на устните ѝ. А тя бе също толкова огнена.

За Даяна не съществуваше нищо извън прилива на усещания. Неговият вкус, усещането за неговото тяло доминираха над всичко и въпреки това не ѝ стигаха. Езикът ѝ срещаше неговия отново и отново, с все по-дълбока интимност, с все по-гореща страст, но от това гладът ѝ само се засилваше. За пръв път истински разбра силата и изкушението на ненаситното желание.

Ръцете му се спуснаха по тялото ѝ, забавиха се отстрани на гърдите ѝ и продължиха към талията и бедрата ѝ. Моделираше я като скулптор, вдъхващ живот и чувство в глината. И по някакъв начин тя знаеше, че той разбира тялото ѝ толкова ясно, все едно че бе гола.

Кейн откъсна устните си от нейните и я погледна с потъмнели и трескави очи. Изглежда този път той бе потресен от неочакваното болезнено желание вместо безгрижната страст, която би искал.

— Желая те... — Дъхът му излезе бързо и устните му отново се притиснаха към нейните. — Сега, Даяна. Веднага.

Гневът му я възбуди... И я накара да се освободи.

— Аз... — Тя се отвърна и прокара пръсти през косата си. — Не съм готова за това. Не с теб.

— По дяволите, Даяна! — Кипящ от желание, Кейн я обърна към себе си.

— Не — Бутна го, за да спечели няколко сантиметра разстояние. — Не знам какво става в момента вътре в мен. Всичко се случва

прекалено бързо. Ала знам, че няма да бъде една от жените на Кейн Макгрегър.

Очите му се присвиха, но той не се опита да се приближи към нея.

— Не преставаш да слагаш хората в категории, а?

— Аз имам намерение да сглобя отново живота си, Кейн, и няма да ти позволя да го усложниш.

— Да го усложня — повтори той тихо, с убийствено самообладание. — Добре, Даяна, прави каквото трябва да правиш. — Пристъпи към нея, ала не я докосна. — Но Бостън не е голям град, а този случай съвсем не е приключен.

Въпреки че гърлото ѝ бе пресъхнало, тя заговори спокойно:

— Това заплаха ли е, адвокате?

Кейн бавно се усмихна:

— Обещание.

Хвана с две ръце брадичката ѝ, силно и кратко я целуна, обърна се и излезе от стаята. Даяна не смееше да издиша, докато не чу вратата да се затваря зад него.

Точно това ѝ трябваше, помисли си, гледайки към разпилените дрехи и наполовина събрания багаж. Той бе достигнал до нея само защото чувствата ѝ бяха толкова объркани и близо до повърхността. Ако имаше нещо, което бе научила да прави през годините, то бе да държи на своето в отношенията си с мъжете — и в съдебната зала, и в спалнята. Кейн Макгрегър нямаше да е по-различен, ако не се бе озовал тук, когато тя вече бе разстроена.

Нямаше да мисли сега за това. Даяна затвори очи и зачака да се успокои. Ако се срещнеха отново в Бостън, тя щеше да е стъпила здраво на краката си. Сега трябваше да се справи със себе си и с брат си, и с двадесет години измами.

Преди да се бе почувствала слаба, Даяна бързо излезе и се запъти по коридора към апартамента му.

Той може би още не се е върнал, каза си тя, вдигайки ръка да почука. Ако го няма, ще отида да го чакам в кабинета му. Трябва да го направя сега. Ръката ѝ се поколеба и едва не се отпусна. „Сега трябва да го направя“. Даяна стегна раменете си, почука и затаи дъх.

Джъстин ѝ отвори гол до кръста. Ризата бе праметната през рамото му, а косата му още бе мокра от душа.

— Даяна? Серина ли търсиш?

— Не, аз... — Погледът ѝ бе привлечен от нащърбения бял белег на ребрата му. Преглътна болезнено. — Мога ли да вляза?

— Разбира се. — Джъстин затвори вратата и когато Даяна влезе, забеляза как тя кърши ръце. — Искаш ли кафе? Нещо за пиене?

— Не, не, нищо. — Даяна отново сплете пръсти и отново ги отпусна пред себе си. — Ти си пийни.

— Седни, Даяна.

— Не, аз... — Гласът ѝ заглъхна и тя безпомощно поклати глава. — Не.

— Какво има?

Щеше да е по-лесно, ако не трябваше да го гледа, помисли си. Ако можеше да бъде малодушна и да се отвърне, докато произнася думите.

— Искам да ти се извиня — каза Даяна, без да откъсва поглед от него.

Джъстин вдигна вежди и започна да облича ризата си.

— За какво?

— За всичко, което не съм направила или казала, откак дойдох.

Той я гледаше, докато закопчаваше ризата си, ала очите му не ѝ казваха нищо. Джъстин знаеше как да пази мислите си за себе си, осъзна тя. Затова играеше комар и печелеше.

— Ти нямаш за какво да се извиняваш, Даяна.

— Джъстин... — произнесе тя умолително и пристъпи към него. Спря и за миг се обърна настрани. — Не го правя добре. Странно, изкарвам си хляба, като подбирам подходящите думи, а сега не мога да ги намеря.

— Даяна, няма нужда да правиш това. — Искаше да я докосне, но се страхуваше, че ще я напрегне, затова пъкна ръце в джобовете си. — Не очаквам от теб да изпитваш каквото и да е.

Тя отново събра кураж и го погледна:

— Аз съм ти задължена — каза тихо.

Очите му веднага станаха далечни и неразгадаеми.

— Нищо не ми дължиш.

— Всичко — поправи го Даяна. — Джъстин, трябваше да ми кажеш! — извика тя с неочаквана страст. — Аз имах право да знам.

— Да знаеш какво? — попита той студено.

— Престани! — извика Даяна и сграбчи с две ръце ризата му.

Когато я погледна, Джъстин си помисли, че в нея има повече от малкото момиченце, което помнеше, отколкото бе осъзнавал. Имаше ги спонтанността и огънят. Вдигна рамене и се вгледа в упоритото ѝ разгневено лице.

— Винаги си била зверче — промълви той. — Може би ако се успокоиш, ще успееш да ми кажеш какво си измислила.

— Престани да се държиш с мен, сякаш още съм на шест години! — сопна му се тя и ръцете ѝ стиснаха по-здраво ризата му.

Интересно му беше да я слуша как вика и как разрушава образа на студената изискана дама, която бе влязла в живота му преди няколко дни.

— Престани да се държиш, сякаш си още шестгодишна — посъветва я Джъстин. — Има неща, които искаше да ми кажеш от момента, в който влязох в тази стая и те намерих вътре. Кажи ги сега.

Даяна пое дълбоко въздух. Искеше да се извинява, не да крещи или да обвинява. Ала самообладанието, което години наред старателно бе тренирала, я беше напуснало.

— През всичките тези години се възмущавах от теб, дори се опитвах да те мразя, задето си ме забравил.

— Мисля, че разбирам това — каза той спокойно.

— Не... — Тя поклати глава и от смущение заби пръсти в ризата му. Сълзите изпълниха очите ѝ и избликнаха, но Даяна не ги изтри, защото не ги чувстваше. — Как би могъл, след като никога не съм ти го казвала? Аз толкова бързо загубих всичко, Джъстин. Загубих всички. — Гласът ѝ трепна, ала тя не можеше да го овладее. — Отначало мислех, че всички вие сте си отишли, защото ви създавах прекалено много ядове.

Той тихо въздъхна и за пръв път я докосна — прокара разсеяно ръка през косата ѝ, както бе правил преди толкова много години.

— Не знаех как да те накарам да разбереш. Ти беше толкова малка.

— Сега разбирам — започна Даяна. — Джъстин... — Спря напред думата, мъчейки се да не се разридае. Трябваше да го каже всичкото, дори ако той след това се отвърнеше от нея. — Всичко, което си направил за мен...

— Беше необходимо — прекъсна я Джъстин и вече не я докосваше. — Нито повече, нито по-малко.

— Джъстин, моля те... — Тя не знаеше как да помоли за любов. Ако имаше нещо, от което се страхуваше, то бе да опита и да не успее. Мъчеше се да намери думите, докато той я гледаше. — Искам да ти благодаря — успя накрая да произнесе. — Имаш пълното право да бъдеш сърдит, но...

— Не съм направил нищо, за което да ми благодариш.

Даяна прехапа устни, за да спре треперенето им.

— Чувствал си се задължен — прошепна тя.

— Не. — Джъстин отново я докосна, този път само крайчетата на косите ѝ. — Аз те обичах.

Устните ѝ се разтвориха, ала звук не излезе. Той ѝ предлагаше любов... Не би приел благодарност. Даяна нямаше да му предложи сълзи. Вместо това Даяна хвана ръката му.

— Бъди мой приятел.

Джъстин почувства как възелът в стомаха му се развърза. Бавно вдигна ръката ѝ към устните си, после разтвори пръстите ѝ и постави дланта ѝ върху своята.

— Ние сме една кръв, сестричке. Винаги съм те обичал. От днес сме и приятели.

— От днес — съгласи се тя и обви пръсти около неговите.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше кучешки студ. Даяна бе пустила парното в колата докрай и си проправяше път през мудното движение на Бостън. Фаровете на насрещните коли светеха в предното ѝ стъкло, затова тя присвиваше очи и се опитваше да не си спомня, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха замръзнали. Докато колата ѝ се стоплеше, помисли си обречено, вече щеше да е в ресторанта.

Смяташе, че бе много мъдро от нейна страна да се срещне с Мат Феърман на вечеря. Той бе заместник окръжен прокурор. Беше отлично информиран за всичко. В сегашното си положение Даяна смяташе, че не е много благоразумно да откаже покана за една непринудена вечеря, въпреки че би предпочела да си е у дома, увита в топъл халат, да пие чай и да гледа някой стар филм. Така или иначе, просто не можеше да си позволи да обиди някого с връзките на Мат или да пропусне възможността да си пише няколко червени точки. Във всеки случай, тя бе уверена, че ще може да го изтърпи като човек. Винаги бе успявала. Освен това, той бе достатъчно симпатичен, реши Даяна и потрепери в палтото си. Ако човек можеше да не забелязва, че съзнанието му работи само на две нива — правото и жените.

Мат бе добър юрист, напомни си тя. Стори ѝ се, но не можеше да е сигурна, че краката ѝ започват да се размразяват. Отхвърли тази мисъл и се съсредоточи върху Мат. Освен че беше добър юрист и тънък политик, той бе запознат с всяко гледащо се или висящо дело в околностите на Бостън. Освен това бе и клюкар. Ако Даяна искаше да се разчуе, че сега е самостоятелна и свободна, по-добре бе да пошушне няколко думи в ухото на Мат, отколкото да наеме цяла рекламна страница в местния вестник.

Бе напуснала „Баркли, Стивънс и Фиц“ още същата седмица, когато се върна от Атлантик Сити. Това бе нейният начин да встане против манипулациите на леля си. Даяна знаеше, че рискува — и финансово, и професионално — и през двете седмици след напускането от време на време изпадаше в паника. Баркли означаваше

сигурност, не само постоянни приходи, ала и постоянен поток — е, поне струйка — от клиенти. Но Баркли бе изборът на леля й. Тя приемаше внезапното си напускане като първа стъпка към вътрешната си независимост. Не съжеляваше нито за решението си, нито за моментните съмнения за бъдещето.

През лошите дни си представяше как поделя обща кантора с някой друг борец се да пробие адвокат и чака телефона да звънне с надеждата да защитава някой превишил скоростта шофьор. През добрите дни си казваше, че стъпка по стъпка ще се изкачи по стълбата.

Ако съжеляваше за нещо, то бе, че прекара толкова малко време с Джъстин, след като се бяха помирили. Ала тогава имаше чувството, че е много важно да се върне в Бостън и да оправи професионалния си живот. Трябваше да напусне Баркли, докато пламъкът на гнева и попарването от измамата бяха още пресни — преди да го бе обмислила прекалено добре. Бе много лесно да е прекалено нервна, за да мисли за всички последствия. Вместо това си внуши, че бърза да започне да са търси място и да си създава име. И, както откри, бързаше да започне да опознава Даяна Блейд — всички нейни лица, които толкова години бе потъпквала.

Имаше и още една причина да напусне Атлантик Сити няколко дни по-рано, отколкото бе планирала. — Кейн Макгрегър. Тя признаваше, че иска малко да се отдалечи от него, особено след последната емоционална сцена разиграла се, преди да говори с Джъстин. Кейн започваше да достига до сърцето й.

Мъж като Кейн правеше изкуство от достигането до сърцето на жените, помисли Даяна. В един момент мил и любезен, в следващия груб и арогантен... На такава комбинация трудно можеше да се устои и, бе сигурна, той го знаеше. Славата му с жените се носеше още от времето, когато е бил в колеж. Бе слушала за подвизите му от състудентите си в Харвард, а по-късно от обилие им познати в Бостън — стечение на обстоятелствата или може би съдба. Още преди да се срещне очи в очи с Кейн Макгрегър, Даяна вече знаеше прекалено много за него — но когато го срещна, се появи проблемът.

Ако бе само физическо привличане, имаше чувството, че спокойно би се справила. Бе свикнала да се въздържа, а за една история с Кейн и дума не можеше да става. Твърде много бяха свързани — и в работата си, а сега и семейно. Той бе — и по собствен

избор, и според репутацията си — женкар. Тя бе — и по собствен избор, и според репутацията си — предпазлива.

Ала не беше само желание. Кейн достигаше до душата ѝ и изтръгваше от нея чувства, които Даяна не можеше да определи. Не бе готова да ги определи. Затова подходи към проблема логично — първо призна, че го има, а след това се отдалечи от него. Сега го смяташе за решен, защото бе останал в миналото.

Създаването на собствена кантора щеше да отнеме цялото ѝ време и енергия през следващите няколко месеца. Тази перспектива я плашеше, вълнуваше я, въпреки че все още ѝ предстоеше да си намери подходящо помещение за кантора, а списъкът на клиентите ѝ бе отчайващо къс. И по-рано е била сама, напомни си тя. Сама и без пари. Този път нямаше да я има леля Аделайд, която да ѝ предложи сигурност срещу покорство. Този път сама щеше да решава, сама да греши, сама да тържествува. Знаеше точно какво иска — работа, предизвикателство, успех. Всичко, което ѝ трябваше, бе шансът да го намери.

Бързо откри място на препълнения паркинг и реши, че това е добър знак. Нещата щяха да се развият по план, защото нямаше да им позволи да се случат по друг начин.

Студът се просмукваше през палтото ѝ, докато вървеше бързо през паркинга. Бе започнал да вали силен, леден дъжд, от който асфалтът бе станал коварен и някак странно красив. Опита се да не мисли за замръзналите си крака, като си представи, че вече е седнала близо до камината в салона — чаша бяло вино, успокояващите звуци на пианото, ароматът на горящо дърво.

Отвори вратата и я посрещна вълна от топъл въздух. Даяна въздъхна от удоволствие, остави палтото си на гардероба и се приближи към управителя.

— Даяна Блейд — представи се тя. — Господин Феърман тук ли е вече?

Управителят бързо прегледа списъка.

— Не още, госпожице Блейд.

— Когато дойде, бихте ли му казали, че го чакам във фойето?

Даяна се насочи към просторната уютна зала, в която около голямата камина бяха разположени дивани и фотьойли. Пламъците се издигаха високо, подклаждани от дебели дъбови цепеници, които

горяха със сладостен горски мирис. Осветлението бе приглушено, едва блещукаше в сенчестите ъгли, а неясният шум от разговори и смях създаваше атмосфера като на голямо семейно празненство. Тя забеляза един свободен фотьойл и въпреки че той бе по-далеч от огъня, отколкото бе мечтала, седна на него да чака.

Бих искала да си събуя обувките, помисли си, да се свия тук и цял час само да гледам огъня. Един ден ще имам моя собствена къща и една такава стая. Никаква малка спретната гостна като в Бийкън Хил, никакъв спокоен и послушен огън. Ще лежа на пода и ще го слушам как ръмжи, ще гледам как сенките и светлините играят по тавана...

С въздишка се сгуши по-дълбоко във фотьойла. Ставам сантиментална, помисли Даяна и погледна часовника си. Като се вземеха предвид дъжда и движението, имаше достатъчно време да изпие едно питие, преди Мат да дойде. Огледа се на кого да поръча и в този момент един сервитьор докара малка масичка на колелца до фотьойла ѝ. Тя погледна бързо към бутилката шампанско, която той отваряше. Отлична година, помисли си с лека завист.

— Извинете, имате грешка. Аз не съм поръчвала това.

— Господинът би желал да ви почерпи, госпожице Блейд.

— Наистина ли? — Докато сервитьорът пълнеше чашата ѝ, Даяна обърна глава. Видя го и внезапно я обзе вълнение, за което не успя съвсем да се убеди, че е раздразнение. В края на краищата, той ѝ бе казал, че Бостън не е толкова голям град. — Здравей, Кейн.

— Здравей, Даяна. — Той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си, гледайки я над нея в очите. — Мога ли да седна при теб?

— Защо не... — Тя посочи към шампанското и двете чаши.

Мина ѝ през ума, че с тъмносивия си костюм изглеждаше съвсем като блестящ и изискан адвокат. После си спомни колко естествен бе в късо кожено яке и джинси. Не бе разумно да забравя тази по-малко благовъзпитана негова страна.

— Как си? — попита и вдигна една от чашите.

— Много съм добре. — Кейн се облегна назад, изучавайки я над ръба на чашата си. Спомни си роклята ѝ — бе я хвърлила на леглото в пристъп на ярост. Бе от тънка тюркоазна коприна и сияеше върху кожата ѝ. Изборът ѝ на цветове, помисли той, много приличаше на избора ѝ на аромати. Трептящ и дързък.

Продължаваше да я гледа мълчаливо и Даяна вдигна вежди:

— Сам ли си тук?

— Да.

Тя отпи и задържа за миг върху езика си шампанското, студено и сухо. Леденият дъжд навън вече бе забравен.

— Аз имам среща с Мат Феърман. Предполагам, че го познаваш.

— Да — отвърна Кейн с лека усмивка. — Познавам го. Да не мислиш да работиш в окръжната прокуратура, след като си напуснала Баркли?

— Не, аз... — Даяна присви очи. — Откъде знаеш, че съм напуснала?

— Попитах — призна той просто. — Какви са ти плановете?

Тя за миг му се намръщи, после се застави да се отпусне.

— Смятам да открия своя собствена фирма.

— Кога?

— Веднага щом уредя някои подробности.

— Намерила ли си кантора?

— Това е една от подробностите. — Даяна се намръщи и прокара пръст по ръба на чашата. Нямаше желание да обсъжда с Кейн проблемите си, във всеки случай не и съмненията си. Сви рамене, сякаш това наистина бе само подробност, а не нещо, което би определило целия ѝ живот. — Оказа се, че не е толкова лесно, колкото очаквах. Ако искам и добро разположение, и разумен наем... — Разсеяно докосна с език мокрия си пръст. — Имам три предложения, които утре ще разгледам.

Несъзнателно предизвикателният ѝ жест му подейства възбуждащо. Кейн почувства как в него се разлива топлина, ала я овладя. Ще има и друг път, обеща си той. На друго място.

— Може би знам за един офис, който ще те заинтересува.

— Наистина ли? — Тя се наведе към него, косата ѝ се люшна върху бузата ѝ и Даяна бързо я отметна назад.

— От другата страна на реката, на две преки от съда. — Отпи, забелязвайки, че коприната пада красиво върху раменете ѝ. Седмици наред се бе чудил как би почувствал тези силни рамене под ръцете си. Освен това го бе тревожила и мисълта как се оправя тя сама в Бостън, след като бе научила за леля си и Джъстин. Още повече се бе зачудил, след като научи, че бе напуснала работата си. Загрижеността, която изпитваше, безпокоеше Кейн много повече от желанието. —

Двуетажна къща — продължи той. — Преустроена е и има приемна, зали за срещи, кабинети.

— Звучи чудесно. Не разбирам защо брокерът, към когото се обърнах, не ми е споменал за тази възможност. — Освен, помисли Даяна и отново вдигна чашата си, ако причината бе, че наемът беше също толкова чудесен. Нямаше намерение да докосва парите, оставени под попечителство от леля й. От леля й, поправи се тя наум, или от Джъстин? Във всеки случай, нямаше намерение да докосне и една стотинка, която не бе изработила сама.

— Откъде си чул за това? — попита Даяна.

— Случайно познавам собственика — обясни Кейн и допълни чашите.

Тя долови нещо в тона му и внимателно го погледна.

— Собственикът си ти!

— Много бързо позна. — Вдигна чаша за на здравица.

Без да обръща внимание на смеха в очите му, Даяна се облегна назад и кръстоса крака.

— Ако имаш такава прекрасна сграда, защо не я използваш самият ти?

— Използвам я. Този цвят много ти отива, Даяна.

Тя леко забарабани с пръсти по облегалката на фотьойла.

— Защо ми предлагаш своя офис?

— Графикът ми е претрупан — обясни той толкова делово, че й отне известно време да направи прехода. — Ще трябва да отпращам някои клиенти по простата причина, че няма да мога да им дам най-доброто от себе си като време и енергия.

Даяна вдигна ръка:

— И какво от това?

— Интересуваш ли се?

Тя смръщи вежди и пое дълбоко въздух:

— От твоите клиенти ли?

— От това да ги направиш свои клиенти.

Дали се интересуваше? Бе готова и на главата си да се изправи заради шанса да получи някое и друго добро дело. Искаше й се да разцелува краката му. Но трябваше да бъде практична.

— Благодаря ти, Кейн, ала в момента не ме интересува възможността да ти стана съдружник.

— Мен също.

Даяна объркано поклати глава:

— Какво тогава...

— В сградата си имам помещения, които можеш да наемеш. Имам някои дела, които трябва или да откажа, или да препратя. Предпочитам да ги препратя. — Досега не бе съвсем разбрал защо иска да ги препрати към нея. Тя му бе роднина, така си казваше. Усети, че върти чашата в ръцете си. — Въпрос на търсене и предлагане.

Даяна дълго мълча. Кейн знаеше, че макар очите ѝ да имаха този натезжал сънлив вид, тя в момента внимателно обмисляше. Едва не се усмихна. Харесваше му как Даяна чертаеше пътя си от точка А до точка Б? Господи, беше още по-хубава, отколкото си я спомняше, а биха минали едва две седмици.

Бе устоял на изкушението да ѝ се обади — до тази вечер, когато най-после прие, че няма да може да я изхвърли от главата си. И въпреки това си казваше, че просто се интересува как е, както се интересува един член на семейството от друг член на семейството. От телефонния ѝ секретар бе научил къде да я намери. Бе дошъл импулсивно, а предложението, което току-що ѝ направи, вече бе започнало да се оформя в съзнанието му. Ако приемеше, той щеше да има предимствата — и недостатъците — да е всеки ден около нея. Това бяха делови отношения, напомни си Кейн. След като ги уредяха, той щеше да се заеме с нощите. Ако тя наистина имаше намерение да открие Даяна Блейд, Кейн искаше да присъства на това откритие.

— Кейн — обади се тя и привлече погледа му, — звучи много изкушаващо, но бих искала да ти задам един въпрос.

— Разбира се.

— Защо?

Той се облегна назад и запали цигара.

— Обясних ти професионалните причини. Бих могъл да добавя, че освен това ние с теб се сродихме, така да се каже.

— Отново твоите семейни задължения — заключи Даяна безизразно.

— Предпочитам думата лоялност — възрази Кейн.

Лицето ѝ се проясни и тя изненадано му се усмихна:

— Аз също.

— Помисли си. — Той извади от джоба си една визитна картичка. — Ето ти адреса. Намини утре да разгледаш.

Не можеше да си позволи да обърне високомерно гръб на готово разрешение на въпроса.

— Благодаря, ще мина. — Даяна посегна към картичката и ръката ѝ се озова хваната в неговата. Очите им се срещнаха — неговите уверени, нейните предпазливи.

— Харесва ми как изглеждаш в коприна — промълви Кейн, — пиеш шампанско, а в очите ти едва проблясва светлината на огъня. — Палецът му се плъзна по кокалчетата на пръстите ѝ и шумът около тях изчезна. — Мислех за теб, Даяна. — Гласът му стана по-дълбок и интимен и тя усети как я облива обезсилващо желание. Ръката ѝ се отпусна в неговата. — Мислех за начина, по който изглеждаш — продължи той тихо. — За твоя аромат, вкус. За начина, по който те усещам, притисната до мен.

— Недей — прошепна Даяна, а шепотът бе самото желание. — Не прави това.

— Искам да правя любов с теб часове наред, докато тялото ти остане без сили, а съзнанието ти е пълно с мен. Само с мен.

— Недей — повтори тя и измъкна ръката си. Бързо се дръпна назад. Дишаше неравномерно. Как можеше Кейн само с няколко думи да я накара да се почувства опустошена? Тялото ѝ пулсираше, сякаш ръцете му вече го бяха познали. Той го познаваше, напомни си Даяна. Това бе едно умение, което Кейн имаше, и бе достигнал до съвършенство в него. — Няма да се получи — успя да отрони накрая.

— Няма ли? — Видимата ѝ борба с желанието му създаваше чувство за сила... И му доставяше удоволствие. — Напротив, Даяна, много добре ще се получи.

Тя отново вдигна шампанското си и отпи. Вече поуспокоена, го погледна в очите.

— Имам нужда от офис и имам нужда от клиенти. — Пое дълбоко въздух, чудейки се дали пулсът ѝ някога отново ще стане нормален. — Ала имам нужда и от атмосфера на професионализъм.

— Предложението беше и си остава строго професионално, госпожице Блейд — потвърди той и в очите му отново проблесна смях. — Дали ще го приемеш или не, няма нищо общо с... други аспекти на

нашите отношения, нито ще промени онова, което ще се случи между нас.

— Не можеш ли да проумееш, че аз не искам никакви отношения с теб? — ядоса се Даяна. — Нямам намерение нищо да се случи между нас.

— В такъв случай няма да има значение, че работим в една и съща сграда, нали? — Кейн отново се усмихна и остави визитката си до ръката ѝ. — Трудно ми е да повярвам, че се страхуваш от мен, Даяна. Правиш впечатление на жена с много силна воля.

Очите ѝ станаха студени.

— Не се страхувам от теб, Кейн.

— Добре — заключи той мило. — Значи до утре. Феърман току-що влезе, така че ще те освободя. — Изправи се и докосна бузата ѝ с приятелска целувка. — Приятна вечер, скъпа.

Даяна раздразнено се загледа след него. Да го вземат дяволите, задето така разбърка чувствата ѝ! Грабна картичката му от масата и я скъса на две. Да върви по дяволите! Да си вземе и офиса, и клиентите, и да скочи с тях в океана! Страхуваш ли се, попита едно тъничко гласче в съзнанието ѝ. Тя въздъхна безсилно, отвори чантата си и пъкна вътре двете половинки.

Не, не се страхуваше. И нямаше намерение да провали кариерата си, защото Кейн Макгрегър можеше да удави жената в няколко нежни думи. Щеше да отиде в кантората му, закле се Даяна и допи на един дъх остатъка от шампанското. И ако помещението ѝ харесаше, щеше да го грабне. Никой нямаше да може да ѝ попречи да стигне там, закъдето бе тръгнала. Дори самата тя.

На сутринта Даяна обходи два от адресите, които ѝ бе дал нейният брокер. Първият бе положително „не“, вторият бе определено „може би“. Вместо да тръгне към третия в списъка си, усети, че се е запътила към адреса от визитната картичка на Кейн.

Щеше да го разгледа точно както бе разгледала другите възможни офиси, напомни си тя. Щеше да е обективна, да вземе предвид размера на помещението и разположението на сградата, наема и състоянието, в което бе кабинетът. Не можеше да си позволи фактът, че то бе на Кейн, да ѝ повлияе по един или друг начин.

Ако имаше късмет, Кейн можеше да го няма и секретарката му да я разведе. В негово отсъствие по-лесно щеше да стигне до решение.

Влюби се в нея в момента, в който я видя. Постройката бе доста тясна, стара и запазена, с тихата елегантност, която можеше да се намери в Бостън, сгушена между небостъргачи от стомана и стъкло. По тревата отпред имаше сняг, но малкият паркинг отстрани бе почистен. От комина се извиваше бледосив дим.

Даяна тръгна по плочника и се огледа. Дъб с голи клони стоеше на пост в двора, отделен от тротоара с дълъг жив плет. Съдът бе на по-малко от километър и половина. Дотук, помисли тя, е прекалено хубаво, за да бъде истина.

Вратата бе дебела и с дърворезба. До нея имаше дискретна месингова табелка:

„Кейн Макгрегър, адвокат“.

Не ѝ бе трудно да си представи под нея подобна табелка с нейното име. Внимавай, Даяна, напомни си тя. Още дори не си видяла какво е отвътре. И въпреки това, докато отваряше вратата, си спомни какво бе казал преди няколко седмици Кейн за съдбата.

Приемната бе в розово и слонова кост. Имаше ниски масички и диван с облегалки с дърворезба. Даяна долови аромата на свежи цветя от букета в тънка кристална ваза. Подът бе от масивно дърво, блестящ и гол, с изключение на избелял старинен килим. Камината бе от розов мрамор, а над нея имаше голямо овално огледало. Вътре огънят весело пращеше.

Стил, помисли тя веднага. Кейн Макгрегър имаше стил.

Зад матово дървено бюро една жена на средна възраст с кръгло лице стискаше слушалката на телефона между ухото и рамото си и блъскаше по клавишите на пишещата машина. Бюрото бе затрупано с папки, листи и бележници. Жената се усмихна широко на Даяна и почти без да нарушава ритъма си, посочи към дивана.

— Графикът на господин Макгрегър е запълнен до следващата сряда — говореше тя в слушалката с изненадващо момичешки глас. — Мога да ви запиша час за четвъртък следобед. — Спря да печата, колкото да измъкне дебел календар-бележник някъде от хаоса на

бюрото си. — Един и петнадесет — продължи тя и разрови още малко из листите, докато намери остатък от молив. — Да, госпожо Патерсън, това е първият му свободен час. Значи един и петнадесет в четвъртък... Да, ще ви се обадя, ако има промяна. — Надраска нещо в календара, избута го настрана и отново започна да печата.

Даяна леко вдигна вежди, свали палтото си и го преметна през облегалката на дивана.

— Да, непременно ще му предам. Дочуване, госпожо Патерсън. — Секретарката спря за малко да печата, остави слушалката и се усмихна на Даяна: — Добър ден. С какво мога да ви бъда полезна?

— Аз съм Даяна Блейд...

— О, да — прекъсна тя обясненията на Даяна и се изправи, при което се видя, че останалата част от тялото ѝ е кръгло като лицето ѝ. — Господин Макгрегър каза, че може да се отбиете днес. Аз съм Люси Робинсън.

— Приятно ми е. — Даяна усети как ръката ѝ потъна в здраво и бодро ръкостискане. — Изглежда, сте много заета — започна тя. — Може би ще е по-добре да ми запишете час...

— Глупости! — Люси я потупа майчински по рамото. — Господин Макгрегър е с клиент, ала ми поръча да ви разведа из къщата. Ще отидем горе, за да видите първо вашия кабинет.

Преди Даяна да бе успяла да обясни, че това все още не е „нейният“ кабинет, Люси тръгна към стълбите. Бе оставила машината включена, забеляза Даяна и се зачуди дали не трябва да ѝ напомни.

— Госпожо Робинсън...

— Виж какво, наричай ме Люси. Ние тук не се държим официално, по-скоро сме като едно семейство.

Семейство, помисли Даяна с нещо като въздишка. Изглежда, не можеше да избяга от това.

Стълбището се издигаше пред нея, без килим и без завои. Махагоновият парапет блестеше като атлаз. Даяна си помисли за бюрото в приемната и реши, че домакинството не бе измежду задълженията на Люси. Жената пухтеше по стълбите като параход под пълна пара. От кока отзад на врата ѝ висеше една фиба.

— Долу има зала за срещи и малка кухня — говореше Люси. — Много пъти не излизаме да обядваме, така че е удобно. Можеш ли да готвиш?

— Аз... Не много добре.

— Лошо. — Люси изкачи стълбите и спря. — И мен, и Кейн не ни бива много в кухнята. — Хвърли на Даяна един дълъг поглед, едновременно приятелски и оценяващ. — Той не ми каза, че си толкова хубава. Ти имаш някаква връзка с него, нали?

Даяна замълча за момент, за да измисли какво да отговори.

— Сигурно може и така да се каже. Брат ми е женен за неговата сестра.

— Знаех си, че ще е нещо такова — кимна Люси. — Кабинетът на Кейн е тук. По-рано беше спалня. Твоят е малко по-нататък по коридора.

Даяна погледна към вратата, покрай която минаваха и продължи.

— Много хубава къща — забеляза тя. — Кейн изглежда не е направил много промени, за да я превърне в кантора.

— Само събори две стени — съгласи се Люси. — Каза, че му е омръзнало да работи между четири скучни стени и върху кафяв килим. Ако питаш мен, щом човек прекарва почти цял ден някъде, там трябва да му е удобно.

— Ммм... — Даяна помисли за своята килийка в „Баркли, Стивънс и Фиц“. Там килимът също бе кафяв, спомни си тя. — Отдавна ли работиш при Кейн?

— Работех при него, когато беше щатски прокурор — обясни Люси. — Когато ме попита дали искам да дойда с него в частната му кантора, аз си събрах бюрото и тръгнах. — Отвори вратата и отстъпи да пусне Даяна.

Бе прекалено съвършено, помисли тя, когато влезе в празната стая. Малка, но не тясна, с два прозореца, гледащи на изток. Стъпките ѝ отекваха по дървения под и ехото им се отразяваше от високия таван. Даяна се приближи към изисканата камина от бял мрамор.

Тапетите бяха копринени, малко избелели, ала все още красиви. Тя лесно можеше да си представи стаята обзаведена и подредена, с бюро, няколко удобни стола, може би малък викториански диван и ниска масичка. На северната стена можеше да постави една библиотека за юридическите си справочници. Ако искаше да започне самостоятелната си практика със стил, никога нямаше да намери нещо по-подходящо.

— Изненадана съм, че Кейн не е намерил за какво да използва тази стая — каза на глас.

— О, по едно време я беше обзавел. Оставаше да спи тук, вместо да си ходи вкъщи, когато се случеше да работи до късно. — Люси откри фибата, която се влачеше по врата ѝ и я пъкна обратно на мястото ѝ. — После реши, че започва да става много лесно да прекара целия си живот тук. Кейн е отдаден на работата си, но не е обсебен от нея.

— Разбирам.

— Правната библиотека е по-нататък — продължаваше Люси. — Там Кейн накара да съборят стените. На долния етаж има тоалетна, а на този баня с вана. Тя е с оригиналните порцеланови кранове. О, моят телефон! Ти поразгледай сама. — Понесе се с пухтене по коридора, без да остави Даяна да каже и една дума.

Люси, реши Даяна, нямаше нищо общо с намръщената млада секретарка, която поделеше с двама други адвокати при Баркли. Там всичко се правеше с тиха и непоклатима експедитивност. А сградата имаше всичкия чар на един гроб. Аристократичен гроб, припомни си Даяна, ала гробницата си е гробница. Това, помисли тя и отново погледна избелелите тапети, много повече отговаряше на нейния вкус.

Тук клиентите можеха да се отпуснат, да се уверят в личното отношение към тях. Което Даяна щеше да прояви към малко клиенти, добави с тъжна усмивка. И все пак, разположението и атмосферата щяха да помогнат за разширяване на списъка ѝ не по-малко, отколкото уменията ѝ. Когато продаваш нещо, струва си да го продадеш с усет.

Тя се завъртя из стаята и излезе в коридора. Със сигурност махагоновата ламперия бе оригинална, реши Даяна. Никой вече не облицоваше с махагон. Отвори наслуки една врата и се озова в правната библиотека на Кейн.

Библиотеката на Баркли не бе по-голяма, помисли тя с внезапно пламнал професионален интерес. В средата на стаята имаше дълга маса, върху която бяха натрупани няколко книги. Една бе разтворена. Даяна се приближи и прочете заглавието: „Държавата срещу Силван“.

Дело за убийство, спомни си тя от лекциите в Харвард. Беше една заплетена кална история от края на седемдесетте. Общонационално разгласяване, претъпкани зали и дълъг, емоционален процес. Върху какво ли работеше Кейн, та ровеше тук за прецеденти?

Заинтригувана, Даяна се наведе над книгата и зачете. Когато Кейн застана на вратата след десет минути, тя бе напълно завладяна от книгата.

Не ѝ се обади веднага, осъзнал, че за пръв път я вижда толкова погълната от себе си. Почти недоловимо бе смръщила вежди от съсредоточаване, а устните ѝ бяха леко разтворени. Бе опряла длани на масата и се бе навела, така че сакото ѝ — този път в наситен червен цвят — се бе опънало на гърба ѝ. Косата ѝ бе прибрана зад ушите и разкриваше кръгли гравирани златни обеци. Можеше да си я представи облечена по този начин в съда... Или на елегантен официален чай. Знаеше, че ако пристъпи напред, ще усети аромата ѝ, предлагащ стотици тъмни обещания. Предпазливо пъхна ръце в джобовете си и остана, където си беше.

— Интересно ли ти е?

Даяна рязко вдигна глава, но се изправи бавно.

— „Държавата срещу Силван“. — Потупа с пръст по отворената книга. — Завладяващ случай. През трите месеца на процеса защитата само дето заек не е извадила от шапката си.

— О'Лиъри е страхотен защитник, макар и малко крещящ за някои вкусове. — Облегна се на касата на вратата и я погледна. Светлината, която идваше от прозореца откъм гърба ѝ, се процеждаше покрай ръцете ѝ, все още опрени на масата.

— И въпреки това след две обжалвания е загубил.

— Клиентката му е била виновна. Обвинението срещу нея е било много добре подкрепено.

Даяна прокара пръст по отворената книга.

— Ти подобен случай ли имаш, или четеш просто за развлечение?

Кейн за пръв път се усмихна.

— Вирджиния Дей — каза той и зачака реакцията ѝ.

Съненият поглед бе сменен с бърз интерес.

— Ти си ѝ защитник?

— Точно така.

Даяна знаеше историята от откъслечни съобщения по новините и от разговори с други адвокати. Нашумяло убийство — неверен съпруг, ревнива жена, малък смъртоносен пистолет.

— Не подбираш лесни случаи, а?

Той само сви рамене.

— Люси ми каза, че ти е показала кабинета.

— Да. Видях доказателствата за нейната разхвърляност и неорганизираност — започна Даяна с лека усмивка. — Както и почти ужасяващата ѝ работоспособност. Единственото, което не открих, е страстта ѝ към сапунените опери.

— У дома си има видео, програмирано с таймер.

Даяна се разсмя и се обърна към него.

— Шегуваш се!

— Не. Ала не бих я попитал за програмата, освен ако нямаш цял час свободно време.

Тя се усмихна и се приближи до него.

— Кантората ти е много впечатляваща. Принудена съм да призная, че е по-добра от всичко друго, което съм гледала.

— Принудена ли? — попита Кейн и откри, че е бил прав за аромата ѝ.

— Почти се надявах, че ще е напълно неподходяща, за да не се налага да избирам. Сам ли си купувал мебелите?

— Да. Имам слабост към търгове и антики. Освен това, не се доверявам на ничий вкус, когато става дума за нещо, с което аз трябва да живея.

— Много разумно. Леля ми всеки три години викаше специалисти да преобзавеждат къщата ѝ. Тя никога не отразяваше нейната индивидуалност. Каж ми... — Даяна за момент притисна ръка към долната си устна. — Ако аз не взема офиса, ще го дадеш ли все едно под наем?

— Не е задължително. — Отново се почувства едва ли не виновен, че такива ръце не са украсени. — Нямам желание да прекарвам толкова много време на едно място с човек, с когото не съм сигурен, че ще се понасяме.

Тя вдигна развеселено вежди:

— Мислиш ли, че ние с теб ще се понасяме?

— Мисля, че ние с теб ще се отнасяме един към друг достатъчно добре. Защо не отидем в моя кабинет да седнем? — Тръгнаха по коридора и Кейн погледна към нея: — Ако искаш, мога да помоля Люси да ни донесе кафе.

— Не, няма нужда... Пък и тя си има предостатъчно работа.

Кабинетът му бе просторен, но по-голямата част от него бе заета от старинно дъбово бюро. Както и бюрото на Люси, то бе затрупано с папки и бележници, ала отразяваше една добросъвестна подреденост, каквато нейното нямаше. Очевидно той не преувеличаваше, когато говореше за натоварването си.

Огънят тук също бе запален и гореше буйно, сякаш току-що му бе добавил дърва от сандъка до камината. Вместо дипломи в черни рамки, Кейн бе окачил на стената два жизнерадостни акварела, които подхождаха на бледите нюанси на тапетите. Даяна се огледа и си избра един старинен фотьойл. Той седна на стола до нея.

— Много хубаво — отбеляза тя. — Няма да те задържам, Кейн. Според Люси графикът ти е запълнен чак до следващата седмица.

— Мисля, че ще мога да те вмества в няколко минути. — Той извади цигара и се отпусна на облегалката. Току-що бе прекарал цял час с един истеричен клиент, който не искаше да се яви в съда. Отне му четиридесет и пет минути да го успокои. — След като не намираш помещението за неприемливо, изглежда в крайна сметка ще трябва да вземеш решение.

— Да. — Даяна почувства как топлината от огъня достига до нея и въздъхна. — Бих искала да го взема. Разбира се, зависи от условията.

Кейн издуха облаче дим и назова цена, която бе в рамките на нейните възможности, но достатъчно висока, за да не ѝ създаде чувството за благотворителност.

— Люси е готова да поеме твоята работа, докато се подредиш. След това вие двете ще се разберете дали ще продължите по този начин, или ще си наемеш собствена секретарка.

Тя прие това с кимване и направи следващата стъпка:

— Добре, мисля, че можем да се споразумеем. Колкото до готовността ти да препращаш клиенти при мен, не съм сигурна дали ще се чувствам удобно.

— Защо? — възрази той. — Не се ли надяваше малко на бърза реклама, когато снощи вечеря с Феърман?

Даяна го изгледа сърдито, после се облегна назад.

— Не ми харесва особено по какъв начин поставяш въпроса, ала е така. Все пак е малко по-различно.

— Ако не ги искаш, ще ги препратя на някой друг — каза Кейн просто. — В момента има две дела, които бих искал да поема, но

просто не мога. Делото Дей само по себе си ще ми отнеме стотици часове.

Сърбеше я езикът да разпита за подробности, ала се застави да изчака.

— Защо би ги препратил към мен? Ти изобщо не знаеш дали съм добра.

— Напротив. Проверих.

— Какво си направил?

Той бързо се усмихна на възмущението ѝ.

— Нали не очакваш да препоръчам на клиентите адвокат, ако не знам, че е способен?

Тя въздъхна смутено. Бе се оказала притисната до стената.

— Прав си. Добре, за какви две дела трябва да мисля?

— Първото е по обвинение в изнасилване. Момчето е на деветнадесет години. Буйно, с лоша слава. Твърди, че момичето е искало — всъщност, няколко пъти — след това се скарали. След което, най-неочаквано за него, го арестуват. Второто е дело за развод. Ищец е съпругата. Когато тя дойде тук, лявото ѝ око беше толкова подуто, че се беше затворило, а освен това зъбите ѝ бяха разбити и се налагаше операция.

— Семенно насилие — отврати се Даяна.

— Очевидно. Според нея, това продължава от доста време, но търпението ѝ свършило. Той ѝ отправя насрещно обвинение, че го е изоставила. Силен е, защото има пари, а досега тя не иска официално да го обвини за физическо насилие. Ще бъде много заплетено.

— Не може да се каже, че ми пробутваш нещо леко — измърмори Даяна. — Бих искала следващата седмица да говоря и с двамата.

— Добре.

— Дотогава ще подготвиш ли договора за наем?

— В понеделник ще е готов.

— Ще те оставя да си вършиш работата. — Тя се изправи с усмивка. — Изглежда, ще трябва да си купя бюро. — Даяна си запази момента на вълнения и предчувствия за по-късно, когато щеше да бъде сама. — Благодаря ти, Кейн — добави тя и му протегна ръка. — Признателна съм ти, че се обърна първо към мен.

— Сега ще приема благодарността си. След като говориш с онези двама души, може да не си толкова доволна. — Изправи се и пое ръката ѝ. — Свършихме по работа. Сега... — Вдигна ръка и се заигра с голямата панделка на блузата ѝ. — Хайде днес да вечеряме заедно.

Колко лесно гласът му преминаваше в този мек, интимен тон, помисли Даяна и почувства как кръвта ѝ веднага реагира.

— Мисля, че би било по-разумно да се съсредоточим върху работата.

— Всичко с времето си — възрази той. Тя предпочиташе коприна, помисли и прокара пръст по възела на панделката. Меки материи, ярки цветове. — Съзнанието ми се пренася към други неща в студени ветровити петъчни вечери. В Бек Бей има едно малко заведение, където рибата е прясна, а сиренето не. В ъгъла има една маса, до която светлината почти не достига. Можеш да усещаш миризмата на свещите и никога да не видиш никой познат. — Внимателно очерта с пръст ухото ѝ и лениво докосна златната обеца. — Искам да отидем там да пием вино, да те слушам как се смееш. По-късно ще те заведа у дома и ще запаля огъня. — Погледът му бавно се плъзна по лицето ѝ. Да, би искал да направи всички тези неща и да наблюдава промените в чертите ѝ — смекчаването, разтварянето, копнежа. Щеше да ги направи, закле се Кейн и нещо се сви в стомаха му. Разбираше жените, нали? А какво търсеха те в един любовник? — Ще правя любов с теб, докато от огъня останат само въглени.

Бе пристъпил по-близо, ала Даяна не забелязваше. Несигурният ѝ дъх галеше устните му. Той с думи бе обрисувал картина, която тя виждаше прекалено ясно. Би бил страхотен любовник — такъв, за каквото жените копнеят, дори да знаят, че може и да не го преживеят. А Даяна го желаше, повече, отколкото бе допускала, че някога може да желае мъж. Желаше го, но знаеше, че ще бъде просто поредната бройка в неговия списък. Точно това я накара да се отдръпне.

— Не... — Ала гласът ѝ не прозвуча толкова твърдо, колкото би желала. — Не това искам.

— Това е — настоя Кейн, привлече я към себе си и я целуна с ярост, която тихият му глас бе прикривал.

Разтърсваше я все по-дълбоко, изтръгваше от нея отговор, наслаждаваше се на паническото вълнение, което я караше да се

притиска към него, въпреки че си казваше да се отдръпне. Той вплете пръсти в косите ѝ и отметна главата ѝ назад.

Мислеше за това, което отделя кожата ѝ от ръцете му — тънка вълна, крехка коприна. Бе болезнено трудно да се съсредоточи само върху устните ѝ и да не разреши на ръцете си да разтворят елегантния костюм, за да я намерят.

Дните, през които не я бе докосвал, се бяха натрупали в него и го подтикваха да премине отвъд нежността. Знаеше какво е да желае една жена, но не и какво е да я желае със сила, граничеща с насилие. Кейн не бе такъв, ала въпреки това я притисна още по-здраво.

Устните ѝ се бяха впили в неговите, без да слушат заповедите да се освободят. Част от нея, част, която изглежда ставаше все по-силна, я караше да се предаде, нещо повече, да иска. Диви, страстни мисли се въртяха в главата ѝ, заплашвайки да освободят нещо, което можеше никога повече да не бъде овладяно. Бе изкушаващо, толкова изкушаващо да го пусне на свобода, да се остави на течението. В този момент, със звук, в който се съдържаха и страх, и гняв, тя се отскубна от ръцете му.

— Не! — повтори Даяна и гласът ѝ се извиси. — Казвам ти, че не това искам.

В очите на Кейн припламна нещо, което бе по-скоро ярост, отколкото желание, но гласът му бе спокоен. Не бе свикнал страстта му да е примесена с гняв и с мъка намери нормалното си равновесие.

— Това е — настоя той, — ала мога да почакам още малко, докато го признаеш.

— Дълго ще трябва да чакаш — отсече Даяна и грабна чантата си с трепереща ръка. — До понеделник подготви документите, а аз ще ти приготвя чека. Ако не можеш да приемеш нещата по този начин, ще забравим за това.

Кейн не каза нищо, когато тя излетя навън, не мигна от трясъка на вратата, който отекна в стаята. Една цепеница се скърши и падна с фойерверк от искри. Трябваше му един момент, за да се овладее напълно. Не бе имал намерение да губи самообладание. Всъщност, бе си обещал, че няма да го губи. Бе седял в напрегнати съдебни зали и противниковият адвокат го бе подигравал и предизвиквал, бе седял в мрачни зали за срещи в изправителни домове и клиентите го бяха

ругали — и прекрасно се бе владял. Даяна можеше да го изкара извън нерви само с една дума, с един поглед.

Нещо неочаквано се бе случило, но не бе съвсем сигурен какво бе то. Ако бе умен, разсъждаваше той, докато съзнанието му започваше да се променяна, щеше да направи точно това, което тя искаше. Можеха да бъдат само колеги, да обсъждат текущите дела, да разнищват точките от закона и да се оплакват от съдиите.

Ала не бе умен, реши Кейн, чакайки впилото се в стомаха му желание да отпусне ноктите си. Той щеше да я има... И нямаше да се наложи да чака толкова дълго колкото Даяна си мислеше.

ПЕТА ГЛАВА

Защо трябва някой да кове посред нощ, учуди се Даяна и се зави презглава. Звукът продължи да кънти високо и ясно. Тя зарови глава под възглавницата и се закле, че ще се оплаче.

Отне ѝ по-малко от тридесет секунди да осъзнае, че или трябва да се предаде, или ще се задуши. Измъкна глава, въздъхна възмутено и отвори очи.

Седем и половина, помисли замаяно, като погледна към часовника. Не беше съвсем посред нощ, но почти — като за събота сутрин. И това не беше коване, осъзна Даяна, а някой чукаше на вратата ѝ. Ругаейки под носа си, се надигна и навлече халата.

— Добре! — извика, завързвайки в движение колана. — Идвам. — Отвори рязко вратата и предпазната верига издрънча.

— Здравсти — ухили се Кейн през пролуката. — Събудих ли те?

Даяна му хвърли един гръмоносен поглед и затръшна вратата пред носа му. След моментно размишление откопча веригата. Той отново щеше да започне да блъска.

— Какво искаш? — попита тя, като отвори вратата.

— И аз се радвам да те видя. — Кейн бързо я целуна по устните и мина покрай нея.

Даяна стисна здраво зъби, затвори вратата и облегна гръб на нея.

— Знаеш ли кое време е?

— Разбира се... Седем и тридесет и пет — съобщи той, след като погледна часовника си. — Имаш ли кафе?

— Не! — Тя рязко затегна колана. — Седем и тридесет и пет в събота сутринта — добави многозначително.

— Тъхъ — съгласи се Кейн разсеяно, оглеждайки стаята.

Още бе далеч от завършване. Даяна бе много придиричива при обзавеждането на първия си истински според нея дом — най-малкото, първия, който никой не можеше да ѝ отнеме. Имаше един персийски килим, който бе спазарила в магазин за стоки втора употреба, елегантен диван в стил рококо, който бе изял голяма част от

спестяванията ѝ, и френска масичка за кафе, която сама бе преполирала в мазето. Единствената ѝ хубава картина бе купена едва тази есен в Париж.

Кейн пъкна ръце в джобовете на джинсите си, разглеждайки какво си бе избрала. Всички неща бяха като нея — от класа, с индивидуалност и внимателно разположени.

— Харесва ми — заяви той накрая. — Влагаш много от себе си в това място.

— Да ти кажа ли точно колко ме интересува твоето одобрение? — сопна му се тя, без да си прави труда да сподави прозаявката си.

— Хм, тази сутрин си докачлива — измърмори Кейн и ѝ хвърли един бърз поглед. Три пъти по време на краткото си пътуване от неговия дом до нейния се бе запитал какво, по дяволите, прави. Бе получил три различни отговора, така че бе спрял да се пита. — Защо не свариш това кафе?

— Ти няма да останеш тук — подзе Даяна, запътвайки се към кухнята.

— Ще ми бъде приятно. Няма проблеми.

— Кейн... — Спокойно, каза си тя. Не се нервирай. — Аз спях. Някои хора обичат в събота да спят до късно.

— Това разбърква целия ритъм — обясни той, докато ровеше из бюфета. — Затова толкова много хора с мъка се надигат от леглото в понеделник. — Намери един буркан с кафе и започва да отмерва. — И после тъкмо започнат да свикват, отново идва събота и всичко отива на кино.

— Много мъдро, сигурна съм. — Даяна вложи в думите си всичкия сарказъм, на който бе способен замаяният ѝ мозък. — Аз нямам нищо против с мъка да се надигам от леглото в понеделник. Може би дори обичам с мъка да се надигам от леглото в понеделник. — Объркано прокара пръсти през разрошената си от съня коса. Седем и половина сутринта бе идеалното време за избухване, заключи накрая. — Какво, по дяволите, правиш тук?!

— Правя кафе... Освен ако не си гладна. — Кейн ѝ се усмихна любезно. — Бих приготвил закуска, ала май най-доброто, на което съм способен, е пържени яйца.

— Не, не искам закуска — отсече Даяна и разтърка очи. — Не мога да повярвам, че стоя тук и вода такъв глупав разговор.

— След като пийнеш кафе, ще ти се стори по-смислен. — Кейн включи кафеарката и ѝ обърна гръб. Сега е още по-красива, помисли той, с разбъркани коси и лека руменина от съня по бузите. Устните ѝ сигурно бяха меки и топли. — Мисля, че веднъж вече ти казах колко си хубава сутрин.

— О, разбира се — промълви тя смутено.

— Наистина... — Хвана брадичката ѝ с ръка, без да откъсва поглед от очите ѝ. — Сигурно е заради кожата ти. — Прокара палеца си точно под ръба на брадичката. Там имаше и сладост, и сила. Не можеше да се въздържа да изтръгне и двете. — Каж ми, да не би да използваш някаква загадъчна индианска помада?

— Не знам никакви загадъчни индиански помади — успя да прошепне Даяна, докато палецът му бавно пълзеше напред-назад. — И кафето ти е готово.

— Така ли? — Кейн се обърна и си сипа една чаша. — Ти ще пиеш ли?

— Защо пък да не пия, след като очевидно няма да мога повече да спя? — Рязко отвори хладилника и намери млякото.

Той се усмихна на гърба ѝ и отнесе чашата си в хола. Трябваше да си спомни за съботните сутрини следващия път, когато искаше да я свари неподготвена.

— Имаме почти еднаква гледка — съобщи ѝ Кейн. — Моят апартамент е само на една пряка отук.

— Много удобно, нали?

— Съдба — обобщи той и се разположи на дивана като у дома си.

— Един ден, много скоро, ще ти обясня какво можеш да направиш с тази твоя съдба. — Тя седна до него, опря ръка на облегалката и отпусна глава на разтворената си длан. Притвори клепачи и отново се прозя.

Кейн изобщо не си направи труда да прикрие усмивката си.

— Люси е подготвила черновата на договора за наем. Рано сутринта в понеделник трябва да е готова.

— Прекрасно. Днес смятам да пообиколя магазините. Ако имам късмет, може още тази седмица да ми докарат някои неща. — Кафето бе горещо и не по-хубаво, отколкото го правеше Даяна. Не ѝ се искаше

да мисли, че преди да го бе допила, вече напълно щеше да се е разсънила.

— Добра идея. Ще дойда с теб.

— Къде?

— По магазините.

— Благодаря ти за предложението, но не е необходимо. Сигурна съм, че си имаш друга работа.

— Нямам работа. — Той се засмя и се наведе да я дръпне за косата. — Защо не мога да ти устоя, когато толкова възпитано ми казваш да ходя по дяволите?

Тя го изгледа студено:

— Нямам абсолютно никаква представа.

— Приятно ми е с теб, Даяна. — Кейн спокойно се отпусна назад, ала без да отделя очи от нейните. — Защо ти е толкова трудно да приемеш това?

— Аз не... Искам да кажа, да, но... — Отново прави това с мен, помисли тя и се намръщи на кафето си.

— Има три причини — продължи той. — Ние сме роднини, ние сме колеги... — Кейн замълча, гледайки я как продължава да му се мръщи замислено. — И ти ме привличаш — довърши той простичко. — Не толкова това твое очарователно лице, а и всичките тия дяволии в ума ти.

— Умът ми не е дяволит — възрази Даяна и се изправи. Пъхна ръце в джобовете си и се приближи към прозореца. Можеше да приеме, че са колеги. Опитваше се да приеме, че са роднини, без напълно да го разбира, ала... — Ти ме объркваш. — С неочаквана страст, която изненада и двамата, тя се извъртя бързо към него. — Не искам да съм обърквана! Искам да знам точно какво правя, защо го правя и как го правя. Когато прекалено дълго съм край теб, после остават празни петна в съзнанието ми. — Вдигна ръка и отново я отпусна. — По дяволите, Кейн, не мога да ти позволя да се появяваш и да ме караш да забравям нещата всеки път, когато започна да ги оправям.

Заинтригуван от внезапно избухналия ѝ гняв, той я наблюдаваше спокойно. После отпи от кафето си.

— Мислила ли си някога да оставиш нещата да се оправят сами?

— Не. — Даяна поклати глава. — Прекалено много години бях оставила живота си на самотек. Никога вече.

— С други думи... — Кейн остави чашата си и стана, гледайки я замислено. — Поради стечение на обстоятелствата, което не си могла да избегнеш, ти смяташ да се заключиш от всякакви чувства и желаниа, които имаш към мен, защото те не подхождат на настоящите ти планове?

— Да, добре... — С увереността, че нищо не става, както го иска, тя прокара ръка през косата си. — Добре — повтори и кимна. — Това е достатъчно точно.

— Това е много слаба пледоария, госпожице Блейд — забеляза той и се приближи към нея. — Мога да открия всякакви интересни пропуски.

— Не ме интересуват твоите кръстосани разпити.

— Можем да се споразумеем извън съда — предложи Кейн и дойде по-близо.

— Където се носи твоята слава — добави Даяна. — Едва ли някога си се посрамвал в преследването на жени.

— Никога няма да получиш потвърждение от веществени доказателства и свидетелски показания. Ще трябва да изградиш казуса върху нещо по-силно. Или... — Той леко я целуна по едната буза, после по другата. — Можеш да се опиташ да ми се довериш.

Тя усети как слабостта се разлива в нея и се помъчи да се съсредоточи.

— Мога също да се опитам да скоча от прозореца. И в двата случая рискувам няколко счупени кости.

Кейн се отдръпна. Искаше му се да има някаква защита срещу уязвимостта. Бе й говорил искрено. Наистина искаше Даяна да му вярва... Въпреки че не бе сигурен дали сам може да си вярва.

— Ти искаш обещания, гаранции. Не мога да ти ги дам, Даяна. Но пък — добави той, — ти също не можеш да ми ги дадеш.

— За теб е по-лесно — подзе тя, ала Кейн поклати глава.

— Защо?

— Не знам. — Даяна въздъхна уморено. — Просто ми се струва, че трябва да е така.

Той потисна желанието си да я прегърне и да я държи в ръцете си, докато тя забрави всичките си съмнения, докато престане да

разсъждава логично. Не бе сигурен какви са неговите собствени мотиви. Може би никога преди не му се бе налагало да им прави разбор. Знаеше, че иска да ѝ разкрие един нов свят — вълнения, забавления, страсти. Рицарят, който се бие за пленената принцеса, помисли Кейн тъжно. Във всеки случай, утре щеше да мисли за причините.

— Слушай, облечи се и да прекараме деня заедно. Обстоятелствата, при които се срещнахме, не са най-добрите. Защо не си дадем малко време и да видим до какво друго можем да стигнем?

— Не съм сигурна, че искам да разбера до какво друго можем да стигнем — промълви Даяна.

— Наистина ли всичката хазартна кръв е отишла у Джъстин?

Очите му бяха толкова умоляващи, когато се усмихваше. Даяна отново почувства, че я обзема слабост.

— Не знам. Винаги така съм мислила.

— Какво е адвокатът, ако не картоиграч, който залага на закона? — възрази Кейн. Напрежението в раменете ѝ започваше да се разсейва, затова той устоя на желанието си да направи нещо повече, отколкото просто да държи леко и приятелски ръцете си върху тях.

— Може би проблемът е, че в момента не разсъждавам като адвокат. — После, отпуснала се напълно, тя се усмихна: — Иначе вероятно щях да ти цитирам няколко прецедента, които безусловно биха доказали, че трябва да те изхвърля навън и отново да си легна.

Кейн за момент се замисли върху тази възможност и кимна сериозно:

— Вероятно ще се наложи да спорим върху този пункт от закона в продължение на няколко часа.

— Несъмнено.

— Даяна, ще бъда напълно откровен. — Все още усмихвайки се, Кейн навигичур от косата ѝ около пръста си. — Ако не се облечеш бързо, ще задоволя любопитството си и ще разбера с какво точно си облечена под този халат.

Тя вдигна вежди:

— Така ли?

— Разбира се, можем да стигнем до споразумение. — Хвана ревера на халата между палеца и показалеца си. — Ала се чувствам

длъжен да те предупредя, че съм напълно готов да стигна дотам... В най-близко бъдеще.

— След като поставяш въпроса по този начин... Ще взема един душ.

— Прекрасно, а аз през това време ще допия кафето. — Той се загледа след нея и позволи на очите си да се спрат там, където халатът се полюшваше около бедрата ѝ. — Даяна... Какво всъщност носиш под този халат?

Тя му хвърли един мил поглед през рамо:

— Нищо — отговори. — Съвсем нищо.

— И аз така си помислих — измърмори Кейн, когато вратата се затвори зад нея.

Даяна отвори със смях вратата на магазина.

— Не мога да повярвам, че го направи. Просто не мога да повярвам!

Кейн влезе след нея и затвори.

— Това беше вярно — обясни той. — Аз наистина видях в центъра същата тази лампа с двадесет долара по-евтина.

— Но трябваше ли да го казваш на жената пред собственика на магазина?

Кейн сви рамене:

— Той би постъпил по-разумно, ако поддържаше конкурентни цени.

— Щеше да получи удар — спомни си Даяна със сподавен смях. — Щях да умра от притеснение, ако не се стараех толкова да не се разсмея. Вече никога няма да мога да вляза там.

— А аз и не бих влязъл... Освен ако той не намали цените.

Тя тръсна глава и го изгледа с присвити очи.

— В теб тече много повече шотландска кръв, отколкото си личи на повърхността.

— Благодаря. Дай да поразгледаме.

Даяна започна да се рови из антикварния магазин — поигра си с колекция от калаени съдове, спря се до кристален сервиз.

— Наистина ти си виновен, че обикаляме повече от един час, а не съм купила нищо. Онзи ъглов фотьойл много ми хареса.

— Можем да се върнем, ако не намериш нищо, което да ти харесва повече. Виж това. — В една витрина бе открил два пистолета за дуел. От планинската част на Шотландия, реши той, разглеждайки ги по-внимателно. Да, бе сигурен, като забеляза месинговите дръжки във формата на рог. Върху тях имаше келтски плетеници, гравирани със сребро. Осемнадесети век, пресметна той, като видя, че затворите и на двата пистолета бяха от дясната страна. Баща му много би ги харесал.

— Колекционираш ли такива неща? — попита Даяна заинтригувано и се наведе до него.

— Ммм. Баща ми.

— Прекрасни са, нали?

Кейн завъртя глава и се вгледа в нея също толкова внимателно, както преди малко в пистолетите.

— Малко жени биха погледнали на оръжието по този начин.

Тя размърда рамене:

— Те са част от живота, не мислиш ли? Пък и не забравяй, че моите предшественици са били бойци. — Срещна погледа му. — Както и твоите. — С лека усмивка насочи отново вниманието си към оръжията. — Разбира се, не можеш да намериш команч с такива елегантни пистолети. Знаеш ли какво производство са?

— Шотландски — отвърна той, по-очарован от нея, отколкото когато и да било.

— Ясно. — Даяна се изправи и го погледна накриво. — И предполагам, че ще ги купиш, а аз накрая ще се прибера вкъщи с празни ръце. — Забеляза, че към тях идва продавач. — Докато се пазариш за цената, аз ще поразгледам наоколо.

Остави го и се насочи към другия край на магазина. Кой би предположил, че ще ѝ бъде приятно да прекарва съботата си, разглеждайки магазини? Кой би предположил, че ще започне да мисли за Кейн Макгрегър и като за приятен компаньон, и като за приятел? Тя поклати глава и прокара пръст по повърхността на един скрин.

Колкото повече бе около него, толкова по-лесно ставаше да бъде самата себе си. Нямаше нужда да бъде Даяна Блейд от Бийкън Хил. О, колко ѝ бе омръзнала тази учтива, възпитана жена! И въпреки всичко, двадесетте години възпитание бяха оставили своята следа. Колко

време трябваше да мине, преди да не се изненада от себе си, ако се чуе да крещи?

„Една дама никога не повишава глас.“

Тя въздъхна замечтано. Много усилия бе положила, за да стане дама — представата на леля ѝ за дама. Всички твърди дребни правила бяха набити в главата ѝ. Дори когато се съмняваше в тях, Даяна ги следваше, бунтувайки се рядко — и, трябваше да признае, дискретно. Тези тайни недоволства бяла нейният предпазен вентил, който ѝ помагаше да овладява своите чувства и страсти. Човек не може да промени за една нощ начина си на живот, напомни си тя. Ала имаше напредък.

Може би амбицията ѝ да успее в професията си също бе израз на това бунтарство. Даяна не можеше да бъде — нямаше да бъде — някаква изтупана адвокатка, която се занимава само с договори и завещания. Тя искаше нещо повече. В съда можеше да си позволи да прояви известна страст. Там тя се приемаше, дори се смяташе за проява на красноречие. Там можеше с думи да се бори за това, в което вярва.

Правото винаги я бе очаровало. То бе широко и тясно, ясно и мъгляво. И въпреки това винаги го бе намирала за стабилно, независимо от нескончаемите му гледни точки. Имаше нужда да успее в него, искаше вълненията, напрежението и славата на криминалното право.

Умът ѝ направи пълен кръг и се върна отново към Кейн.

Искаше и него. Даяна можеше да си признае това за момент, когато той бе на безопасно разстояние. Кейн я караше да чувства, да желае — независимо дали тя го искаше или не. Острото, сладостно удоволствие, което можеше да ѝ достави, всеки следващ път я изкушаваше все повече и повече. Може би това бе една от причините да се бори срещу него. Бе страшно да нямаш избор. — Даяна знаеше това по-добре от много други. Бе познавала и страстта, и удоволствието, но винаги бе оставала с хладна глава. Не и с Кейн. И затова си обещавахе да бъде внимателна. Много внимателна.

Погледна към него. Той разглеждаше един от пистолетите. Странно, че старото и красиво оръжие изглеждаше толкова на място в неговата ръка. В него имаше нещо аристократично, донякъде академично, донякъде вълче... При тази мисъл тя бързо тръсна глава.

Въображението ѝ бе започнало прекалено много да се развихря. И въпреки това, докато го наблюдаваше, ѝ се струваше, че може да го види. В очите му прозираше интелигентност... И заплаха. Слабото му келтско лице бе с устни, които обещаваха да бъдат яростни или нежни, в зависимост от моментната му прищявка.

Преди един век Кейн би стрелял на своите дуели с тези пистолети, вместо с думи, осъзна Даяна. И също така последователно би побеждавал. Под полировка, която му бяха дали богатството и възпитанието, имаше нещо не толкова цивилизовано. Тя го разпознаваше, защото за нея то бе също толкова вярно, колкото и за Кейн. От комбинацията можеше да се получи нещо по-диво, отколкото и двамата очакваха.

Кейн държеше пистолета с протегнатата ръка и го претегляше. Очите му се спряха върху нея — студени, опасни. Погледите им останаха приковани един към друг и Даяна почувства как в нея се надига желанието, усети жестоката, вече позната ѝ борба между разум и чувства. Този път битката бе по-дълга и резултатът бе по-несигурен. Докато разумът успее отново да надделее, тя трепереше от слабост — точно както ако устните му бяха върху нейните и тялото ѝ най-последно бе познало удоволствието от неговите ръце.

Внимавай, напомни си Даяна и се обърна.

Все още разхождайки се безцелно, огледа малък тапициран фотьойл. Дамски фотьойл, помисли тя. Светлосиният му бродат още бе в отлична форма. В него имаше възможности, реши Даяна и обърна дискретния етикет с цената. А след като видя цифрата, стигна до извода, че определено имаше възможности. Изправи се да се огледа за продавач и тогава видя бюрото.

Можеше да се определи само с една дума — идеално. С въздишка от удоволствие тя го заоглежда. Кокетното елегантно черешово бюро имаше и размера, и формата, които се бе надявала да намери. По ръба му имаше гравирани раковини, достатъчно фриволни, за да я накарат да се усмихне, докато прокараваше пръст по тях. Нямайте нищо общо със скучните чамови мебели от двадесети век, които бяха стандартът на Баркли за неговия персонал. Чекмеджетата бяха с красиви месингови дръжки, а отвътре се долавяше аромат на череша.

„Моето“, помисли Даяна бързо с чувство за собственост. Вече го виждаше срещу камината в своя кабинет — надяваше се, затрупано с

папки.

— Намерила си го, както виждам.

Сияеща, тя сграбчи ръката му.

— Прекрасно е, нали? Точно каквото си представях. — Стисна го по-здраво. — Трябва да го имам.

Стори му се много сладко да види как практичната Даяна Блейд е загубила ума си заради едно бюро. Кейн вплете пръсти в нейните, погледна към етикета с цената в ъгъла на бюрото и отново в развълнуваните ѝ очи.

— Опитай се да не изглеждаш толкова възторжена — посъветва я той. — Продавачът идва.

— Ама аз...

— Имай ми доверие. — Кейн се наведе и бързо я целуна. — Разбира се, че е хубаво, любов моя — започна със съвсем различен тон. — Ала трябва да бъдеш практична.

— Кейн...

— Мога ли да ви помогна?

Кейн се усмихна дружелюбно на продавача, който му бе показал pistolетите.

— Дамата харесва това бюро. — Леко поклати глава. — Но...

— Изключителен екземпляр — започна продавачът, обръщайки се към Даяна. За десет години се бе научил към кого трябва да се насочи. — Само погледнете дърворезбата. Никой вече не работи така.

— Точно това търсех — засия тя с готовност.

Продавачът вече я виждаше как пише чека.

— Даяна! — Кейн прехвърли ръка през рамото ѝ и я стисна малко по-силно, отколкото бе необходимо. Преди да бе успяла да възрази, бързо я целуна по слепоочието. — Ще ни трябват още някои неща, забрави ли? Бюрото е много хубаво, ала хубаво беше и другото, което гледахме.

Тя отвори уста да му напомни, че не са гледали никакво друго бюро, но забеляза блясъка в очите му.

— Да, вярно е... Ала това наистина ми харесва... — Даяна замълча, обзета от вдъхновение. — И онзи фотьойл там — продължи тя, сочейки към малкия син брокатен стол.

— Още един отличен избор, госпожо — продавачът започваше да мисли, че в края на краищата това ще се окаже една чудесна сутрин. —

Толкова подхожда за дама, както и бюрото.

Даяна въздъхна и любовно погали бюрото. Той по-добре знае какво прави, помисли тя мрачно и хвърли един поглед към Кейн.

Той с усмивка я потупа по рамото.

— Но ще ти трябва и стол за бюрото, и подходяща лампа. Разликата между това бюро и другото ще е почти достатъчна, за да си ги купиш и двете.

— Прав си. — Струваше й доста усилия, ала Даяна се усмихна извинително на продавача: — Обзавеждам кабинета си, нали разбирате. И ми трябва толкова много неща.

— Прекрасно разбирам. — Той започваше да се чуди дали няма да изпусне продажбата и на пистолетите. Пистолетите, бюрото, два стола и лампа... — Ние държим да продаваме мебелите си на подходящите хора — съобщи й той малко прекалено помпозно. — Защо не изчакате да поговоря с управителя? Сигурен съм, че бихме могли да се споразумеем.

— Ами... — Кейн заби пръсти в рамото й, за да й даде знак да не се съгласява прекалено бързо.

Даяна едва се сдържа да не го смушка с лакът.

— Няма да ни навреди да чуем, скъпи. — Сладкият глас не се отразяваше в очите й.

— Сигурно си права — усмихна се Кейн, като срещна убийствения й поглед. — Ще разгледаме лампите, докато вие поговорите с началника си — каза той на продавача, който се забърза към дъното на магазина.

— Ако ми провалиш бюрото — заплаши Даяна под носа си, — ще те убия.

— Ще ти спестя десет процента — обеща Кейн жизнерадостно. — И на обед ти ще черпиш. — Спря се пред една нежна месингова лампа с матов абажур. — Ще бъдат по-склонни да преговарят, ако мислят, че могат да загубят двама клиенти. Какво мислиш за това? — попита той и прокара пръст по стойката на лампата. — Много ще подхожда на бюрото.

— Да, чудесна е. — Тя погали изящния абажур и вдигна поглед към него. — Обичаш да се пазариш, нали?

— В кръвта ми е. Баща ми с това си изкарва хляба.

— При това много добре — измърмори Даяна. — Предупреждавам те — добави Даяна, — аз ще купя това бюро, независимо дали ще смъкнат цената, или не.

— Наистина ли искаш и фотьойла, или си го измисли?

— Искам го. — Тя неволно се засмя. — Аз не съм толкова неискрена, колкото си ти.

— Върти се край мен и ще се научиш.

Към тях се приближи продавачът, сияещ от възторг.

— Е, мисля, че можем да ви предложим много приемливи условия.

Петнадесет минути по-късно Даяна вече бе навън, зачервена от студа и от удоволствие.

— Откъде разбра, че ще смъкне десет процента?

— От опит — отговори Кейн и я хвана за ръката.

— Усещам, че отсега нататък ще пазарувам по съвсем друг начин. — Отметна косата си назад и му се усмихна. — Благодаря ти за лампата. Беше много мило от твоя страна, че ми я купи. А пистолетите, предполагам, ще са за баща ти.

— Да, той скоро има рожден ден.

— Нищо не купи за себе си — напомни му тя. — Няма ли нещо, което искаш?

— Има. — Той се обърна към нея, взе я в прегръдките си и притисна устни към нейните.

Тротоарът бе пълен с купувачи, които ги заобикаляха с вдигнати вежди или със сподавен смях. Даяна не забелязваше нищо. Мразовитият зимен вятър щипеше бузите ѝ и разпиляваше косите ѝ. Тя не го усещаше. Две жени се спряха за момент да ги погледнат. Не е ли прекрасно, попита едната от тях. Даяна не я чу.

Ръцете ѝ се бяха вдигнали към лицето му и през тънката кожа на ръкавиците си тя чувстваше очертанятия на челюстите му. Вълк, помисли отново. Никога не знаеш кога ще се нахвърли.

— Чудесно — прошепна Кейн и я отдръпна от себе си.

Даяна объркано пое въздух и се огледа наоколо.

— Обичаш хората да те гледат, а?

Той се засмя, стисна отново ръцете ѝ и тръгна.

— Наистина не ми беше това целта. Няма ли да обядваме?

Тя потърси в себе си раздражение, но не го откри.

— Предполагам, че ти го дължа.

— Разбира се. Зад ъгъла има едно местенце.

— „Чарли“! — възкликна Даяна, изненадана, че Кейн я задърпа към вратата.

— Правят страхотно чили.

— Да, знам. Открих го чак когато бях в колежа. — Имаха прекалено много общи вкусове, помисли тя притеснено, докато влизаха в топлото и шумно заведение.

Кейн я забеляза, че се намръщи и приглади с длан разрошената ѝ от вятъра коса.

— Не ти ли харесва тук?

— Винаги ми е харесвало. — Даяна тръсна бързо глава, за да се освободи от безпокойството си. — Мислех за нещо друго. — Когато лошото ѝ настроение се разсея, му се усмихна: — Как обичаш чилито?

— Люто.

Тя се засмя и съблече палтото си.

— Аз също — още малко, и да ми изгори гласните струни.

Атмосферата бе чисто викторианска — с позлатени портрети и дълъг бар с месингов парапет. Даяна се бе отбивала тук, докато учеше в колежа. Знаеше, че никога няма да налети на леля си или на някоя от близките ѝ приятелки. Те предпочитаха приглушената елегантност на кафе „Риц“.

Когато се разположи срещу Кейн, една група на бара запя юнашки.

— Какво ще кажеш за малко вино? — Той се протегна през масата и хвана ръцете ѝ. — Ще те стопли.

— Ммм, нещо червено и тежко. — Позволи на дланите си да останат в неговите, докато даваха поръчката. Днес следобед щеше да се наслаждава на компанията му, на близостта. Понеделник сутринта бе достатъчно близо, за да се върне към работата.

— Разкажи ми за твоето семейство — помоли тя неочаквано. — Макгрегърови имат почти митична слава в Бостън.

Кейн се засмя и прокара пръст по opakото на ръката ѝ.

— Сигурно трябва да се запознаеш с всички тях, за да разбереш докъде стига истината и откъде започва измислицата. Баща ми е огромен червенокос шотландец, който вероятно още би водил битки срещу враговете на Шотландия. Може да изпие бутилка уиски, без да

му мигне окото, обаче крие пурите си от майка ми. Редовно ни вика всичките, за да ни се кара — както твърди, заради майка ни — задето не продължаваме рода на Макгрегърови. „Майка ви копнее да дундурка внуце на коленете си“ — произнесе той с перфектен шотландски акцент.

Даяна се разсмя:

— А какво мисли майка ти за това?

— Майка ми е много спокоен човек, пълна противоположност на баща ми. Той бушува, тя обяснява. Всеки по своя си начин, и двамата са удивително способни. — Несъзнателно се заигра с тънката златна верижка, която Даяна носеше около китката си. Тя призна удоволствието от допира на твърдите му пръсти, а после се опита да не му обръща внимание, както вече бе направила веднъж. — Само два пъти съм я виждал да губи вроденото си спокойствие — продължаваше Кейн, почти на себе си. — Веднъж случайно бях в болницата, когато тя загуби пациент. Винаги дотогава бях мислил, че се отнася към работата си строго професионално, почти студено. След това разбрах, че просто никога не го носи у дома със себе си. После, когато Рина беше отвлечена...

Даяна забеляза промяната в очите му и стисна по-здраво пръстите му.

— Сигурно е било истински ад за всички вас. Тези часове на чакане, без да знаете дали е добре...

— Да-а. — Кейн се отърси от гнева си и вдигна чаша. — После е Алън. Той повече прилича на майка ми — много спокоен, търпелив. Въпреки че сме израснали заедно, винаги се изненадвам, когато изпусне нервите си. Забравяш, че има нерви, докато не избухне и те събори на земята.

Даяна го гледаше, чувствайки как виното я стопля.

— Често ли се биеше с него?

— Доста често — кимна Кейн. — Но май повече с Рина. Бяхме по-близки по темперамент. Освен това — спомни си той, — тя имаше страхотно дясно кроше.

Даяна долови нотка на гордост в гласа му и отвори широко очи:

— Нали не си се боксира с нея?

Кейн се усмихна на учудването в тона ѝ и наля още вино.

— Имало е случаи, когато ми се е искало не само да се защитавам. И, за бога, имало е случаи, когато е заслужавала да бъде понатупана. — Усмивката му стана по-широка, защото Даяна продължаваше да го гледа със смесица от ужас и възхищение. — Не, никога не съм я удрял, ала най-вече защото беше четири години помалка и доста по-дребна от мен. Аз всъщност не приемах Рина като момиче, докато не стана на четиринадесет години. А тогава това беше голяма изненада за мен.

Той ги обича всичките, помисли Даяна, и това при него изглежда толкова лесно.

— Имал си щастливо детство — отбеляза тя и сведе поглед към виното си. — Завиждах ти за това. Знаеш ли, беше странно, когато отивах да говоря с Джъстин. Колкото повече се ядосвах, толкова помалко дистанция изглеждаше, че има между нас — засмя се учудено и тръсна глава. — А после, когато вече не бях ядосана, дистанцията беше изчезнала. Бях бясна и на теб — добави тя и отново го погледна. — Задето се бъркаше... И задето беше прав. Наистина те мразех, че си прав.

— Имам такъв лош навик — призна Кейн, докато им поднасяха чилито. — Май не мога да се преборя с него.

Даяна изсумтя съвсем не както подобава на една дама и вдигна вилицата си.

— Започвам да мисля, че би ми харесало да се изправя срещу теб в съда.

— Странно, и на мен ми е минавала такава мисъл. Това би бил — реши той след първата хапка — един интересен двубой. — Възнагради я с бавна вълча усмивка. — Как е чилито?

— Отлично. — Тя ядеше, без да откъсва очи от неговите. — Кажете ми, адвокате, толкова ли си сигурен, че ще спечелиш?

— Аз рядко губя.

— А, синдрома на Пери Мейсън. — Кейн се засмя и Даяна откри, че този звук ѝ бе по-приятен, отколкото би трябвало. Бе прекалено лесно да забрави собствените си правила, когато бе край него. Замислено вдиша чашата си с вино и се загледа в топлия му червен цвят. — Може би в края на краищата е лошо, че не се опитах да постъпя в щатската прокуратура — продължи тя. — Ако работех там, непременно щяхме рано или късно да кръстосаме шпаги.

— Това все едно ще се случи — забеляза той. — Макар и вероятно не в съда.

— Вероятно — съгласи се Даяна, чувствайки тръпките на вълнението. Потисна ги, достатъчно честна да си ги признае, прекалено предпазлива да ги остави на свобода. — Но не бих била толкова сигурна кой ще победи.

— Може да се случи така — каза бавно Кейн, — че когато се стигне до решението на съда, ще се окаже, че и двамата сме спечелили.

— Подкупени съдебни заседатели?

Той отново се усмихна и поднесе ръката ѝ към устните ся. Целувката му бе лека и самоуверена.

— Справедливост.

ШЕСТА ГЛАВА

След като цяла вечер се занимава с полицейския доклад и първоначалните сведения, които Кейн ѝ бе дал за Чад Рътлидж, Даяна вече не бе толкова сигурна, че той ѝ прави услуга, като ѝ прехвърля това дело. Делото бе заплетено, с няколко атаки срещу потенциалния ѝ клиент.

Когато го арестували, съвсем не бил образец на гражданин, който оказва съдействие на полицията. Всъщност, спомни си тя, като погледна отново в папката, замахнал към един от полицаите. Чад отрекъл обвиненията в изнасилване, после заявил, че през последните шест месеца нееднократно е имал интимна близост с Бет Хауърд, предполагаемата жертва. Тя отекла всичко, освен най-бегло познанство.

Още преди медицинският доклад да го е потвърдил, признал, че е правил секс с нея в нощта на предполагаемото изнасилване. Когато майката на Бет я завела в болницата за освидетелстване, момичето било с натъртвания и в истерия. Ръцете на Чад били ожулени.

И въпреки всичко, Кейн изглежда му вярваше.

Даяна въздъхна и затвори папката, после потърка носа си. Тя щеше да си състави свое собствено мнение. Всеки момент щяха да доведат Чад в залата за срещи. Погледна избелелите зелени стени и лекомислената съботна сутрин, която бе прекарала с Кейн само преди няколко дни, ѝ се стори отдалечена на светлинни години разстояние. Тази страна от работата ѝ нямаше нищо общо с избирането на подходящо бюро.

Тежката врата с малко прозорче се отвори. Даяна за пръв път погледна към Чад Рътлидж.

— Ще бъда отпред, госпожице Блейд — каза ѝ пазачът, докато Чад се отпусна на един стол отстриани на масата.

— Благодаря ви — отговори тя, без да го погледне и насочи цялото си внимание към своя клиент.

Той изглеждаше по-млад, отколкото на полицейските снимки, ала имаше същото апашки красиво лице и гъста черна коса. Погледна очите му. Бяха вперени право напред — навъсени и безразлични. После погледна към ръцете му. Те бавно се свиваха и отпускаха, сякаш се бореха с болка.

Можеш да лъжеш с очите си, не и с ръцете си, спомни си Даяна думите на Кейн и се облегна назад. Момчето бе уплашено до смърт.

— Аз съм Даяна Блейд — каза тя отривисто. Собствените ѝ нерви, както осъзна, не бяха толкова стабилни, както би ѝ се искало. — Ще поема вашата защита, ако вие сте съгласен.

Чад сви рамене и не каза нищо.

— Господин Макгрегър преди това е говорил с вас и с майка ви, но неговото натоварване не му позволява да отдели на вашия случай необходимото време и внимание, за да ви осигури най-добрата възможна защита.

— Каква работа ще свърши една жена, ако защитава обвинен в изнасилване? — попита Чад стената, към която се бе обърнал.

— Ще получите най-добрата защита, която мога да ви дам, независимо от вашия или моя пол — отговори Даяна спокойно. — Разказали сте на господин Макгрегър вашата история, сега бих искала да я разкажете и на мен.

Чад внимателно преметна ръка през облегалката на дървения стол.

— Имаш ли цигара, маце?

— Не.

Той изпсува от все сърце и извади от джоба на ризата си една смачкана цигара без филтър.

— Поне ме е пробутал на готина мадама. — Чад за пръв път се обърна изцяло към нея. Погледът му предизвикателно се плъзна по тялото ѝ и демонстративно се спря върху гърдите ѝ.

Даяна изчака да се върне към очите ѝ.

— Хайде да приключим с глупостите и да се заемем за работа.

Циничната усмивка се смени с изненада, после с раздражение.

— Слушай, нали имаш полицейския доклад в онези папки, какво повече искаш? — Нервно запали клечка и жадно засмука от цигарата.

— Кажи ми какво се случи на десети януари. — Даяна извади от куфарчето си бележник и химикалка и зачака. — Губиш ми времето,

Чад — каза накрая. — И парите на майка си.

Той ѝ хвърли един вбесен поглед, после издуха облак дим.

— На десети януари станах, взех си душ, облякох се, закусих и отидох на работа.

Без да обръща внимание на враждебността му, Даяна започна да си води бележки.

— Ти си механик в гаража на Мейн?

— Точно така. — Ухили се похотливо. — Регулировка ли искаш?

От тона му можеше да си представи изражението, така че не си направи труда да вдигне поглед.

— Цял ден ли беше в гаража?

— Аха. — Той отново сви рамене при нейната липса на реакция. — Имахме един мерцедес за основен ремонт. Аз се занимавам с чуждестранните коли.

— Разбирам. Кога си тръгна оттам?

— В шест. — Чад се размърда на стола и отново дръпна от цигарата.

— Къде отиде?

— Отидох си вкъщи и вечерях.

— После?

— После излязох — да се помотая, нали разбираш. — Отново ѝ се усмихна, показвайки един малко крив преден зъб. — Да проверя мадамите.

— И колко дълго се мота?

— Два часа. — Засмука толкова силно от цигарата, че върхът ѝ почервения. — После изнасих Бет Хауърд.

Даяна продължи да пише, без да нарушава ритъма, въпреки че усети шока чак до петите си.

— Решил си да промениш показанията си?

Той рязко хлътна назад на стола, ала лявата му ръка бе свита в юмрук.

— Разбрах, че няма да се измъкна с глупостите, които надрънках преди.

— Добре, разкажи ми за това. — Той замълча и Даяна вдигна поглед. — Разкажи ми за изнасилването, Чад.

— Гот ли ти е да слушаш такива неща?

— В колата си ли я качи?

— Аха. — От цигарата му бе останал само един пръст, когато най-после я загаси. — Тя се връщаше от кино и аз ѝ предложих да я закарам. Учили сме заедно в гимназията. Тя ме позна и се качи. Поговорихме малко, разни глупости кой какво е правил, откак сме завършили, и се помотахме. Харесваше ми как изглежда, затова измислих, че ми трябва да взема нещо от гаража.

— Тя дойде с теб в гаража, без да възразява?

Той бързо облиза устни, над които вече блестяха капчици пот.

— Казах ѝ, че трябва да взема някакви инструменти, нали разбираш. Като стигнахме там, скочих отгоре ѝ.

— Тя съпротивляваше ли се?

— Аха, трябваше да я понатупам малко. — Пъхна ръка в джоба си и намери още една смачкана цигара.

Даяна видя, че пръстите му треперят.

— И после?

— После ѝ разкъсах дрехите и я изнасих! — избухна той. — Какво, по дяволите, искаш? Да ти го нарисувам ли?

— С какво беше облечена?

Чад прокара ръка през косата си.

— Розов пуловер — измънка той. — Сиви панталони.

— Съвсем ли си сигурен?

— Да, да, сигурен съм. Розов пуловер с една такава малка бяла якичка и сиви панталони.

— И ти ги скъса? — настоя Даяна, продължавайки да пише. — Скъса дрехите ѝ?

— Да, казах ти, че съм ги скъсал.

Даяна остави химикалката и го погледна право в очите.

— Дрехите ѝ не са били скъсани, Чад.

— Казах, че съм ги скъсал! Би трябвало да знам какво, по дяволите, съм направил. — Избърса влажните си устни с опакото на ръката си и пак ги облиза. — Аз съм бил там, ти не си била.

— Дрехите на Бет Хауърд не са били повредени, когато е пристигнала в болницата.

Ръката му сега видимо трепереше.

— Значи ги е сменила.

— Не, не ги е сменила — каза Даяна тихо, — защото ти никога не си ги късал. Както и никога не си я изнасилвал. Защо се опитваш да

ме убедиш, че си го направил?

Чад опря лакти на масата и притисна длани към очите си.

— Господи, нищо не мога да направя както трябва.

Даяна гледаше върха на главата му и слушаше конвулсивното му дишане, което изпълваше малката стая.

— Ти не си направил и белезите по лицето й, нали?

— Никога не бих ударил Бет.

— Влюбен ли си в нея?

— Да. Не е ли страшна каша?

— Започни отначало — заповяда Даяна. — Този път опитай с истината.

Чад с въздишка отпусна ръце и започна.

Двамата с Бет учили заедно в гимназията, почти без да се забелязват. Движели се в различни компании. Той бил зает да си създава славата на мъжко момче, тя била главен отговорник по веселбите. После един ден преди шест месеца тя закарала колата си за ремонт в гаража на Мейн и всичко се случило внезапно.

Започнали да се срещат, баща й не одобрил и заповядал да скъсат. Продължили да се виждат тайно.

— Беше като игра, нали разбираш. — Чад се засмя треперливо и отново прокара ръка през косата си. — Дори приятелите ми не знаеха, нейните също. Тя казваше, че отива до библиотеката или на кино, или по магазините, и си открадвахме малко време заедно. Ако можеше да се измъкне за един-два часа вечерта, отивахме в гаража, заключвахме се вътре и говорехме, правехме любов. Аз спестявах, за да можем да се оженим.

— Какво се случи вечерта, когато те арестуваха?

— Скарахме се. Бет каза, че не иска повече да продължаваме по този начин. Не я интересувало, че нямаме достатъчно пари, че няма къде да живеем. Искаше веднага да се оженим. Не искаше да ме слуша. Започна да плаче, а аз започнах да крещя. Ударих с юмрук проклетата стена. — Погледна ръката си, сякаш очакваше все още да види драскотините. — После тя се качи на колата си и си отиде. Аз излязох, изпих няколко бири и се прибрах вкъщи. Тогава дойдоха ченгетата. Господи, отначало толкова се изплаших, че всичко издрънках.

— Защо мислиш, че те е обвинила в изнасилване?

— Знам защо. — Очите му сега не бяха предизвикателни, а безпомощни. — Тя тайно ми предаде една бележка по майка ми. Когато оная вечер се прибрала, още била разстроена. Баща ѝ се нахвърлил върху нея и докато се карали, тя му казала всичко. Той побеснял. Удрял я, обиждал я. Изкарал ѝ акъла. Заплашил да ни убие и двамата, ако не направи каквото ѝ казва. Бет толкова я е страх от него, та вярва, че може да го направи. — Чад въздъхна и ръцете му отново се размърдаха. — Както и да е, докато майка ѝ се върне, Бет била в истерия. Нейният старец разправил тази история и се обадил на ченгетата, а майка ѝ я завела в болницата.

— Къде е писмото?

— Изхвърлих го. — Чад поклати глава, като видя изражението на Даяна. — И майка ми не знае какво пишеше в него, щото беше запечатано. Не вярвам, че щеше да го направи, ако не е мислила, че между нас с Бет имало нещо.

— Ако отново ти пише, искам да запазиш писмото.

— Виж какво, не искам пак да ѝ се случи нещо лошо. Отначало, като ме хванаха, бях уплашен, нали разбираш. Но бях и бесен. Мислех, че го е направила, за да ме накаже. — Отново поклати глава и изправи рамене. — Ще преживея няколко години в затвора.

— Харесва ли ти килията ти, Чад? — попита Даяна, остави настрана бележника си и се наведе към него. — Това е песен в сравнение със затвора.

Той преглътна. Устните му трепереха.

— Ще се оправя.

— Там има истински изнасилвачи — каза тя студено. — Убийци. Хора, които ще те разсекат на две, без да им мигне окото. А как мислиш, че ще се чувства Бет, като знае, че си затворен там и защо си затворен?

— Тя ще бъде добре. — По бузата му се плъзна струйка пот. — Няма да е за толкова дълго.

— Искаш да пропилееш двадесет години от живота си? Искаш на баща ѝ да му се размине, че така те е подредил? Време е да пораснеш! — заповяда тя нетърпеливо. — Това вече не е игра. Теб ще те съдят за изнасилване. Максималната присъда е доживотен затвор. — Чад пребледня и не каза нищо, но Даяна го видя как конвулсивно преглъща. — В съда ти ще трябва да седиш на свидетелското място, Бет също. И

ще трябва да разкажете пред съда точно какво се е случило онази вечер. Ако излъжете, и двамата ще бъдете обвинени в лъжесвидетелство.

— Ако се призная за виновен...

Даяна бързо прибра бележника в куфарчето си.

— Ако искаш да се правиш на герой, защото приятелката ти се страхува от баща си, търси си друг адвокат. Аз не защитавам идиоти.

Понечи да стане, ала Чад светкавично протегна ръка и я хвана за рамото.

— Просто не искам да я наранявам. Тя е ужасно уплашена.

— Тя вече е била наранена — възрази Даяна безизразно. — И ще продължава да е уплашена, докато не каже истината. Или може би не вярваш, че наистина те обича?

Пръстите му силно стиснаха рамото ѝ, но Даяна не трепна. След миг се отпуснаха.

— Кажете ми какво трябва да правя.

Част от напрежението в раменете ѝ се разсея.

— Добре.

Когато един час по-късно Даяна влезе в офиса, бе изтощена. Люси вдигна очи, изгледа я и спря да печата.

— Имаш вид, сякаш би изпила едно кафе.

Даяна ѝ се усмихна уморено.

— Личи ли си?

— Ами да. Я да ти направя и... — Преди да бе успяла да довърши изречението, телефонът иззвъня.

— Обади се, Люси, аз ще го направя. — Докато вървеше към кухнята, Даяна съблече палтото си. Все още виждаше бледото уплашено лице на Чад, виждаше как ръката му рови в джоба за цигара, след като вече не му е останала нито една.

А как ли се чувстваше Бет Хауърд? Ако можеше да се добере до нея, помисли Даяна и объркано въздъхна. Това бе последното, което би разрешила прокуратурата или баща ѝ. Чад трябваше да чака до съда.

Разтърка врата си и се загледа през прозореца, забравила за кафето. Ако имаше късмет, можеше да измъкне истината от Бет Хауърд по време на предварителното следствие. Но ако момичето чак толкова

се страхуваше от баща си... Ако не обичаше Чад, а само играеше игрички... Даяна с въздишка се загледа как една птичка се спусна към поляната да търси храна. Прекалено много „ако“, когато залогът бе животът на едно момче.

— Тежка сутрин? — попита Кейн от вратата.

Тя се обърна.

— Да... — Господи, колко се радваше да го види, осъзна Даяна. Приятно ѝ беше да знае, че има някой, с когото може да поговори и който ще разбере част от онова, което тя чувстваше. — Зает ли си?

Кейн помисли за досието горе на бюрото си, ала поклати глава:

— Бих могъл да изпия едно кафе. — Свали от куките две чаши и наля. — Тази сутрин си се срещнала с Чад Рътлидж.

— Ох, Кейн, горкото момче. — Даяна се отпусна на един стол, докато той добавяше мляко в едната от чашите. — Влезе, правейки се на ранния Брандо — закоравял уличен хулиган... С треперещи пръсти — добави тя.

— Измъчи ли те? — Кейн остави кафето пред нея и седна отсреща.

— Отначало се опита. — Даяна с въздишка опъна косата си назад, задържа я за момент и отпусна ръка. — После ми каза, че е изнасилил Бет Хауърд.

Чашата на Кейн спря по средата на пътя към устата му.

— Какво?

— Направи пълни самопризнания — започна тя, топлейки ръцете си от двете страни на чашата. — Съвсем безгрижно, сякаш това е нещо, което е решил да направи, защото му е било малко скучно. Колкото повече говореше, толкова повече трепереха ръцете му.

Кейн бавно отпи и поклати глава:

— Не се връзва.

— И аз така мисля. — Даяна се опита да пие, но стомахът ѝ още бе свит на топка. — Притиснах го за подробности и тогава той се срина. Опита се да ме убеди, че я е подмамил в гаража, където работи, после я набил и я изнасилил.

Кейн се намръщи още по-силно.

— Това съвпада с историята на момичето.

— После каза, че ѝ е раздрал дрехите... Че ги е скъсал.

— Дрехите ѝ не са били скъсани.

Даяна му се усмихна слабо.

— Точно така. Всичко това той го е измислил, за да я защити.

Кейн се облегна назад и извади цигара.

— Разкажи ми.

Даяна започна, като предаваше разговора точно, дума по дума. Докато тя говореше, Кейн не казваше нищо, ала наблюдаваше играта на чувства по лицето ѝ. Даяна се мъчеше да не влага лични емоции, заключи той, но вече бе прекалено късно.

— Ако всичко, което Чад казва, е истина — реши Кейн, когато тя свърши, — момичето ще рухне на свидетелската скамейка.

— Аз му вярвам. Той искаше да се признае за виновен, за да я предпази.

Погледът на Кейн стана по-остър.

— И ти какво направи?

— Избих му го от главата. — Даяна си позволи за момент да затвори очи. — Не знам как ще се отрази процесът на него или на момичето... Ако се стигне дотам. Имам списък на техните близки приятели. Чад изглежда мисли, че двамата с Бет са запазили връзката си в тайна, ала е възможно за шест месеца някой да е разбрал нещо. Те са толкова млади. — Отметна назад косата си, изправи се и отново отиде до прозореца. — Ох, Кейн, бях толкова сурова с него.

Принцесата е излязла извън стените на замъка, помисли той. Бе искал тя да го направи, дори я бе подтиквал. Ала сега, като гледаше измъчените ѝ очи, в него се бореха противоречиви желания — да я измъкне още по-навън и да я върне обратно в безопасност. Винаги има болка, когато черупката се разчупва и отваря. Заговори внимателно, опитвайки се да се върне към ролята си на колега:

— Даяна, ти знаеш, че не можем винаги да галим с перце клиентите си. Става дума за живота му, не по-малко.

— Знам. — Тя за момент опря чело на стъклото. — Не е лесно изведнъж да приемеш, че можеш да бъдеш жесток, че можеш да седиш спокойно и да шибаш някого с думи. Той беше блед, потеше се, трепереше... А аз не му дадох и грам съчувствие.

— Дала си му точно това, което му е трябвало. — Кейн се бе изправил, без да го чуе, но не се приближи до нея. Този път не бе съвсем сигурен защо. — Сега се разкъсваш, защото си направила онова, което е трябвало да направиш. Майка му ще му даде

съчувствие. Ти трябва да му дадеш най-добрата защита, каквото и да ти струва.

— Знам.

Птичето бе още там и подскачаше по тревата, решено да намери каквото търси.

— Дори ако това означава да разкъсам момичето на свидетелската скамейка. Ала всъщност бих искала да дам заслуженото на баща ѝ. Дори ако всичко излезе наяве — фалшив сигнал до полицията — едва ли ще получи нещо повече от плясване през пръстите и условна присъда. А онова деветнадесетгодишно момче седи в килията и умира от ужас.

Кейн решително потисна желанието си да я утеши и успокои.

— Той не е Джъстин, Даяна.

Тя треперливо въздъхна:

— Толкова ли съм прозрачна?

— В момента да.

— Беше трудно да не направя сравнението. — Обви ръце около раменете си, сякаш търсеше твърда опора. — В него има същата груба, странно привлекателна дързост, каквато помня у Джъстин като момче. И се чудех... — засмя се. — Чудех се дали това може да бъде поредният обрат на тази твоя съдба.

— На път си да загубиш обективността си, Даяна. — Гласът му бе твърд, студен, а в душата му продължаваше вътрешната борба да бъде брат, любовник, приятел. — Без нея нямаш работа в съдебната зала.

— Знам — отсече тя. Обърна се, стиснала зъби и свила ръката си в юмрук. Обективност, помисли си, все още, без да може да направи онези дълбоки, пречистващи вдишвания, които винаги ѝ бяха помагали да запази спокойствие. В момента нямаше обективност, а прекалено много сравнения, прекалено много съжаления. Искаше ѝ се да бъде прегърната, успокоена, а не се решаваше да помоли, защото имаше нужда да се справи сама. — Трябва да я възстановя, преди да се върна и отново да се срещна с Чад.

Думите бяха тихи и напрегнати, но това бяха думите, които Кейн искаше да чуе. Машинално сложи ръка на рамото ѝ. Когато мускулите там само се напрегнаха още повече, той стисна по-силно. По същия

начин би се държал и със сестра си, каза си Кейн и я обърна към себе си.

Без да каже дума, я привлече и въпреки че ръцете му се обвиха около нея, Даяна не се вкопчи в него. Той знаеше, че тя търси подкрепа, ала не и отговори. Отговорите щеше да намери сама.

В този момент Кейн откри, че никога не бе я желал повече — не просто топлото, меко тяло срещу неговото. Искаше нейните мисли, чувства. Искаше да сподели онова, което имаше Даяна, и да ѝ даде това, което имаше той, така че между тях да няма повече граници и бариери. Да няма повече съмнения. И докато тази нежност го обгръщаше, ръцете му галеха косите ѝ.

Доловила нещо, тя вдигна поглед. Очите му срещнаха нейните за миг, но Даяна не можа да ги разчете. Никога преди не я бе гледал по този начин. Въпрос ли имаше в тях? Какво я питаше?

След това устните му докоснаха нейните. Това нямаше нищо общо с другите целувки, които си бяха разменяли. Тази можеше да е първата. Устните му бяха толкова меки. И внимателни, помисли тя смътно. Внимателни, сякаш не бе сигурен в себе си. Мина ѝ през ума, че я целува, сякаш никога досега не бе целувал — този мъж, който бе имал толкова много жени.

Ръцете му не я притискаха, а лежаха леко на гърба ѝ, сякаш в последния момент можеше да я пусне. Даяна не помръдваше. Каквато и да беше тази магия, каквито и причини да имаше за нея, тя искаше да продължи. Ала онова, което чувстваше, не бе желание. Не бе нищо толкова просто.

Когато Кейн се отдръпна, те се вгледаха един в друг — еднакво смутени, еднакво разтърсени.

— Това пък какво беше? — успя да произнесе Даяна след малко.

Той бавно отпусна ръце и отстъпи крачка назад.

— Не съм сигурен — измърмори развълнувано, върна се до масата и вдигна кафето си. Какво, по дяволите, става, запита се и пресуши чашата. После се обърна към нея: — Сега добре ли си?

— Да. — Не, каза наум, ала почти успя да се усмихне. — Мисля да се кача горе и да се опитам да поработя върху защитата на Чад. Госпожа Уокър ще дойде утре сутринта. — Кейн я погледна недоумяващо и тя добави: — Бракоразводното дело, което ми прехвърли.

— А, да... — Той се загледа в празната си чаша, чудейки се какво става с ума му. — Свързали са ти телефона.

— Добре. — Даяна остана до прозореца. Не беше сигурна какво трябва да направи. — Тогава ще се качвам — каза тя, но все още не помръдна.

— Даяна... — Кейн я погледна, без да е сигурен какво ще й каже. Чувстваше се странно. Позасмя се и тръсна глава. — Трябва да е от кафето — предположи той. — Слушай, какво имаш за утре сутринта, освен Уокър?

— Тъъ... Нямам други срещи. Имам да работя по документите.

— Аз утре трябва да отида до Сейлъм да се срещна с един човек във връзка с делото Дей. Защо не дойдеш с мен? — Кейн продължи, преди Даяна да бе измислила какво да отговори: — Пътуването дотам е приятно. Можеш да си проясниш главата и да си набележиш работата, докато аз съм зает.

— Да, сигурно мога — започна тя да разсъждава на глас. — Добре — съгласи се импулсивно. — Ще ми бъде приятно, може и да нямам толкова много свободни следобеди.

— Добре. Ще тръгнем веднага, след като свършиш с госпожа Уокър.

За момент останаха в мълчание, което й се стори неизразимо неловко. Странно, помисли Даяна, че двама души, които не се затрудняват с думите, изведнъж заговориха толкова насилено.

— Би трябвало да свърша до десет и половина или единадесет. — Потърси какво друго да каже, ала откри, че съзнанието й бе празно. — Е, тогава ще се качвам.

Кейн кимна и отиде отново до кафеварката. Когато чу стъпките й по стълбите, остави пълната си чаша недокосната.

Какво, по дяволите, е всичко това, чудеше се той. Когато й предложи да дойде с него на следващия ден, се чувстваше като някой непохватен хлапак, който кани момиче на среща. Кейн се засмя с половин уста и се върна до масата. Не, като момче никога не бе страдал от липса на самочувствие. Изобщо не бе страдал от това — не и с жените.

Запали си цигара и дълго гледа тлеещия й връх. Винаги бе сигурен в себе си, когато ставаше дума за другия пол. Част от това бе удоволствието, което изпитваше от жените, не само като партньорки в

леглото, а и като компания. Тази част от живота му винаги бе текла гладко. Твърдото му намерение бе да продължи да тече гладко. Знаеше, без да има излишно самомнение, че няма да му се наложи да прекара вечерта сам, освен ако не искаше.

Защо тогава напоследък прекарваше толкова вечери сам? И кога, добави той замислено, бе мислил за последен път за друга жена, освен Даяна?

Въздъхна и започна да върти проблема из ума си — да го оглежда, да го разнищва. Дължеше част от успеха си в тази област на съчетанието от разум и чувства. Така беше откак бе още момче — бързите, неочаквани изблици на гняв или страст, дългите, спокойни размишления. Обичаше загадките... Или по-скоро бавното им, добросъвестно разрешаване. В момента обаче тази не му доставяше удоволствие.

Неловкост. Това бе първото чувство, което можеше ясно да определи. Мислите за Даяна го караха да се чувства неловко, но защо? Намираще я за добра компания, приятни му бяха словесните им схватки. И я желаше. Кейн дръпна силно от цигарата, мислейки за острата, необузdana страст, която изпитваше, когато я прегръщаше, когато устните ѝ оживяваха върху неговите. Желанието не го караше да се чувства неловко. Бе си обещал, че рано или късно ще я има. А той винаги бе изпълнявал обещанията си.

Това преди малко не бе страст, спомни си Кейн. Познаваше всички нюанси на това чувство. Нито беше братската симпатия, към която преминаваше от време на време. Даяна просто не се вписваше в никакви категории, каза си той. Не бе изисканата дама, каквито обикновено го привличаха, нито бе по-малката братовчедка, на която можеше да покаже как да си прекарва приятно времето.

Раздразнен от себе си, Кейн се надигна и се приближи към прозореца. Светлината бе слаба — зимно бяло. Ако тя го караше да се чувства неловко, защо я бе поканил да отиде с него в Сейлъм? Защото имаше нуждата бъде с нея ли?

Въпреки че отговорът пробяга през ума му, той накара мислите си да се върнат назад и да тръгнат отново. Нужда ли, повтори бавно. Това бе опасна дума. Желание бе по-безопасно и по-разбираемо, ала не това бе отговорът, който изплува в съзнанието му.

Много бавно Кейн отиде до печката и взе изстиващото си кафе. Отпи, насилвайки се за момент да изпразни съзнанието си. Не мислеше за нищо, освен за леко горчивия вкус на кафето, не виждаше нищо, освен старите тухли на западната стена. Чу в далечината как телефонът на бюрото на Люси иззвъня, после бързия порив на вятъра срещу прозореца зад него.

Боже мили, помисли той, все още загледан право напред. Да не беше влюбен в нея? Не, това бе смешно. Той изобщо не използваше думата любов, защото любовта имаше последствия. Сърдито лисна останалото кафе в умивалника. Не може един мъж да живее повече от тридесет години и след това изведнъж, без да се замисля, да се хвърли от моста. Освен ако... Освен ако една сутрин се събуди и открие, че си е загубил ума. Напоследък работеше прекалено много, реши Кейн. Прекалено много ноци се бе задълбочавал в проблемите на другите, търсейки отговор. Просто му трябваше една вечер с подходяща жена и осем часа сън. Утре, обеща си той, отново щеше да разсъждава ясно. Утре, спомни си, докато излизаше от кухнята, Даяна пак щеше да е тук. Ругаейки тихо, Кейн тръгна нагоре по стълбите.

СЕДМА ГЛАВА

За Даяна пътуването би било много по-приятно, ако не чувстваше, че нещо не е съвсем наред. Кейн се държеше достатъчно приятелски — разговорът не вървеше мъчително, нито изпадаше в неловки мълчания. И въпреки това тя усещаше, че под повърхността на неговото дружелюбие се криеше нещо. Тъй като не можеше да го определи, Даяна си каза, че си го въобразява — може би приписваше на Кейн отражение на собствените си чувства.

От предния ден у нея имаше едно напрежение, което тя отдаваше поне донякъде на срещата си с Чад Рътлидж. Безпокоеше се, че не успяваше да се отърси от него. Един адвокат — един добър адвокат — трябваше да умее да намира равновесието между коравосърдечие и емоционалното обвързване. Това равновесие бе жизненоважно колкото за клиента, толкова и за адвоката. Даяна го знаеше с разума си, но осъзнаваше, че в този случай везните вече се накланяха към едната страна. Можеше само да се успокоява, че колкото повече се занимаваше с техническата страна на случая, толкова по-малко щеше да се изкушава да сравнява Чад с Джъстин. Засега щеше да прави точно това, което ѝ бе предложил Кейн — да си прочисти главата и да се наслаждава на пътуването.

— Не спомена с кого ще се срещаш в Сейлъм — обади се тя.

Кейн с мъка събираше мислите си и овладяваше напрежението, което чувстваше. И той като Даяна си казваше, че всъщност нервите му бяха опънати от поредното дело, а не от нещо лично. Личните отношения никога не бяха карали стомаха му да се свива на топка. Казваше си го от предишната вечер.

— Леля Агата.

Даяна не съдържа смеха си.

— Няма нужда да си измисляш — посъветва го тя. — Можеш просто да ми кажеш, че не е моя работа.

— Сестрата на бабата на Вирджиния Дей — обясни Кейн и ѝ хвърли една усмивка. Обсъждането на делото, каза си той, можеше да

му помогне да се отърси от чувството, че бе разтворил сърцето си за Даяна и бе нагазил в подвижни пясъци. — Има славата на страхотна жена и май познава Джини по-добре от който и да било друг. За съжаление преди две седмици, докато карала кьнки, паднала на пързалката и си счупила бедрото. Ще се срещна с нея в болницата.

— Леля Агата се пързала на зимни кьнки?

— Очевидно.

— На колко години е?

— На шестдесет и осем.

— Хм. Какво търсиш?

Преди да отговори, Кейн натисна педала на газта и задмина един пикап. Какво търсеше наистина? Само преди няколко дни щеше да може да отвърне с вдигане на рамене и остроумна забележка. Делото, помисли той и раздражено тръсна глава. Не се отклонявай от делото.

— Ищците настояват за обвинение в убийство. Първото, което искам да установя, е, че Джини обикновено е носила този пистолет със себе си. Ако искам да докажа самозащита, още в началото трябва да набия в главите на съдебните заседатели, че тя е отишла в апартамента на Лора Саймънс, за да вдигне скандал на съпруга си и на поредната му любовница, ала не с намерение да убива.

— Поредната му любовница — повтори Даяна. — Очевидно е имал доста голяма бройка.

— Детективското разследване, за което Джини е платила преди няколко месеца, е стигнало до извода, че доктор Дей е бил много зает човек. Той не е извършвал всичките си операции в Бостънската централна болница. — Кейн включи запалката на колата. — Ако мога да представя отчета с резултатите от разследването като доказателство, съдебните заседатели може да се отнесат с по-голяма симпатия... Същевременно той е мотивирал Джини още повече.

— И затова се връщаш към пистолета.

Кейн кимна и допря запалката до върха на цигарата си. Разговорът разсейваше напрежението в основата на врата му. Това не са подвижни пясъци, помисли той. Може и да бе стъпил в локва и да си бе измокрил краката, но все пак не го поглъщаха подвижни пясъци.

— Джини твърди, че никога не излизала от къщи без този пистолет. Имала фиксидея, че ще я ограбят. — Нищо изненадващо,

още повече, че има склонността да носи бижута на стойност по няколко хиляди долара.

— Да, през последните няколко години Джини Дей не беше любимка на пресата и на обществото — спомни са Даяна. — Проявява се като малко глезено егоистче, което има повече пари, отколкото класа.

— Съвсем вярно — съгласи се Кейн. — Ала мога да бъда само благодарен, че ти няма да си между съдебните заседатели.

— Струва ми се, че напоследък не издържам този тип жени. — Даяна се завъртя на седалката да го погледне. — Айрин Уокър. Тя би била антитезата на Вирджиния Дей.

— Как мина тази сутрин?

— Белезите по лицето ѝ още не са избледнели — започна Даяна и се намръщи на профила му. — Никога не съм срещала жена, която по-малко да държи на собствената си цена. Сякаш имаше чувството, че е заслужавала да бъде набита! — Тя нетърпеливо се опита да отхвърли гнева си. — Поне приятелката, при която живее, я е убедила да подаде официално оплакване срещу съпруга си, но... — Бързо поклати глава. — Имам чувството, че Айрин Уокър е като гъба, която просто попива чувствата на хората около себе си. Втълпила си е... Или по-скоро мъжът ѝ е успял да ѝ втълпи, че е нищо без него. Препоръчах ѝ да отиде на психоаналитик. И разводът, и обвиненията на съпруга ѝ няма да са леки за нея. — Изсумтя леко, по-скоро удивена, отколкото объркана. — Тя все още носи венчалната си халка!

— Да я свали би означавало окончателно скъсване, нали? — възрази той. — За жена като Айрин Уокър...

— Знаеш ли, женени са едва от четири години, а тя не може да си спомни колко пъти я е бил. — Очите ѝ станаха решителни и строги. — Много ще ми бъде приятно да го изправя на подсъдимата скамейка.

— Доколкото си спомням, има двама свидетели на последния побой. Ще го вкараш на топло.

— Точно това искам. Надявам се делото да бъде насрочено скоро, докато госпожа Уокър все още може да види белезите си, когато се погледне в огледалото. Струва ми се, че прекалено бързо забравя.

Кейн погледна към куфарчето до нея.

— Затова ли смяташ днес да работиш?

— Ще си набележа въпросите. Искам веднага да му ги хвърля в лицето. Искам да се постарая между развода и делото за побой да има само неприятности.

— Искаш да го стиснеш за врата?

Тя му се усмихна:

— Някой веднъж ми беше казал, че така е по-чисто. Каж ми...

— Даяна прокара пръст по гърба на кожената седалка. — Откога имаш тази кола?

— Колата ли? — Погледна я въпросително, изненадан от неочаквания обрат на разговора.

— Да, много ми се иска и аз да си купя нова кола.

Въпросителният поглед се смени с усмивка. О, тя определено се отваряше, реши той. Освобождаваше се.

— Ягуар ли?

— Един ден. — Даяна вдигна вежди: — Или мислиш, че те са запазени само за бивши щатски прокурори?

— По-скоро си те представях в мерцедес — величествен и елегантен.

Тя присви очи.

— Да ме обидиш ли се опитваш?

— В никакъв случай. Можеш ли да караш блъскащи се колички?

— Наистина се опитваш да ме обидиш!

Без да коментира, Кейн спря в една отбивка на пътя, Даяна с любопитство го наблюдаваше как излиза, заобикаля колата и отваря нейната врата.

— Покарай малко ти.

— Аз ли?

Той сви рамене с усмивка, развеселен от нейния донякъде недоверчив, донякъде възбуден поглед. Може би тъкмо на това най-малко можеше да устои — когато изискаността и интелектът отстъпваха място на чисто, неподправено удоволствие.

— Ако мислиш да си купуваш кола, първо трябва да я почувстваш. Освен... — добави Кейн бавно, — ако не можеш да караш кола с пет скорости.

— Мога да карам всякакви коли — заяви тя и излезе.

— Прекрасно! — Той се разположи на нейното място, докато Даяна сядаше на неговото. — Ще ти кажа къде да отбиеш.

Тя хвана здраво с една ръка кормилото и включи на първа. Чувстваше под дланта си леката вибрация на силата, обещанието за скорост. Погледна в огледалото за обратно виждане и се стрелна по магистралата.

— О, не е ли прекрасно! — извика Даяна веднага. Един поглед към скоростомера я накара да отпусне педала на газта. — И изкусително — добави бързо със смях. — Ако си купя такава кола, боя се, че ще се наложи да защитавам сама себе си за превишаване на скоростта.

— Винаги съм го приемал просто като увереността, че можеш да натиснеш докрай и да си по-бърз от всички други на пътя — забеляза Кейн.

— Да, увереността, че можеш да го направиш, за да не го правиш. — Тя отметна назад косата си, отново се засмя и задмина колоната пред нея. Скоростомерът показваше около деветдесет. — Едва ли е прилично един държавен служител да се носи по пътя със сто и петдесет километра в час, но е прекрасно да знаеш, че би могъл. — Даяна превключи на пета и задържа скоростта постоянна. — Затова ли я купи?

— Обичам нещата със стил — измърмори той, загледан в профила ѝ. — Ако са достатъчно силни, за да те предизвикват под лакировката. — Ръцете върху кормилото бяха уверени, способни. Кейн си я представяше как кара по празен път в лятна нощ, с отворени прозорци и развяваща се коса. — Очароваш ме, Даяна.

Тя му изпрати една бърза усмивка.

— Защо? Защото мога да карам ягуар, без да навлизам в насрещното платно ли?

— Защото имаш стил — обясни той. — На следващата отбивка завий.

Даяна се разположи в ъгъла на чакалнята да поработи, а Кейн се запъти по болничния коридор към стаята на Агата Грант. Намери я сама и царствено великолепна — розов дантелен халат, безупречна прическа на бялата коса, скандално начервени бузи. До леглото ѝ бяха натрупани списания — от светски клюки до „Популярна механика“.

Когато той влезе, тя остави спортното списание, което четеше внимателно, и го огледа с одобрение.

— Време беше да пуснат тук някой, който изглежда като хората — възхити се Агата Грант със стържещ глас. — Влез, сладурче, и седни.

Кейн неволно се усмихна и се приближи до леглото.

— Добър ден, госпожо Грант. Аз съм Кейн Макгрегър.

— А, адвокатът на Джини. Момичето винаги е разбирало от хубавото. Май този път се е забъркала в страшна каша.

Той свали от стола още една купчина списания и седна.

— Надявам се, че ще можете да ми помогнете за защитата на Джини, госпожо Грант. Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнете с мен толкова скоро след инцидента.

Агата изсумтя и небрежно махна с ръка.

— Ще се изправя на крака много по-рано, отколкото си мислят тези доктори — обеща му тя и се усмихна тъжно: — Може би няма толкова скоро да правя осморки. Добре, сладурче, кажи какво те интересува.

— Вие знаете, че Джини е обвинена в убийството на Дей. — Агата кимна бързо и безстрастно, и Кейн продължи: — Твърди се, че е отишла в апартамента на Лора Саймънс, като е знаела, че съпругът ѝ е там и че госпожица Саймънс му е любовница.

— Последната от многото — вметна Агата язвително.

Кейн само вдигна вежди при тази забележка и продължи:

— Госпожица Саймънс е оставила Джини насаме с Дей. По негова молба. Когато се върнала в апартамента си двадесет минути по-късно, Дей бил мъртъв, а Джини седяла на дивана все още с пистолет в ръка. По него е било стреляно два пъти отблизо. Госпожица Саймънс изпаднала в истерия, втурнала се при съседите и повикала полиция.

— Джини го е убила. — Агата избута настрани списанията с възлестите си пръсти с червен маникюр. — В това няма никакво съмнение.

— Да, тя си признава. Обаче твърди, че когато останали сами, Дей започнал да я оскърбява. Отначало започнали да викат един срещу друг — това от известно време било обичайно в техния брак. След това тя го заплашила със скандален развод с всички подробности — свидетели, детективски разследвания — нещо, което той искал да

избегне, тъй като бил вероятният следващ шеф на хирургическото отделение на централната болница в Бостън.

Агата се засмя безрадостно:

— Да, това нямаше да му хареса. Френи пазеше репутацията си на виден медик, отдаден на професията си. Нямаше да му е от полза да се разчуе, че е развратник.

Кейн издаде тих звук, който можеше да означава или съгласие, или размишление. Костелив орех е, реши той, загледан в съдържаното гримирано лице на Агата.

— Докато спорели — продължи Кейн, — загубил самообладание. По това време вече си крещели. Тя твърди, че той побеснял, ударил я, съборил я на пода и грабнал една лампа. Казва, че щял да я убие. Когато се насочил към нея, Джини извадила от чантичката си пистолет и стреляла.

По време на обяснението Агата кимаше, после погледна твърдо към Кейн.

— Ти вярваш ли й?

Кейн отвърна на погледа ѝ и няколко секунди се гледаха, преди да отговори.

— Вярвам, че Вирджиния Дей е застреляла съпруга си в момент на паника и при самозащита.

— Джини е твърдоглаво момиче — въздъхна Агата. — Разглежено. Всички ние я разглезахме. И има лош характер, избухва лесно, без да мисли за последствията. Ала не е с лошо сърце. Тя не би правила планове да убие човек. Не би могла.

— За да докажа това — отговори Кейн, — първо трябва да установя защо е носела пистолет, когато е отишла да се кара със съпруга си.

— Момичето не искаше да излезе от къщи без този пистолет. — С въздишка на възмущение Агата се размърда на възглавниците. — Грозно малко нещо. Питала съм я за какво, по дяволите, ѝ е притрябвал, а тя се смееше. „Лельо Аги“, казваше, „ако някой се опита да ми скочи, ще го изненадам“. — Агата отново изсумтя нетърпеливо. — Глупаво момиче, за какво ѝ трябваше все да блести — диаманти, изумруди. Хич не се и замисляше да се разхожда из Бек Бей или да препуска из Манхатън, цялата окичена с бижута, стига да носеше този проклет пистолет.

— Често ли сте я виждали да носи пистолета?

— Случвало се е да живея при нея по няколко дни, да се отбивам, преди да излезем някъде. Виждах я как си го пъха в чантата. Веднъж на гости бръкна да си извади пудрата и той беше вътре. Много ѝ се карах — добави Агата. — И виж какво стана.

— Значи ще потвърдите в съда под клетва, че Вирджиния Дей е имала обичай да носи пистолет двадесет и втори калибър? И че много пъти се е случвало да го видите у нея и да говорите с нея за това?

— Сладурче, бих излъгала ада в очите заради нея. — Агата му се усмихна ледено. — Никога не съм понасяла онзи неверен простак, за когото се омъжи.

— Госпожо Грант...

— Успокой се — каза му тя с нещо като кискане. — В случая мога да се закълна в това, без да рискувам смъртната си душа. Ако онази вечер Джини не е носела пистолета, щях да се чудя какво става.

— Добре. — Той си позволи да се отпусне. — А онова за лъгането на ада в очите нека си остане между нас.

— Дадено. — Тя му се усмихна лукаво и погледът ѝ се плъзна по лицето му. — Предполагам, че вие с Джини нямате...

— Аз съм неин адвокат — възрази Кейн, стана и стисна изненадващо силната ръка на Агата. — Благодаря ви, госпожо Грант.

— Ако бях четиридесет години по-млада и бях обвинена в убийство — каза Агата бавно, — ти щеше да си нещо много повече от мой адвокат.

Той ѝ се усмихна ослепително и поднесе ръката ѝ към устните си.

— Не убивайте никого, Агата. Много трудно бих ви устоял.

Доволният ѝ гръмогласен смях го следваше по коридора.

Кейн намери Даяна там, където я бе оставил — на едното си коляно бе разтворила справочник със закони, а на другото бележник. Тя съсредоточено пишеше, очевидно, без да се притеснява от неудобствата. Той мълчаливо седна на един стол и я зачака да свърши. Винаги му бе приятно да я наблюдава така — когато бе погълната от онова, което прави, откъснала се от целия свят. Вече никой не я пазеше, помисли Кейн. Бе искал да ѝ помогне да завърши започнатото, както бе искал и да прави любов с нея. Сега, когато Даяна бе на път да

постигне първото, той изведнъж осъзна, че не можеше да си позволи да направи второто.

В нея имаше прекалено много подводни течения, реши Кейн. Подводните течения имат навика да отнасят непредпазливите. Може би точно внезапното осъзнаване предишната вечер, че може да я покори с търпение и с внимание, го караше да е прекалено предпазлив, за да опита. Време бе да постигнат някаква стабилност в отношенията си. Заради нея ли, запита се той тъжно. Или заради себе си?

Десет минути по-късно Даяна спря да пише, затвори бележника и разкърши рамене. Едва тогава забеляза Кейн.

— О, кога се върна?

— Само преди няколко минути. Знаеш ли, не всеки умее да се откъсне от света около себе си и да работи както теб.

— Това е едно от най-важните ми умения — обясни тя и прибра всичко в куфарчето си. — Развих го по необходимост, когато ми се искаше да се изолирам от леля си. Как мина при теб?

— Прекрасно... — Той стана и взе палтото ѝ да ѝ помогне да се облече. — Колко неприятности си имала всъщност с леля си?

Даяна незабавно се напрегна и се затвори в себе си. Кейн забеляза това и се запита дали неговата принцеса в кулата не е била жертва в по-голяма степен, отколкото е предполагал.

— С леля ми ли? — попита тя студено и безстрастно.

— Да. Колко неприятности имаше?

— Тя обичаше сентенции като „Една дама никога не носи диаманти преди пет“.

— Явно много — заключи той и взе якето си. — Чудех се дали не съм бил малко груб с теб в Атлантик Сити.

Даяна изненадано го погледна, докато вървяха към асансьора.

— Няма за какво да се извиняваш. — Но тялото ѝ още бе нащрек, гласът ѝ още бе настръхнал. — Това пък откъде ти дойде наум?

— Мислех си за Агата. — Кейн натисна копчето на партера. — Тя не одобрява особено племенницата си, ала я обича. Личи си. — Освободи кичур коса от яката на Даяна. — Започва да ми се струва, че в твоя случай е било точно обратното.

— Леля Аделаид одобряваше това, което според нея е направила от мен. — Тя сви рамене и излезе от асансьора. — Ако става дума за

любов — никога не ме е обичала... Но пък и никога не се е преструвала, че ме обича. Не мога да я обвинявам за това.

— Защо да не можеш, по дяволите? — настоя той, внезапно ядосан от точната картина, която обрисоваха лаконичните ѝ думи.

Даяна му хвърли един спокоен поглед и му стана ясно колко близо е до истината.

— Не можеш да обвиняваш някого за чувствата му или за липсата му на чувства. — Обърна се на другата страна като знак, че разговорът е приключил.

Кейн не можа да се сдържи и я хвана за рамото. Когато тя отново ставаше студена, той се разгорещаваше.

— Можеш! — настоя. — Можеш, по дяволите.

— Не се занимавай с това, Кейн. Аз вече съм престанала. — Той понечи да възрази, ала в този момент тя отново се обърна и спря. — Боже мой, виж! — Даяна гледаше през стъклената врата.

Все още намръщен от думите ѝ, Кейн хвърли един поглед. Валеше гъст и силен сняг, който вече бе покрил земята.

— Това е то, прогнозата за времето — измърмори той. — Бяха обещали да е хубаво до довечера.

Тя си сложи ръкавиците.

— Пътуването обратно към Бостън ще бъде много интересно. И много бавно — добави Даяна и излезе във вилнеещата буря.

— Ако имаме късмет, ще го изпреварим. — Кейн здраво я хвана за ръката и я поведе към паркинга. Двамата едновременно погледнаха към небето. Тя вдигна вежди, а той сви рамене. И двамата вече бяха покрити със сняг. — Бихме могли да се върнем в болницата и да изчакаме да премине.

— Няма смисъл, освен ако не искаш да рискуваш да караш през бурята.

Стигнаха до колата и Кейн погледна към пътя.

— Да видим как ще караме.

През първите двадесет минути пътуваха относително лесно. Той бе добър шофьор и колата уверено поглъщаше километрите. Колкото повече напредваха на юг, толкова повече се засилваше вятърът и чистачките едва успяваха да се справят с навявания сняг. Затаила дъх, Даяна видя как колата пред тях занесе и се плъзна към средното платно, преди шофьорът да я овладее.

— Доста е зле — измърмори тя и хвърли един поглед към Кейн.
— Не е добре — съгласи се той.

Поддържаше ниска и постоянна скорост, а очите му се присвиваха от напрежение, вгледани в пътя пред тях. С всеки километър видимостта ставаше все по-лоша, а пътят все по-хлъзгав. Кейн бе живял достатъчно дълго в Ню Ингленд и знаеше какво значи снежна виелица. Тази се разразяваше прекалено бързо и прекалено силно. Той разбираше, че вместо да се измъкват от бурята, те навлизат в нея.

В отсрещното платно две коли се блъснаха и спряха. И двамата с Даяна мълчаха през следващите тридесет километра.

Стигнаха до средата на пътя между Бостън и Сейлъм почти два пъти по-бавно, отколкото на идване. Притъмняваше и когато Кейн включи фаровете, снегът бясно затанцува в сноповете светлина. От двете страни на пътя имаше преспи, които ставаха все по-големи. Една кола бе изоставена там, където бе забуксувала и затънала. Даяна започна да съжалява, че не се бе замислила по-сериозно върху предложението да останат в болницата.

Една кола ги изпревари с опасна скорост отдясно и се занесе към предната броня на ягуара. Даяна ахна приглушено, а Кейн изруга с чувство, натисна спирачките и едва овладя колата. След това зави в първата отбивка.

— Самоубийство е да се кара така по този път.

Даяна едва кимна, мъчейки се да успокои сърцето си.

— Ще спрем в първия хотел, до който стигнем, ще наемем две стаи и ще изчакаме до сутринта. — Откъсна очите си от пътя, колкото да я погледне. — Как си?

Тя пое дълбоко въздух.

— Попитай ме пак, когато не се моля.

Той се позасмя и присви очи, забелязал синкави неонов светлини в мъглата от сняг пред тях.

— Май имаме късмет.

Половината от първата буква на „Мотел“ бе паднала, но останалата част от неоновите светлини грееха ярко.

— А, „Лотел“ — прочете Даяна с усмивка. — Какъв по-добър подслон в бурята?

Кейн огледа едноетажната постройка и спря.

— Тук няма да намерим луксозни стаи.

— Ще имаме ли покрив над главата си?

— Вероятно.

— И това стига. — С две ръце отвори вратата срещу вятъра, излезе навън, затъна до коленете и избухна в смях.

— Какво толкова смешно има? — попита той и я затегли към бараката с надпис „Рецепция“.

— Нищо, нищо — надвика тя бурята. — Просто в момента се чувствам прекрасно.

— Трябваше да ми кажеш, че си се изплашила. — Кейн я хвана по-здраво през кръста, защото поривът на вятъра ги отнесе две крачки назад.

Даяна вдигна лице срещу налитация сняг.

— Щях да ти го кажа, когато изчерпех репертоара си от молитви.

Той отвори вратата, която рязко изскърца. Студената чиста миризма на сняг веднага се смени с дъх на евтин тютюн и застояла бира. Прошареният мъж зад облеченото с ламарина гише вдигна поглед от списанието, което четеше.

— Да?

— Искаме две стаи за тази нощ. — От пръв поглед Кейн разбра, че това е хотел, който обикновено дава стаи за по един час. Напомни си, че не е в положение да придиря.

— Имаме само една. — Мъжът запали клечка кибрит и погледна към Даяна. — По време на виелица бизнесът върви добре.

Даяна погледна към Кейн, след това обратно към остъклената врата зад гърба им. Той оставяше решението на нея, осъзна тя и по гърба ѝ полазиха тръпки. После си спомни последното дълго пързаяне.

— Ще я вземем.

Мъжът изрови ключа изпод гишето.

— Двадесет и два и петдесет — съобщи той на Кейн, все още с ключа в ръка. — Заплаща се предварително, в брой.

— Има ли къде тук да се хапне нещо? — попита Кейн, докато отброяваше банкнотите.

— В съседната сграда. Отворено е до два. Вашата стая е навън и наляво. Номер двадесет и седем. Трябва да я освободите до десет,

иначе плащате за още една нощ. Има безплатна телевизия и платени филми.

Кейн вдигна вежди и размени парите за ключа.

— Благодаря.

— Услужлив човек — забеляза Даяна, докато вървяха към номер двадесет и седем. — За храна ли спомена?

— Гладна ли си? — Той провери номера на лющещата се сива врата.

— Умирам от глад. Не бях усетила, докато... — Гласът ѝ угасна, а очите ѝ се разшириха от изненада.

Стаята, доколкото можеше да се нарече така, се състоеше предимно от легло. Едно легло, забеляза тя, но дори това не можеше да я разтревожи в сегашното ѝ състояние. Стените бяха в ужасен розов цвят, в тон с крещящата избеляла розово-виолетова покривка на леглото. Имаше един стол и някакво подобие на маса. Килимът, макар и тънък, и износен, продължаваше виолетовата пътека чак до вратата на помещението, което вероятно трябваше да е баня. А на тавана над леглото висеше кръгло прашно огледало.

— Е, не е точно хотел „Риц“ — обади се Кейн, мъчейки се да не избухне в смях, като гледаше смаяното ѝ изражение. Остави куфарите върху покрития с бял найлон шкаф. — Обаче има покрив.

Даяна хвърли един последен колеблив поглед към огледалото. Може би щеше да е най-добре за момента да не мисли за него.

— Тук е страшен студ. — Тя се обърна и видя, че за нещастие и завесите бяха в тон с покривката на леглото.

Кейн мярна изражението ѝ и не успя да сдържи усмивката си.

— Тази стая ще изглежда най-добре през нощта. Ще се опитам да включа печката.

Без да обръща внимание на странното му, според нея, чувство за хумор, Даяна седна предпазливо на ръба на леглото. Единственото легло, спомни си тя. Единствената стая. Единственият хотел.

— Човек може да си помисли, че цялото това фиаско ти доставя удоволствие.

— На кого, на мен ли? — Той изрита бързо печката и тя с ръмжене оживя. Удоволствие не бе думата, която би избрал. От самата мисъл да прекара нощта с нея в тази смехотворна стая стомахът му се свиваше. През следващите няколко часа щеше да му се наложи да се

старае отново да се преструва на неин брат, за да не забравя, че е решил да не я докосва. — Ще отида да взема нещо за вечеря — продължи Кейн, защото Даяна само го изгледа. — Няма смисъл и двамата да излизаме отново. Искаш ли нещо специално?

— Нещо бързо и да става за ядене. — Като си спомни през каква буря бе карал, тя дори успя да му се усмихне. Ако той можеше да приеме положението само със свиване на рамене, Даяна също би трябвало да може. — Благодаря. Дължа ти единадесет долара и двадесет и пет цента.

— Ще ти ги пиша в сметката — обеща Кейн и се наведе да я целуне бързо, преди да излезе.

Когато остана сама, тя отново огледа стаята. Всъщност не бе толкова лоша, каза си след малко... Ако я гледаш през полупритворени очи. А и печката вече работеше с пълна сила. Даяна свали палтото си и потърси гардероб. Изглежда обаче стаята не стигаше до такова разточителство. Преметна палтото на шкафа и събу обувките си.

Идеята за една топла вана бе примамлива, ала перспективата да се съблече само за да се облече отново я отказа. Реши за компенсация да се поопъне на леглото, докато Кейн донесе вечерята. Може би и да погледа телевизия, помисли лениво и забеляза черната кутийка, закачена отстрани на телевизора. Като я разгледа по-внимателно, видя нещо като часовников механизъм, захранван от монети от по двадесет и пет цента — като автомат на паркинг. Платените филми, спомни си тя и реши да си опита късмета. Може би щеше да е разумно да се впусне в един филмов марафон. По този начин щеше да ѝ бъде полесно да помни, че са двама адвокати — дума без мъжки и женски род — които са се озовали в една стая по силата на обстоятелствата. Хвърли един поглед през рамо към леглото и я полазиха тръпки. Решително се обърна.

Намери в портмонето си три монети от по двадесет и пет цента, което правеше четиридесет и пет минути филми. Следвайки напечатаните на кутийката указания, Даяна включи на нужния канал, пусна монетите и завъртя копчето на часовника. После се покатери на леглото, изпъна се по средата и въздъхна от предвкусваното удоволствие.

Докато наместваше възглавниците зад себе си, движението на екрана привлече вниманието ѝ. Тя премигна и зяпна. Когато

първоначалният ѝ шок премина, Даяна падна по гръб и се смя, докато я заболя корема.

Боже мили, помисли тя и се надигна от леглото, трябваше ли от всички мотели в Масачузетс да попаднат в този — с розови стени и порнографски филми? Точно изключваше телевизора, и Кейн се върна.

— Знаеш ли какви филми ти пускат срещу четвърт долар? — попита го Даяна, още преди да бе затворил вратата.

Той се отърси като куче и около него се разсипа сняг.

— Да. Дребни ли ти трябват?

— Много умно. — Колкото и да се мъчеше, не можа да сдържи усмивката си. — Току-що пропилях седемдесет и пет цента. Няма да се изненадам, ако полицията в следващия момент почука на вратата.

— В това време ли? — успокои я Кейн и остави на масата два книжни плика.

— На ядене ли мирише?

— Така да се каже. Взех нещо бързо, но не гарантирам дали става за ядене. — Измъкна два увити сандвича. — Ти си първа.

— Млада юристка отровена в мотел — измърмори тя и разви единия сандвич.

— Има и пържени картофи. — Той надзърна в плика. — Поне мисля, че са пържени картофи. Както и да е, взех и вино за сега и кафе за по-късно. — Измъкна две запечатани пластмасови чаши, сложи ги на масата и извади една бутилка. — Единственото, което мога да кажа, е, че е червено.

— Ох, не знам... — Даяна отхапа от сандвича и вдигна със свободната си ръка бутилката. — Беше страхотна седмица. Предлага ли заведението чаши, или трябва да пием направо от бутилката?

— Ще отида да видя в банята. Изведнъж да те е заболял корем?

— Не. — Тя се реши да рискува с пържените картофи. — Предполагам, че бурята не преминава?

— Ако има някаква промяна, тя е към по-лошо. — Кейн се върна с две пластмасови чаши. — Един разговор по време на вечеря е по-ободряващ от разходка на разсъмване.

Даяна седна на ръба на леглото и взе чашата, която ѝ подаваше.

— Надявам се, че можем да видим новините — предположи тя и хвърли един поглед към телевизора. — Ако можеш с това нещо да хванеш новини.

Той със смях седна и разви сандвича си.

— Горката Даяна, какъв удар трябва да е това за теб.

— Аз не съм превзета — обиди се тя. — Просто беше малко неочаквано. — Отпи една глътка от виното, намръщи се и отново вдигна чашата. — Всъщност, не е толкова лошо.

— Най-хубавото в заведението — съобщи ѝ Кейн. — Долар и петдесет и девет бутилката.

— В такъв случай ще пия по-бавно. Кейн, има една малка подробност, която трябва да обсъдим.

Той преглътна виното. Знаеше си, че ще се стигне дотам. Докато си пробиваше път през бурята, бе решил точно как да се държи.

— Няма да спя на пода.

Даяна се намръщи. Прекалено точно разчиташе мислите ѝ.

— Има и вана.

— Отстъпвам ти я.

— Става болезнено ясно, че кавалерството е мъртво.

— Виж какво — подзе Кейн, дъвчейки сандвича си, — леглото е голямо. Ако нямаш намерение да го използваш за нещо по-добро от спане...

— Със сигурност нямам такова намерение!

Резкият отговор бе точно това, което той целеше. Ако можеха да си говорят така направо и без заобикалки, и двамата щяла да успеят да преживеят нощта.

— Тогава ти ще спиш от едната страна, а аз от другата — довърши Кейн, казвайки си, че наистина е толкова просто.

— Не съм сигурна, че ми харесва колко бързо се съгласи — измърмори тя.

— Ако искаш да те убедя да е по друг начин... — започна той с усмивка.

— Не, нямах това предвид. — Даяна се намръщи и довърши сандвича си. В края на краищата, каза си тя, Кейн бе карал два часа в тази ужасна буря. Едва ли можеше да го лиши от приличен сън. — Ти ще си лежиш в твоята половина, а аз ще си лежа в моята? — повтори Даяна.

Той се наведе да напълни отново чашата ѝ.

— Ако настояваш. Не ми се иска да се повтарям, като отново ти дам за пример Кларк Гейбъл.

— Кларк Гейбъл ли? — повтори тя неразбиращо, после се засмя:
— Клодет Колбърт... „Това се случи една нощ“.

— Точно така — усмихна се Кейн. — В подобна ситуация те си въобразиха нещо като стените на Йерихон.

Даяна го изгледа продължително.

— Как си с въображението?

Кейн сви рамене и отпи от виното.

— Веднъж ти бях казал, че мога да чакам, докато признаеш, че ме искаш. — Бавно вдигна очи към нейните и я изгледа предизвикателно, знаейки, че тя ще отстъпи. Отчаяно се надяваше тя да отстъпи. — Аз мога да бъда много търпелив.

Даяна не прие предизвикателството и само кимна:

— Стига да знаеш правилата.

— Мисля, че ще пропусна кафето и ще се изкъпя, преди да си легна. — Той се изправи и небрежно я погали по главата. — Би трябвало да поспиш. Денят беше тежък.

Тя изпита бързо чувство на съжаление, което решително потисна.

— Да, смятам да си легна. Да ти оставя ли лампата светната?

— Не, няма нужда. Невъзможно е в тази стая да не се намери леглото. — Искаше му се да я целуне, страшно му се искаше. Застави се да се отдалечи. — Лека нощ, Даяна.

— Лека нощ.

Даяна изчака да чуе водата в банята и бавно стана. Глупачка, скара ѝ се едно гласче с изненадващо нетърпение. Знаеш, че няма нищо, което да искаш повече, отколкото да правиш любов с него. Да се изгубиш в него.

Точно в това бе въпросът, помисли тя с внезапна паника. Бих загубила себе си или част от себе си, която не съм сигурна, че съм готова да загубя. Кейн е различен и аз не му вярвам. Нито на себе си.

Даяна развълнувано прокара ръка през косата си и се заслуша в звука. С Кейн нямаше да е същото както би било с всеки друг мъж. Той вече бе съборил толкова много бариери и когато преодолееше и физическата, нямаше да спре дотам. Тя не можеше — не искаше — да му позволи такава власт над себе си.

Ох, ала тази вечер го желаше!

И Даяна като Кейн остави кафето си да изстива. Не искаше нищо да ѝ попречи да заспи, докато дели едно легло с него. След моментна вътрешна борба се съблече по комбинезон. Нямаше да е глупачка и да спи с дрехите си. Внимателно легна, придържайки се към края. Това се оказа по-трудно, отколкото бе предполагала, защото матракът бе пропаднал в средата. Кълнейки онова, което Кейн би нарекъл съдба, загаси лампата, вкопчи се в ръба на леглото, за да не се изтърколи извън своята територия и здраво стисна очи.

Когато Кейн се върна, стаята бе тиха. Смътно виждаше силуета на Даяна в далечния край на леглото. Лесно му бе да говори как ще си поделят този мек и топъл правоъгълник, но горещата вана с нищо не му помогна да преодолее желанието си. Може би трябваше да изпие остатъка от виното вместо приспивателно. Господи, наистина му трябваше приспивателно, като знаеше, че тя е само на една ръка разстояние. Би било по-разумно, каза си мрачно, да не ѝ бе обещавал да си лежи в своя край на леглото. Ала ѝ обеща.

Пусна кърпата на пода и тихо легна. И той като Даяна усети, че се пързала към центъра. Ругаейки тихо, се отдръпна.

С навика от дълги години, Кейн се събуди бавно и рано. Нещо меко и топло се бе обвило около него. Макар още да бе повече заспал, отколкото буден, позна по аромата, че това бе Даяна. Без да се замисля, я привлече към себе си. Тя въздъхна и се сгуши в него. С лениво удоволствие той спусна ръка по тялото ѝ, докдето свършваше коприната и започваше кожата, после обратно. Даяна се притисна към него и нежно плъзна длани по гърба му.

Кейн прошепна името ѝ, притисна устни към челото ѝ и пъхна ръка под коприната. Дватама едновременно простенаха тихо от удоволствие. Той мислеше, че това е само сън — бе сънувал, че я има, но никога не се бе случвало точно така, толкова лесно. Размърда се и кракът му се плъзна интимно между нейните, докато устните му започнаха бавно пътешествие по лицето ѝ. Тя прошепна нещо нечленоразделно и отметна глава, за да намери устните му със своите.

Сънят продължаваше... Целувката продължаваше, без натиск, а Кейн продължаваше да я гали под тънката коприна. Нямаше място за

съмнения в сънливата светлина, нямаше място за въздържаност върху мекия податлив матрак. Той я докосна, подмамвайки и двамата.

Топла, толкова топла, помисли Кейн, като докосна гърдите ѝ и за пръв път изпита истинско желание. Даяна простена тихо и се изви към него. Стори му се, че чува името си, прошепнато от устните му, и след това ръцете ѝ се движеха върху него.

Унесен от нея и от въображението си, той спусна устни към рамото ѝ и избута презрамката. Рамото ѝ бе силно, както си бе представял, и гладко. Следвайки нежната извивка, продължи да смъква комбинезона, обсипвайки с бавни сънливи целувки ръката ѝ.

Сега чуваше дишането ѝ, малко ускорено, малко неравномерно, и откри, че устните му са върху гърдата ѝ. Не бе усетил страстта, преди желанието да се свие на здрав възел в стомаха му и собственото му дишане да стане тежко. Сърцето ѝ туптеше в устните му, които искаха още. А тя бе гола, макар да не бе осъзнал напълно, че бе смъкнал коприната от нея.

Пръстите ѝ се забиваха в него, бедрата ѝ се движеха във все по-бърз ритъм. Полуразтворените ѝ устни шепнеха името му. За миг Кейн се опита да проясни съзнанието си, да отдели съня от действителността, ала тялото не го слушаше.

И след това бе в нея, преминал отвъд фантазиите и извън разума.

ОСМА ГЛАВА

Светлината бе мътна и тъмносива. Ужасена и потресена, Даяна отвори очи и видя само сенки. Бе в средата на леглото, сгушена под Кейн и тънкото одеяло, което бяха делили през нощта. Въпреки че лицето му бе заровено във врата ѝ, чуваше неравномерното му дишане, усещаше бързите удари на сърцето му срещу своето. Кожата му бе гореща и, както и нейната, леко влажна. Пръстите ѝ бяха вплетени в косата му, а върху устните си още чувстваше неговия вкус. Съзнанието ѝ, като и тялото ѝ, бе натежало, сякаш потънало в някакъв гъст сладък мед. Тръпки от удоволствие пробягваха по кожата ѝ, където все още усещаше натиска на пръстите му. С ослепителна експлозия съзнанието ѝ се проясни.

Тя възкликна гневно, измъкна се бързо изпод него и се претърколи към края на леглото.

— Как можа?!

Той отвори очи и замаяно я погледна.

— Какво?

— Ти ми обеща! — бясно затърси комбинезона си под завивките.

Все още пулсиращ от нея и също толкова потресен, Кейн прокара ръка през косата си.

— Даяна...

— Трябваше да си знам, че не бива да ти вярвам — отсече тя, нахлузи комбинезона и скочи от леглото. Тялото ѝ пламтеше, крайниците ѝ бяха натежали. В самозащита очите ѝ станаха буреносни. — Един бог знае защо си помислих, че ще спазиш уговорката.

— Уговорка ли? — повтори той объркано.

— Ти ще лежиш в твоята половина на леглото, аз ще лежа в моята — напомни му Даяна горчиво. — Ти и твоите проклети йерихонски стени.

Кейн потърка лицето си с ръка.

— Да не си луда?

— Трябва да съм била луда — отсече тя, — след като съм си мислела, че знаеш какво значи приличие.

— Чакай малко. — В мъждивата светлина той не виждаше почти нищо, освен нейния силует и блясъка в очите ѝ. Ала чувстваше как и в него се надига гняв и стана от леглото. Усети как го облива вълна от слабост след оттичането на страстта и от това гневът му само се усили.

— Не ми казвай да чакам! — сопна му се Даяна и обви ръце около раменете си, защото започваше да трепери. — Това беше отвратително.

Бързо го прониза гняв и още нещо, в което не разпозна обидата.

— Отвратително — повтори Кейн със заплашително тих глас. — Отвратително. — Опитваше се да се овладее. — Преди малко май не мислеше така.

Тя заби пръсти в раменете си и отметна назад глава. Не, преди малко тя изобщо не мислеше, само чувстваше, само искаше. Той се бе озовал до нея — топъл, нежен, изкусителен.

— Ти нямаше право. Нямаше право!

— Аз ли нямах право? Ами ти?

— Аз бях полузаспала.

— По дяволите, Даяна, аз също! — Кейн отново прокара ръка през косата си, борейки се с чувството на безсилен гняв. Грабна панталоните си и ги нахлузи. Вината му бе смазваща — вината, че я бе докарал отвъд точката, до която е била готова да стигне. По този начин бе променил нещата между тях, точно когато бе твърдо решил да ги поддържа стабилни. — Слушай, това просто се случи... Не съм имал намерение.

— Такива неща не могат просто да се случат! — Тя потрепери, взе крещящата покривка от изпомачканото легло и се уви в нея.

— Това просто се случи — процеди той през зъби и навлече пуловера си. Дори гневът не можеше напълно да разсее чувството, че се бе събудил от някакъв мъгляв сън. — И аз не знам как, по дяволите, започна — измърмори Кейн. Очите му се впиха в нейните. Може и да беше виновен, но не бе само той. — Знаем кога свърши и когато свърши, ти се беше забъркала в това точно толкова, колкото и аз.

Истината я жегна... И я уплаши.

— И ти очакваш от мен да ти повярвам, че не си знаел какво правиш? — изкрещя Даяна. — Че не си имал намерение това да се

случи?

Вбесен, Кейн грабна палтото си и се приближи до нея.

— Защо, по дяволите, не ме обвиняваш и за виелицата? Или че този... Този пън — махна вбесено с ръка — имаше само една стая? Или че проклетият матрак е пропаднал в средата?

— Знам точно за какво да те обвинявам — заяви Даяна. — И за какво да съжалявам.

В стаята се възцари гробна тишина, нарушавана само от звука на сърдито дишане и от бученето на печката. Тя видя как в очите му проблесна нещо яростно, от което те потъмняха и се присвиха. В собствения си объркан гняв му се зарадва. Би искала една битка.

— Ти съжаляваш за това не повече от мен — каза той тихо и без дума повече отвори вратата, пускайки вътре снежната виелица, и я затръшна зад гърба си.

Даяна, останала сама, плътно се уви в покривката, но все още чувстваше ледения студ по кожата си. Това беше безчинство, каза си тя. Лудост. Беше му се доверила, а Кейн я бе предал, измамил. Той... Беше я накарал да се чувства чудесно, жива и желана.

От нея се изтръгна задавен звук, тя се стовари на леглото и се сви под завивките. Не, не! Сви ръцете си в юмруци. Това не трябваше да се случва. След като веднъж бе отстъпила пред него, а и пред себе си, това щеше да е само началото. Нямахте ли отново животът ѝ да бъде доминиран от някого, който може във всеки момент да се вдигне и да си отиде? Никога вече, закле се Даяна и удари с юмрук по коляното си. Никога вече.

Едва бе започнала да открива сама себе си. Навсякъде, във всяка област на живота ѝ се появяваше Кейн. Беше там, когато я караше да се сдобри с Джъстин. Беше там, с готов отговор на професионалните ѝ проблеми, когато се бе върнала в Бостън. И сега беше тук и я изкушаваше да свали последните си защиты, да изнесе на показ последните си чувства.

Щеше ли да е по-различна от Айрин Уокър, ако позволеше това? Когато една жена се водеше от чувства, не бе ли тя открита за всичко, което мъжът реши да ѝ даде?

Затвори очи и прехапа устни. Не, нямаше да го позволи. Не можеше да го позволи. Цял живот бе принудена да приема онова, което някой друг решаваше да ѝ даде.

Това бе грешка, каза си Даяна. Грешка, която не би допуснала, ако бдителността ѝ не бе притъпена. И имаше пълното право да е бясна на Кейн. Той се бе възползвал от положението, бе я възбудил, когато е била сънена и беззащитна. Раменете ѝ се отпуснаха под чаршафа.

Не можеше да обвинява повече него, отколкото себе си, призна тя. Не беше ли наполовина будна, когато плъзна ръце по голия му гръб? Не можеше ли да си спомни, ако си разрешише да си спомни, онова мъгляво, сънено удоволствие да притисне тялото си към неговото? Някъде в подсъзнанието си Даяна знаеше точно какво прави и въпреки това не се и опита да се спре. И после обвини Кейн, защото това бе по-лесно, отколкото да си признае, че бе искала да прави любов с него.

Отново стисна силно очи и притисна пръсти към веждите си. О, как можа да му наговори тези неща! Как можа да се държи като някоя оскърбена лицемерка, когато той бе също толкова съкрушен, колкото и тя?

Отметна косите от лицето си и огледа празната стая. А сега какво? Да се извини. Въпреки че отговорът я накара да се размърда неловко, съвестта ѝ не отстъпи. Не беше права, съвсем не бе права, и да го признае бе единственият начин да го приеме. Като си спомнеше тежките си обвинителни думи, знаеше, че не може да му се сърди, ако ѝ каже да върви по дяволите със своите извинения.

Даяна стана с въздишка. Щеше да вземе един горещ душ, да се облече и да го чака да се върне.

Два часа по-късно тя кръстосваше тясната стая, разкъсвана между тревогата и раздразнението. Какво правеше навън Кейн, попита се за стотен път. Един поглед зад завесите ѝ показа, че снегът пада със същата постоянна скорост. Отново помисли дали да не излезе да го търси, и отново си напомни, че единственият ключ бе у него. Нямаше намерение да зависи от възможността да осигури друга стая от служителя на рецепцията.

Той едва ли се разхождаше навън, каза си Даяна и дръпна пердетата. Колите на паркинга бяха полузаровени в сняг. Не се виждаха никакви признаци на живот, само безкрайната развяваща се

снежна завеса. Представи си как Кейн седи в закувалнята и се наслаждава на една от своите огромни закуски и на чаша кафе. Тази картина я раздражни, особено след като собственият ѝ стомах много държеше да ѝ напомни, че е празен.

Нарочно го прави, реши тя и отново дръпна пердетата. Наказва ме. Приливът на вина, който бе усетила по-рано, сега бе напълно изместен от възмущение и най-обикновен глад.

Вбесена и безусловно попаднала в капан между четирите розови стени, Даяна грабна куфарчето си и се разположи в средата на неоправеното легло. Нямаше да си губи времето в тревоги за Кейн Макгрегър. Щеше да се заеме с работата си и да чака бурята да премине. Ако той никога не се върнеше, това не я интересуваше. Тя извади бележника си и изля целия си гняв и объркване върху работата.

Мина почти още един час, преди да чуе как ключът изщрака в ключалката. Даяна хвърли настрани бележника и остана да седи с кръстосани крака в средата на леглото. Кейн влезе в стаята, покрит със сняг и в не по-добро разположение на духа, отколкото когато излезе преди три часа, погледна я и си свали палтото.

Първоначалното ѝ намерение да го посрещне с извинение бе отхвърлено, както и втората ѝ идея да не му обръща внимание.

— Къде беше, по дяволите? — попита тя.

Той хвърли палтото си на масата.

— Бурята вероятно ще продължи и следобед — съобщи ѝ лаконично. — Тук все още няма други свободни стаи, а най-близкият хотел е на двадесет километра.

Отново я прободде чувство за вина, което веднага премина, когато Кейн се разположи на стола и спокойно запали цигара.

— Не ти е отнело три часа да разбереш това, нали? — избухна Даяна. — Не ти ли мина през ума, че съм вързана тук?

Кейн ѝ хвърли един поглед, който би могъл да мине за мек, ако очите му не бяха толкова потъмнели.

— Не можа ли да намериш вратата?

Вбесена, тя скочи от леглото.

— Единственият ключ е у теб!

Той сви рамене, бръкна в джоба си, извади го и го остави на масата.

— Твой е — каза Кейн бавно, наведе се към масата и измъкна от джоба на палтото си малък плик. — Взех две четки за зъби.

Даяна хвана едната, която той ѝ подхвърли.

— Благодаря — произнесе ледено. Нямаше да се извинява, реши тя, дори ако още един месец трябваше да седят вързани в тази ужасна стая. — След като ще трябва да прекараме тук още една нощ, би трябвало да обсъдим как ще се организираме.

Кейн едва се пребори с кипналия отново гняв. Ако му се поддадеше този път, напомни си той, имаше голяма опасност да я удуши.

— Прави каквито искаш организации — отговори студено. — Аз отивам да се избърсна. — Взе чантата си и се надигна.

— Един момент! — Даяна опря ръка на гърдите му, когато се опита да мине покрай нея. — Трябва да уточним това.

Ледът в очите му бързо се смени с огън.

— Не ме насилвай, Даяна.

— Да те насилвам ли? — възмути се тя. — Ти какво си мислиш, че можеш спокойно да влезеш тук и да ми съобщиш, че отиваш да се бърснеш, след всичко, което се случи сутринта? Да не си въобразяваш, че ще махна с ръка, сякаш е било някаква незначителна грешка?

— Това — отвърна Кейн, като я хвана за китката и освободи ръката си — би било много разумно от твоя страна.

Даяна изскубна китката си и решително му препречи пътя.

— Е, няма да стане! А ти няма нито да отидеш да се бърснеш, нито да правиш каквото и да било друго, преди да чуеш това, което имам да ти кажа.

— Тази сутрин чух всичко, което исках да чуя. — Той я отмести не много нежно от пътя си и се насочи към банята.

— Да не си посмял да ми бягаш! — кипна тя и сграбчи рамото му.

— Омръзна ми! — Вбесен до крайност, Кейн се обърна рязко към нея и я хвана за раменете толкова силно, че Даяна ахна от тревога. — Не съм длъжен да понасям това! — извика той. — Няма да стоя спокойно и да слушам как ме обвиняваш в някакъв подъл план да те вкарам в леглото си. Не ми трябва никакъв план, не разбираш ли? Можех да те имам снощи и още пет пъти преди това, без да има нужда, от каквито и да е номера. — Бързо и силно я раздруса. — И двамата го

знаем. По дяволите, и аз те исках, и ти ме искаше, ала не ти стискаше да го признаеш.

С разширени от гняв очи тя се изскубна от ръцете му.

— Не ми казвай какво да признавам! Тази сутрин аз още спях...

— Сега будна ли си?

— Да, по дяволите, сега съм будна и...

— Добре. — С едно бързо движение Кейн я притегли в ръцете си и улови устните ѝ в силна и безмилостна целувка. Чу приглушения ѝ протест, почувства трескавата ѝ борба да се освободи, но само я притисна по-силно към себе си.

Мислеше да я накаже, мислеше да се освободи от напрежението, което се надигаше у него от сутринта. После започна да мисли колко много я иска и не можеше да мисли за нищо друго.

С пръсти, все още забити в раменете ѝ, той я отдръпна от себе си. Двамата се гледаха, впили поглед един в друг, дишайки тежко. Даяна чувстваше как страстта напирала в нея и иска да излезе на свобода. Тя тръсна глава, сякаш да я отрече, ала тя вече громолеше като лавина надолу по планината. Отстъпи пред всички бушуващи в нея желанија, привлече устните му обратно към своите и взе онова, което искаше.

Този път нямаше внимателно, сънливо проучване. И двамата бяха будни, и двамата ненаситни, и всеки от тях се опиваше от устните на другия, сякаш години бяха минали, откак бяха вкусили това удоволствие. Вкопчени един в друг, борейки се срещу преградата на дрехите, те паднаха на леглото. Сега цялата ярост се бе превърнала в страст, а страстта в нетърпение.

Даяна смъкна пуловера през главата му и доволно изохка, когато ръцете ѝ намериха твърдите му мускули. Отчаяно искайки още, се озова наполовина легнала върху него. Горещите ѝ устни жадно поглъщаха неговите. Всички копнежи, които бе отричала, всички желанија, които бе потискала, избухнаха в една мощна експлозия. Тя не можеше да му се насити.

Почти от самото начало бе разбрала, че Кейн ще бъде мъжът, отключил последната врата, която толкова здраво бе залостила.

Свобода. Даяна простена от неудържимия ѝ болезнен трепет и захапа долната му устна с желанието да го подлуди така, както бе

подлудена самата тя. Той изохка, претърколи се върху нея и я притисна към матрака.

Като любовник бе точно това, което бе очаквала — страхотен, неустоим, вълнуващ. Бавното, сънено сутрешно любене бе само малък пример за онова, до което можеше да я докара. Сега в нея се надигаше нещо лудо — някаква дремеща диващина, от която някога се бе страхувала, а сега ѝ се наслаждаваше. При нея нямаше никакви правила. Тялото ѝ бе освободено, пулсираше едновременно навсякъде, извиваше се, подвижно като горещо вино, докато Кейн като в безумие смъкваше дрехите от нея. В момента, в който изруга пред последната бариера от коприна, Даяна чу нисък гърлен смях и не позна, че е неин.

Сякаш полудял от този звук, той отново притисна устните си към нейните, докато нетърпеливата му ръка разкъса презрамката на комбинезона в усилието си да я намери. А нейните устни отвърнаха със същото удоволствие, със същия порив.

Приличаше на война — това отчаяно търсене, това трескаво предизвикване. Ръцете му дращеха по нея и тя го притискаше по силно, подканяйки го да вземе още. Чуваше как накъсаното му дишане се слива с нейното, когато устните му се спуснаха алчно към гърдите ѝ, докато и двамата загубиха контрол над себе си.

Страстта сега бе като синьо-бял пламък, изгарящ кожата им. Коприната отново се раздра, когато Кейн я смъкна надолу, следвайки я с ръце и устни, като спираше само за да открие нови, изненадващи точки на удоволствие.

Даяна извика, но това бе нисък, тлеещ звук, който премина в гърлен стон. Тялото ѝ бе влажно и живо, движенията ѝ инстинктивни. Възбудата я заливаше с титанични вълни, издигаше я нагоре, захвърляше я в пропастта, разбиваше се отново и отново, и въпреки това оставаше силна. Докато мускусният аромат на страстта се виеше в главата ѝ, тя не усещаше дивите си бездиханни молби, реалността се бе свила до един мъж, едно желание. В един-единствен замъглен момент осъзна, че те могат да са едно и също. Името му трептеше на устните ѝ, ала каквито и думи да произнасяше, те бяха само издихание, защото той я издигаше до смайващи висоти.

След това устните му отново се впиха в нейните и въпреки че ръцете ѝ се заключиха около него, Кейн я прехвърли отвъд последните остатъци от разума.

С натезали клепачи и доволно тяло, Даяна отвори очи и откри, че гледа отразените им тела в огледалото над леглото. За опит разпери пръсти над гърба му наблюдавайки движението в стъклото. Колко тъмна изглеждаше кожата ѝ до неговата, помисли замаяно. И как контрастираха косите им, когато бяха един до друг.

Бе странно да вижда как тялото му се движи от дишането, което можеше да чуе и почувства. Отново прокара ръце по гърба му и видя как мускулите се развълнуваха под тях. Колко е силен, помисли тя с нов прилив на удоволствие. Силен и ненаситен. Тя също, реши доволно. Въздъхна и вплете пръсти в косата му.

Той издаде бърз и нетърпелив звук и понечи да се отмести. Даяна измърмори възмутено и го прегърна по-здраво.

— Даяна... — Кейн вдигна глава и я погледна, после изруга кратко и се преобърна по гръб. — Нямах намерение това да се случи. Звучи малко неубедително след днес сутринта, но...

Тя се размърда и отново се намести върху гърдите му.

— Недей. — Притисна устни към неговите, докато почувства как съпротивата му намалява. — Толкова съжалявам за нещата, които ти наговорих тази сутрин. Не. — Допря пръсти до устата му. — Не бях права. Знаех го, още докато ти крещях, ала не можех да се спра. Ако бях спряла, щях да призная, че те исках. — Отпусна глава на рамото му и затвори здраво очи.

С дълга въздишка той погали косите ѝ.

— Нямах намерение да те докосна отново, когато се върнах тук.

Даяна тихо се засмя и притисна лице към рамото му.

— А аз имах намерение да ти се извиня, когато се върнеш.

— Кой знае защо — измърмори Кейн, — мисля, че това и за двамата щеше да е много по-добра идея. Даяна... — Отдръпна я, докато очите им отново се срещнаха. — Никога не съм искал никоя жена — каза той предпазливо, — точно както искам теб. Не искам да те нараня. Вярваш ли ми?

Тя отвори уста да отговори, но знаеше, че той никога няма да разбере съмненията, малките страхове, изпълващи целия ѝ живот.

— Не искам никакви въпроси сега — каза вместо това и отново докосна устните му със своите. — Никакви разсъждения. Това е достатъчно.

Кейн едва се сдържа да не настоява за повече и я привлече поблизо към себе си.

— Засега — съгласи се той и откри изненадващ прилив на удоволствие просто от това, че лежи до нея. — Знаеш ли — подзебавно и очите му се плъзнаха към тавана, — тази стая започва да ми харесва. В края на краищата, наистина има прекрасен изглед.

Даяна проследи погледа му и се усмихна накриво.

— Сега очаквам да ми поискаш четвърт долар за телевизора. — Видя в отражението как веждите му се повдигнаха въпросително. — Не.

— Добре де. — Кейн се изтърколи върху нея. — И без това винаги съм предпочитал сам да правя нещата, вместо да гледам как друг ги прави. — Захапа я по шията.

— Кейн... — въздъхна тя и отметна глава да се намести под устните му. — Не ми се иска да говоря за нещо толкова прозаично, обаче... Умирам от глад.

— Ммм... — Той обрисова с устни брадичката ѝ и се спусна към раменете.

— Говоря сериозно.

— Колко сериозно?

— Дотолкова, че съм готова да рискувам да изям още един от онези сандвичи.

— Това повече ми прилича на отчаяние — измърмори Кейн и с охкане се просна по гръб. — Добре, ще отида да ти купя още едно парче отрова.

— Благодаря — каза Даяна, ала стана заедно с него. В момента, в който контактът между тях се наруши, тя почувства, че част от напрежението се връща. Глупаво е, каза си. Беше зряла жена и любовта бе част от живота. Не беше ли толкова просто? — Ще дойда с теб.

— Навън е почти толкова зле, колкото и вчера — предупреди я той и посегна към панталоните си. Защо му се искаше отново да я прегърне, да я успокои, а и себе си, че нищо не се е променило? Всичко се бе променило.

— Искане ми се за малко да се измъкна от тази стая. — Даяна огледа стените. — Този розов цвят започва да ме потиска.

Кейн нахлузи пуловера си.

— Добре, ще ядем на местопрестъплението. — Вдигна вежди, докато тя разглеждаше скъсания си комбинезон. — Предполагам, ще ми кажеш, че трябва да ти купя нов.

— Мога да те дам под съд за дребно хулиганство — заяви Даяна и облече блузата си на голо.

Той се засмя одобрително и я прегърна през кръста.

— Струва си, само за да чуя встъпителното изложение.

Тя вдигна глава и му се усмихна.

Заля го такава вълна от чувства, че не можа да устои. Желание, каза си Кейн отчаяно. Само желание и нищо друго. А желанието не бе страшно.

— Ох, отново — измърмори и устните му намериха нейните.

Пръстите, които закопчаваха блузата ѝ, замряха, главата ѝ се отпусна в знак на отстъпление, но устните ѝ посрещнаха неговите агресивно. От нея се изтръгна тих звук на удоволствие, който сякаш стигна до самото му сърце и избухна там. Даяна отново усети онази странна нежност в целувката му, която сякаш настояваше за нещо повече от страст. Когато я пусна, трябваше да премигне, за да проясни зрението си.

— Кейн? — промълви учудена. Казваше ли ѝ нещо, или я питаше? А може би тя самата си задаваше въпроси.

Кейн отстъпи крачка назад, притеснен от чувството за несигурност, което Даяна успяваше да събуди в него.

— Принуден съм отново да ти кажа да се облечеш. — Усмихваше се, ала очите му останаха напрегнати. — В противен случай не поемам отговорността, че ще останеш гладна.

С несигурни пръсти тя дозакочка блузата си.

— Струва ми се, че обичаш да ме смущаваш — отрони Даяна. — Не ме бива много да разбирам настроенятията, а твоето никога не е едно и също.

— Понякога и мен ме озадачава — отвърна той повече на себе си. Когато тя го погледна сериозно в очите, Кейн с усилие на волята се пребори с напрежението. Тя бе уязвима, той бе отговорен. Изобщо не бе сигурен, че може да поеме тази отговорност. Не се задълбочавай, напомни си Кейн. Приемай нещата леко. — Може би обичам да те поддържам в същото състояние, в което съм и аз.

Даяна го изгледа с един от своите дълги замислени погледи. Накрая се усмихна:

— Аз смуцавам ли те, Кейн?

Той посрещна погледа ѝ, докато обуваше обувките си. В стаята пулсираше нещо, което и двамата много се стараеха да не забелязват.

— За момента ще се въздържа да отговоря на въпроса ти.

— Интересно... — Тя вдигна ципа на полата си. — Това ме навежда на мисълта, че те смуцавам. — Облече палтото си. — Струва ми се, че това ми харесва.

— Вземи си ръкавиците — отговори кратко Кейн и пъкна ключа обратно в джоба си.

В мига, в който излязоха навън, Даяна затаи дъх от студа и порива на вятъра. Снежинките бяха по-малки, помисли тя и здраво хвана Кейн под ръка, но вятърът щеше да навява опасни преспи и след като снегът спреше. И въпреки това, когато се огледа, дори очуканият малък мотел изглеждаше чист и живописен в бялата си одежда.

— Не е толкова лошо — реши Даяна, докато се бореха с вятъра.

— Ще ти се стори още по-добре, след като за малко не си била навън.

През натрупалия един метър сняг имаше пъртина, прокарана от другите обитатели на мотела, които си бяха пробивали път до закусвалнята и обратно. Въпреки че вървеше по нея, Даяна затъна до коленете. Когато се спъваше, се хващаше по-здраво за Кейн.

— Сигурна ли си, че не искаш да се върнеш и да ме чакаш? — извика той в ухото ѝ.

— Да не се шегуваш? — Вдигна лице и го подложи на падащия сняг. — Това ли е? — Посочи със свободната си ръка към неясните очертания на постройката, чиито светлини призрачно грееха в безкрайната белота.

— Да. Откак е почнала вилицата, заведението процъфтява. Всичките тридесет и четири стаи в нашия „лотел“ са заети.

— Ти си неизчерпаем източник на информация. Господи — продължи тя, преди да бе успял да ѝ отговори, — бих могла да изям дори два сандвича!

— Ще обсъдим твоята склонност към самоубийство, когато влезем вътре. Внимавай! — Хвана я по-здраво за ръката. — Тук някъде има затрупани стъпала.

Останала без дъх, Даяна се спъна на вратата, която Кейн отвори. Във въздуха висеше тежката миризма на пържеща се мазнина, заглушена от тютюнев дим и нещо, което би могло да бъде бекон. В дългата стая бяха разположени няколко изподраскани пластмасови маси с найлонови поставки за сервиране и облечени с мушама столове. В дъното на стаята бе барът. Почти всички високи столове край него бяха заети от посетители, повечето от които се обърнаха да погледнат новодошлите.

В покрита стъклена купа в края на бара дремеха няколко изнемощели понички, а отзад бяха обявени специалитетите. Излизаше, че ястие от месо със сос бе само три и четиридесет и пет.

— Върна ли се? — Топчестата сервитьорка зад бара се усмихна весело на Кейн. — Довел си и мадамата си. Влез, сладурче, ела да се стоплиш — обърна се тя към Даяна. — Сигурно ще пийнеш едно кафенце.

— Да. — При това приятелско посрещане мрачната атмосфера бе забравена. — С удоволствие.

— Кафето е от заведението, докато го има — оповести сервитьорката и сложи на бара две чаши с чинийки. — Аз съм Пеги. Сядайте и пийте. Гладни ли сте?

— Умирам от глад — призна Даяна безстрашно и седна на стола до един млад и нервен на вид мъж с разрошена коса и очила.

— Днес имаме зеленчукова супа — похвали се Пеги и подаде на Даяна тънко меню, написано на ръка. — Цяла сутрин къкри.

— Добре звучи — реши Кейн и хвърли един поглед към Даяна.

— Ммм, като за начало — съгласи се тя и се зачете в менюто, прехапала устни.

— Две супи, Хал — извика Пеги през шубера. — Днес много се търсят комплексните обеда — добави тя.

— Да, звучи добре. — Даяна затвори менюто и посегна към пластмасовото шише със сметана.

Кейн се наведе напред, захвапа ухото ѝ и прошепна в него:

— Яж колкото искаш. За вечерта ще се заредим с вафли и газирана вода.

— Толкова си досетлив — отвърна тя също с шепот и обърна глава да го целуне.

— Вие от града ли сте? — попита Пеги и доля чаша с кафе на мъжа до Даяна.

— От Бостън — отговори Кейн и извади цигара. Някой до Даяна изпъшка нещастно и той погледна към него.

— Тука Чарли също е тръгнал към Бостън — съобщи Пеги и съчувствено потупа младежа по ръката. — С булката си. — Прибра кичур руса коса зад ухото си и намигна на Кейн.

— Бяхме тръгнали на сватбено пътешествие — въздъхна Чарли и се вторачи в кафето си. — Лори хвърли един поглед на стаята и започна да плаче.

— О! — Даяна го погледна с разбиране. — Предполагам, че това не е точно каквото е очаквала.

— Имаме резервация за „Хаят“. — Той вдигна глава и намести очилата на носа си. — Лори е много чувствителна.

— Да, сигурна съм. — Даяна объркано вдигна очи и срещна безпомощния му поглед. Заприлича ѝ на малко момченце, което не е намерило велосипеда си под коледната елха. — Ами... Може би можеш да направиш стаята малко по-романтична...

— Онази стая ли?! — изсумтя Чарли и отново насочи вниманието си към кафето.

— Свещи — предложи Даяна с внезапен прилив на вдъхновение в момента, в който супата се появи на бара. — Дали някой няма свещи?

— Ами да, сигурно имам някоя и друга отзад в склада — услужливо се обади Пеги и забърса бара с един парцал. — Обича ли булката ти свещи, Чарли?

— Може и да обича — смотолели той, ала намръщеното му лице придоби по-замислен вид.

— Разбира се, че обича — заяви Даяна и започна да бърка супата си, без да откъсва поглед от него. — Коя жена не обича светлината на свещи? И цветя — добави тя. — Ами сега? Откъде да намерим цветя?

— Отзад имаме няколко пластмасови карамфила — включи се в същия дух сервитьорката. — Слагаме ги на Коледа, нали разбираш. Ама наистина развеселяват заведението.

— Чудесно.

— Мислиш ли, че ще ѝ харесат? — обърна се Чарли към Даяна.

— Мисля, че ще бъде много трогната.

— Ами...

— Ще отида да ги изровя. — Пеги изтри ръце в престилката си и се затътри към склада.

Чарли се наведе към Кейн:

— А ти какво мислиш?

Едва сдържайки усмивката си, той вдигна поглед от супата.

— За такива неща изцяло се доверявам на мнението на една жена.

— Давай, малкия — посъветва Чарли някой от бара. — Забий я.

— Да, бе! — изправи се той с внезапна решителност и пресрещна Пеги, която се връщаше с пълни ръце. — Ще го направя.

— Дръж, сладурче. — Тя му подаде три свещи с пластмасови поставки и няколко изкуствени цветя с големи лъскави червени цветове. — Върви да украсиш младоженския си апартамент. Твоята булчица ще се радва.

— Благодаря. — Той се усмихна на Даяна и натъпка колкото можа в джобовете си. — Много благодаря.

— Успех, Чарли — извика тя след него и се обърна към супата си. Улови погледа на Кейн и вдигна вежди: — Мисля, че е много сладко.

— И дума не съм казал.

— Няма нужда, циник такъв. — Той открито се разсмя и тя обърна гръб на обедата си. — Яж си супата. Някои от нас — оповести надутото — ценят романтиката.

— Да поръчам ли още една бутилка вино? — промърмори Кейн и поднесе ръката ѝ към устните си.

— Да не си посмял! — прихна Даяна и се наведе да го целуне.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Огънят гореше шумно. Даяна седеше на бюрото си и работеше. Добросъвестно бе проучила делото Уокър, внимателно го бе обмислила и дълги часове се бе занимавала с него. Историята, както ѝ се струваше, бе прекалено типична. Айрин Уокър се омъжила прекалено млада, току-що завършила колеж. Никога не била работила — съпругът ѝ не ѝ разрешавал. Вместо това, поддържала дома му и готвила ястията му, отдала своя живот в името на неговото удобство. Сега техният брак се разпадаше, Айрин нямаше доходи, нямаше професия и трябваше да се грижи за едно малко дете. Даяна щеше да се постарее тя да получи компенсация за четирите години, през които е била домакиня, готвачка, перачка и съдържателка на дома. Фактът, че Айрин се бе оказала жертва на семейно насилие бе още един мотив да иска клиентката ѝ да получи правосъдие.

Той ми падна, помисли Даяна с чувство на удовлетворение и затвори юридическия справочник. Ще прибера Джордж Уокър на топло. И ако сега Айрин просто се включи в тези психоаналитични сеанси...

Даяна тръсна глава, напомняйки си да не се задълбочава. Вече достатъчно се бе въвлякла емоционално в делото на Чад Рътлидж. Не можеше да си позволи така да се раздава.

Чад, помисли тя и притисна за момент ръце към уморените си очи. С него нещата не се движеха толкова гладко, както с Айрин Уокър. Даяна вече се бе обадила на половината от имената в списъка, който той ѝ бе дал. Засега никой от хората, които познаваха него или Бет, не можеше да свидетелства в негова полза. Трябва ми нещо, помисли тя и с отвращение захвърли химикалката си. Трябва да отида в съда с нещо повече от историята на Чад и моите собствени усещания. Ако не мога да измъкни от Бет признания в залата...

Даяна се облегна назад на стола си, загледа се в тавана и отново се замисли за делото. Красива, харесвана колежанка, руса, нежна, от добро семейство. Груб уличен хулиган, войнстващ и избухлив. Ако се

стигнаше до неговите показания срещу нейните, Даяна не се съмняваше какъв щеше да бъде изходът. Освен това, имаше и медицинско свидетелство — състоянието на Бет, когато е била заведена в спешното отделение на болницата, признанието на Чад, че е бил с нея. Не, не можеше да влезе в зала само с историята за тайните влюбени и да очаква да спечели. Особено след като не бе съвсем сигурна в своя клиент.

О, той бе невинен, помисли Даяна и се намръщи. Не се съмняваше в това. Но много се страхуваше, че Чад ще си загуби ума, ако тя започнеше да притиска прекалено силно Бет. Даяна не би го оставила да застане пред съдебните заседатели и да направи пълни самопризнания.

С уморена въздишка си напомни, че все още ѝ предстои да се свърже с последните няколко души от списъка. За двама от тях имаше само първите имена, което означаваше пътуване до университета и собствено разследване. Кой бил казал, че правото е само дебели книги и досиета? При тази мисъл успя да се усмихне за пръв път от повече от час. Точно това искаше тя.

— Даяна?

Стреснато вдигна очи.

— Да, Люси?

— Ако не ти трябва за нещо, ще си тръгвам. — Тя намери някакъв конец, висящ от ръкава ѝ, нави го на пръста си и го скъса. — Кейн се обади преди около половин час. Срещата му се проточила, ала каза, че ще се отбие тук, преди да си отиде.

— Така ли? — Даяна се загледа в огъня и не забеляза изучаващия поглед на Люси. — Добре, Люси, върви си. Аз имам някои неща да довърша, после ще заключа.

— Искаш ли да направя кафе, преди да си отида?

— Хм? О, не. — Даяна се усмихна и вдигна поглед. — Не, благодаря. Приятна вечер.

— На теб също — отвърна Люси с последен многозначителен поглед и тръгна обратно по коридора. — Кажи на Кейн, че съм му оставила съобщенията на бюрото.

— Добре. — Даяна погледна замислено към празната врата.

Люси, реши тя, е много по-проницателна, отколкото показва спокойното ѝ кръгло лице. А аз си мислех, че сме толкова дискретни,

каза си Даяна с тъжна усмивка, както си работим ден след ден с Кейн много спокойно и много практично врата до врата. Като поддържахме любезен и приятелски колегиален тон в една и съща сграда. Но изглежда Люси бе доловила нещо — поглед, жест, тон. Даяна се зачуди доколко реално си представя, че може да запази отношенията си с Кейн само между тях двамата. И изведнъж се зачуди защо бе решила, че това е необходимо.

Замислено стана и отиде до камината. Сега огънят гореше тихо, натрупалата се жарава червенееше. Наведе се да добави едно дърво и се загледа как то се разгаря с яростно пращане и искри. Може би и нейните чувства бяха такива — тихи и старателно обуздавани, докато в живота ѝ се появи Кейн. Сега тя знаеше какво значи да чувстваш с огнени изблици, с буйно пращане.

Това я плашеше... Той я плашеше, Кейн с неговата способност да я кара да го желае с неограничена и необуздана страст. Кейн с неговата способност да я кара да мисли за него в най-неочаквани моменти.

При него сякаш много лесно идваха и чувствата, и проявяването им. Тя толкова дълго бе възпитавана да потиска страстите си, да овладява приливите на чувства. Дори и сега, когато бе по-свободна с него и приемаше по-спокойно някои от тези чувства, бе толкова далече от безгрижната непринуденост на Кейн. Никога нямаше да постигне негова естествена спонтанност. Даяна му завиждаше, въпреки че не го разбираше напълно. Ала съзнаваше, че той има способността да властва дори само със силата на личността си.

Може би затова тя бе настояла през работно време да поддържат отношенията си чисто професионални. Даяна се мъчеше да се придържа към тези часове, да ги запазва като време, когато все още напълно владее своите действия, своите чувства и мисли.

На път съм да се влюбя в него, ако не внимавам, помисли тя с внезапна тревога, докато гледаше как пламъците лакомо обгръщат новата цепеница. Ако още не съм се влюбила. Прехапа устни и се постара да мисли разумно, но откри, както често ѝ се случваше напоследък, когато се опитваше да обмисля чувствата си към Кейн, че тук логиката нямаше място.

Искаше ѝ се да може да избяга от него. Искаше ѝ се той да се върне, за да може да бъде с него.

Раздразнено се отвърна от огъня и в този момент чу, че в неговия кабинет телефонът звъни. Един поглед към часовника ѝ показа, че вече бе почти шест и официално кантората не работеше. Сви рамене и отиде в съседната стая да се обади.

— Кабинетът на Кейн Макгрегър — каза Даяна, търсейки ключа на лампата.

— Той върна ли се вече? — попита боботещ глас.

— Не, съжалявам. — Тя взе един молив и седна на стола на Кейн. — Господин Макгрегър е извън офиса. Мога ли да му предам нещо?

— Къде е това момче? — По жицата долетя ясно раздразнение — толкова ясно, че Даяна отдалечи слушалката на няколко сантиметра от ухото си. — Цял следобед го търся.

— Съжалявам. Господин Макгрегър има среща. Да му предам ли утре да ви се обади?

— Проклетото момче никога не си седи на мястото — измърмори гласът.

— Моля?

— Ха!

При това възклицание тя вдигна вежди.

— С удоволствие ще запиша вашето име и номера ви, и ако искате, можете да оставите някакво съобщение.

— Това не е Люси — заяви изненадващо мъжът. — Къде, по дяволите, е Люси?

Развеселена и малко озадачена, Даяна остави молива.

— Люси вече си отиде. Обажда се Даяна Блейд. Аз съм колежка на господин Макгрегър. Ако мога с нещо...

— Сестрата на Джъстин? — изгърмя гласът. — Дяволите да ме вземат. Откога искам да разменя няколко думи с теб, момиче. Чух, че си започнала работа там, при Кейн.

— Да. — Чувстваше се все по-объркана. — Вие познавате брат ми?

— Дали го познавам? — Избухна гръмогласен смях. — Разбира се, че го познавам, момиче. Та нали му позволих да се ожени за дъщеря ми!

— О! — картината се проясни. Даяна се облегна назад в стола на Кейн. Не беше ли предупредена за Дениъл Макгрегър? — Много ми е

приятно, господин Макгрегър. Много съм слушала за вас.

— Ха! — изсумтя той. — Да не би да слушаш сина ми?

Тя се засмя, играейки си лениво с телефонния кабел. Дори не осъзнаваше, че за пръв път от осем часа насам се бе отпуснала.

— Кейн говори много хубави неща за вас. Съжалявам, че не го намерихте.

— Хм, добре... — Той замълча, защото в главата му започна да се заражда една идея. — Ти, значи, също си адвокатка, така ли?

— Да, завърших Харвард няколко години след Кейн.

— Светът е малък, светът е малък. Рина казва, че приличаш на Джъстин. Добра порода.

— Тъъ... Ами... — Малко объркана от израза, Даяна замълча.

— Добрата кръв е важно нещо, не знаеш ли?

— Да. — Тя поклати глава намръщено. — Предполагам.

— Тук няма какво да се предполага, момиче, трябва да се поддържа здраво потекло. Скоро имам рожден ден — неочаквано съобщи той.

— Моите поздравления.

— Аз не желая никакви дандании — започна Дениъл Макгрегър оживено, — ала жена ми много иска да направим празненство. Не искам да я разочаровам.

— Разбира се — съгласи се Даяна с лека усмивка. — Не бива да я разочаровате.

— Децата й липсват, нали разбираш. Да-а, разпиляха се във всички посоки — продължи той огорчено — и нито едно внуче.

— Тъъ... — измънка Даяна поради липса на нещо по-добро.

— Няколко внучета, които да глези през последните си години — въздъхна Дениъл Макгрегър. — Но кога мислят децата от какво имат нужда родителите им? Това искам да знам.

— Ами...

— Ана иска всички деца да дойдат тук следващата събота и неделя — прекъсна я той. — Семейно събиране. Искаме Кейн да доведе и теб.

— Благодаря, господин Макгрегър, аз...

— Дениъл, момиче. В края на краищата, сега сме едно семейство. — Далеч в Хайанис Порт, Дениъл се усмихна лукаво, ала

безгрижните му думи скриха усмивката. — Ние, Макгрегърови, се крепим.

— Да, сигурна съм — измърмори тя, после се засмя: — С удоволствие ще дойда на рождения ти ден, Дениъл.

— Добре. Значи това е уредено. Кажи на Кейн, че майка му го иска тук в петък вечерта. Също адвокатка, хм? Това е удобно, да, много е удобно. До петък вечер.

— Да. — Отново смутена, тя впи поглед в бюрото на Кейн. — Дочуване, Дениъл.

Даяна затвори телефона със странното чувство, че се бе съгласила на нещо, съвсем различно от едно неделно гости в Хайанис Порт. Облегна се назад и се замисли за разговора. Изглежда Дениъл Макгрегър бе точно толкова ексцентричен, колкото говореше легендата.

Доколко ли приличаше Кейн на него, помисли тя. Определено бе наследил уменията на баща си да владее разговора, когато пожелае. Имаше и нещо в смеха му. Ако не бе объркана от начина, по който ревеше по телефона, Даяна щеше да познае патриарха на Макгрегърови по лекия шотландски акцент. И какво изобщо значеше цялата тази история за добрата порода?

Чу входната врата да се отваря, стана от стола и отиде до стълбите.

— Здравсти.

Кейн хвърли палтото си на закачалката в коридора и вдигна очи.

— Здравсти.

Тя долови умората в гласа му и слезе при него.

— Как беше?

Той разкърши гърба си.

— Три часа с Джини Дей.

Даяна нямаше нужда от повече обяснения. Вдигна ръце и започна да разтрива гърба му. Кейн тихо въздъхна.

— Не я харесваш — забеляза тя.

— Не я харесвам. — Протегна се под ръцете ѝ. — Разглезена, суетна егоистка. И е възпитана колкото петгодишна лигла.

— Трябва да си прекарал много приятен следобед.

Той се засмя и вдигна ръце към китките ѝ.

— Не съм длъжен да я харесвам, трябва само да я защитавам. Щеше да е по-лесно, ако самата Джини не беше най-доброто оръжие на щатската прокуратура. Няма как да накарам съдебните заседатели да видят в нея жертвата, на която трябва да съчувстват. Симпатиите ще са предимно на страната на обвинението, докато аз ще трябва да се придържам строго към закона.

— Ти ще си на подсъдимата скамейка — каза Даяна и се вгледа в очите му.

През лицето му премина сянка на усмивка.

— Бих предпочел да предоставя този случай на съдията. Когато го казах на Джини, тя кипна и се отказа от мен. — Засмя се на обиденото изражение на Даяна, хвана в две ръце лицето ѝ и я целуна. — За около пет минути — добави. — Тя може да е груба, ала не е глупава.

— Струва ми се, че е заслужавала да го приемеш сериозно и да я оставиш.

— Ти би ли го направила? — възрази Кейн.

Лицето ѝ се отпусна в усмивка.

— Не, но щях да се изкуша. Свърши ли за днес?

— Да. — Ръката му се плъзна към кръста ѝ и я привлече по-близо. — Абсолютно.

— Тогава вземи си палтото — заповяда му тя с порив, който само преди седмици би я изненадал. — Ще те заведа на вечеря. След това — добави и взе собственото си палто — ще те подмамя у нас.

— Наистина ли?

— Наистина. Ето. — Подаде му палтото.

Кейн се вгледа в нея и забеляза, че очите ѝ бяха също толкова уверени, колкото и думите ѝ. Докосна косата ѝ.

— Харесва ми вашия стил, госпожице.

— Макгрегър — отвърна Даяна, докато закопчаваше палтото му, — ти още нищо не си видял.

Зачервена от студа и стиснала в ръка ледена бутилка шампанско, Даяна отвори вратата на апартамента си. Вечерята ги бе отпуснала, като бавно бе отместила на заден план служебните им проблеми, заемащи толкова много часове от времето и съзнанието им. Сега бяха

просто един мъж и една жена, със свой собствен живот и свои собствени проблеми.

— Аз ще взема чаши — заяви тя и му връчи бутилката.

Кейн погледна лениво етикета.

— Предполагам, че имаш намерение да опияниш съзнанието ми с шампанско.

Даяна се върна усмихната с две високи чаши.

— На това разчитам. Защо не отвориш бутилката?

Той вдигна вежди и разви станиола от тапата.

— Може да не съм толкова лесно управляем, колкото си мислиш.

— О, така ли? — Тя остави чашите, пъкна ръце под сакото му и го смъкна. Този път щеше да изпита собствената си сила и неговата слабост. Този път нямаше да бъде водена, този път тя щеше да води. — Започнато и завършено дело — прошепна Даяна и захапа леко долната му устна, докато разхлабваше вратовръзката. Когато усети ръцете му да се обвиват около нея, се отдръпна, отдалечавайки устните си на сантиметри от неговите. — Ами шампанското?

— Не го ли изпихме вече?

Тя с тих смях хвана с два пръста вратовръзката му.

— Не. — Бавно я свали и я хвърли настрани. Трепна от собствените си действия и се зачуди дали и Кейн го бе почувствал. — Защо не налееш? — прошепна Даяна, разкопчавайки първите три копчета на ризата му. — Аз ще пусна музика.

Прекося стаята и събу обувките си. Пусна стереото тихо, така че нежният блус да се чува не по-силно от шепот. Намали светлината и когато той я погледна, видя, че тя сваля тъмнозеленото си сако.

— Мисля — обади се Кейн тихо, докато пълнеше чашите, — че съм в беда.

Със смях, който прозвуча повече като въздишка, Даяна се върна при него.

— Наистина си в беда. — Взе едната чаша, седна на дивана и го придърпа до себе си. — Голяма беда — добави тя и го оципа по ухото.

— Може би трябва да се оставя изцяло в твоите ръце. — Обърна глава, намери устните ѝ, ала Даяна му разреши да я вкуси само за миг.

— Четеш ми мислите. — Тя докосна ръба на чашата си до неговата и отпи. — Казвала ли съм ти — поде, докато пръстите ѝ си играеха със спускащите се над ушите му къдрици, — че ме очароваш?

— Не. Очаровам ли те? — Той вдигна ръка да я привлече по-близо, но Даяна я хвана.

— Да. — Бавно поднесе ръката му към устните си и ги притисна към дланта му. Тази вечер щеше да е изцяло жена, само жена. — Силни ръце. — Без да отделя очи от него, целуна един по един пръстите му. — Едно от първите неща, които забелязах, бе, че нямаш меките ръце на адвокат, както очаквах. Чудех се как ще ги усещам върху кожата си. — Вплете пръсти в неговите и отново поднесе чашата към устните си.

Кейн почувства как в него нахлува желание и я погледна. Тя го хипнотизираше. Не бе предполагал, че би могла, и от това чувство пламна и усети странна слабост. В приглушената светлина очите ѝ бяха тъмни и загадъчни, с прелъстителен примрял поглед, който го бе объркал от първия момент.

— Даяна...

— После устните ти — продължи тя и очите ѝ се спряха върху тях. — Толкова умни устни. — Леко ги докосна със своите. — Първия път, когато ме целуна, не можех да мисля за нищо друго. Възбуждащи — прошепна и отметна почти незабележимо назад глава, когато той се опита да задълбочи целувката. — И понякога неописуемо нежни. Бих могла да прекарам часове наред и да не правя нищо, освен да те целувам. — Ала се отмести да го погледне над ръба на чашата си, докато отпиваше.

— Даяна — промълви Кейн и обви ръка около врата ѝ да я привлече по-близо.

Тя опря ръка на гърдите му, задържайки го на вбесяващо разстояние. Още малко, помисли си жадно. Трябваше ѝ още малко време, за да опознае силата, която току-що бе открила.

— Харесват ми очите ти — прошепна. Усещаше желанието, напрегнатото му желание в пръстите, които се впиваха в кожата ѝ. Той я бе карал да губи контрол над себе си всеки път, когато я докоснеше. Този път, помисли Даяна, изпълнена със сила, този път тя щеше да го накара да загуби контрол, а после да се наслаждава на последствията. — Харесва ми как потъмняват, когато ме желаяш. Мога да го видя. — Разпери пръсти върху гърдите му. — Обичам да го виждам. Ти си напрегнат. — Почувства как сърцето му се блъска бясно под дланта ѝ и

собственото ѝ сърце се забърза да го настигне. — Би трябвало да си изпиеш шампанското и да се отпуснеш.

Целият пулсиращ, Кейн посрещна предизвикателството в очите ѝ. Единствено с усилие на волята успя да поотпусне пръстите си и да се пребори с първия прилив на желание. Даяна очевидно имаше намерение да го подлуди и той реши да възвърне донякъде самообладанието си.

— Знаеш, че те искам. — Без да откъсни очи от нея, вдигна чашата си. — Знаеш, че ще те имам.

— Може би. — Тя отново се усмихна и тръсна назад косата си. Ароматът ѝ сякаш се разнесе от нея и го обгърна. Леденото вино щипеше езика ѝ и засилваше чувството за сила. — Когато мисля как се любим с теб, си представям буря. — Бавно прокара върха на пръста си по ризата му, после се върна да разкопчае останалите копчета. — Онази сутрин на плажа, когато за пръв път те целунах... Онази малка стая в мотела по време на виелицата. Бури и ветрове. Странно, никога не си представям нещо кротко. — Плъзна ръка по голите му гърди и бавно, много бавно се насочи надолу.

— Ако искаш да съм нежен. — Успя да произнесе Кейн, докато лекото докосване на пръстите ѝ проваляше всичките му усилия да се съдържа, — не е този начинът.

— Казала ли съм, че искам това? — попита Даяна с гърлен смях. Продължавайки да го гледа, отново улови устните му, като този път позволи целувката да продължи по-дълго.

Съзнанието му се замъгли — нейният вкус, този дяволски аромат. Той остави чашата си настрана, зарови и двете си ръце в косите ѝ и се отдаде на целувката. Още — това бе всичко, за което можеше да мисли. Трябваше да има още и още. Устните ѝ бяха станали измамно меки под неговите и Кейн би разпознал това лицемерно отстъпление, ако умът му бе толкова ясен, колкото и желанието. Тихата ѝ въздишка сякаш го прониза. Дишането му вече се бе учестило. Той посегна към ципа на полата ѝ.

Не още, не още, заповяда си тя, когато мислите ѝ започнаха да се реят. Страстта я поглъщаше, както пламъците бяха погълнали дървото, което бе гледала в камината. Но тази вечер Даяна искаше нещо повече. Искаше още няколко мига самоконтрол, искаше да си докаже, че може да изтрие всички пластове полировка, които обвиваха опасната

същност на този мъж. Някога се бе страхувала какво ще се случи, когато те двамата се срещнат без защитното покритие на изискаността. Сега копнееше за това. Почувства, че роклята ѝ се разхлабва и се отдръпна.

— Даяна — простена Кейн, ала тя се отдръпна съвсем от него и стана.

— Не искаш ли още шампанско? — попита Даяна и доля чашата си.

С едно бързо движение той скочи и я сграбчи за рамото.

— Много добре знаеш какво искам.

Прониза я още една тръпка на възбуда, която се отрази в очите ѝ, но гласът ѝ остана тих.

— Да. — Тя импулсивно пресуши чашата и леко я хвана за столчето. — Такова изискано питие. Заведи ме в леглото — подкани го меко и пристъпи напред. — И прави любов с мен.

Последните нишки на самообладанието му се скъсаха. Кейн рязко я привлече към себе си. Чашата падна на килима и се изтърколи към средата на стаята.

— Тук — настоя той. — И сега. — Притисна устни към нейните и я повлече към пода.

Ръцете му бяха сякаш едновременно навсякъде, търсеци, намиращи, а устните му оставаха слети с нейните. Даяна ликуваше и докато тялото ѝ отговаряше, тя се мъчеше да го отдалечи още повече от разума. Устните ѝ бяха агресивни, посрещаха неговите с гореща, гладна ярост, която само донякъде издаваше разкъсващите я желания. Щеше да се грее на неговото желание, докато в същото време го подклаждаше.

Смъкна ризата от гърба му и когато устните му за миг освободиха нейните, заби леко зъби в рамото му. Със сподавена ругатня Кейн отново се впи в устните ѝ.

Бързо смъкна роклята ѝ и ръцете му се впуснаха да завладяват гладката ѝ мека кожа. Прониза го страст, която го принуждаваше да бърза там, където би се забавил, да вземе веднага това, което би вкусил с дълго удоволствие. Мислеше, че и преди бе изпитвал желание, ала то никога не бе било такова — безразсъдно, неуправляемо. Когато най-после Даяна бе гола под него, на мястото на опитността дойде грубото нетърпение.

Вкусът ѝ го изпълваше, но той нямаше търпението да му се наслади. Меките ѝ заоблени извивки го омайваха, ала Кейн не можеше да чака. Шепнещата музика сега бе сякаш само бас и барабани — блъскащи, подлудяващи. А нейният аромат обещавахе страстта на жената под него — нито повече, нито по-малко.

Кейн изруга, без да знае кого или какво и я взе със сила, от която тя ахна и прошепна името му. Почти полудял, той покри устните ѝ със своите и погълна звуците. Побъркваше себе си, побъркваше нея, докато и двамата бяха само ослепяваща жарава и вихър от цветовете. Кейн не усещаше нищо друго, не искаше нищо друго. Уловени във вихрушката на бурята, те се движеха като светкавица, докато накрая силата им се разби и пресъхна. С нещо като болка той почувства как здравият разум се завръща.

Все още обаче не можеше да се движи. Не можеше да владее накъсаното си дишане и зарови лице в косите ѝ. Трепереше, осъзна със страх. Никоя жена, никоя страст досега не го бе карала да трепери. Какво правеше Даяна с него, почуди се Кейн, опитвайки се да си поеме дъх. Последното, което си спомняше ясно, бе как я издърпа на пода. Всичко друго бяха само чувства. Можеха да са лежали там минути или часове. Не можеше да мисли — дори сега, когато отчаянието бе преминало, не можеше да мисли.

Дали я бе наранил? Когато я смъкна на пода, бе изпаднал почти в ярост. Имаше нещо в начина, по който го погледна, когато му каза да я отведе в леглото. В този момент той загуби всякакво усещане за време и място, както и всякакви опити да бъде възпитан.

Замаяно вдигна глава да я погледне. Очите ѝ бяха отворени, въпреки че дългите тежки клепки бяха полупритворени. В кожата ѝ блестеше току-що отминалата страст. Колкото и да бе невероятно, Кейн почувства как в него отново се надига желание. Отпусна лице в косите ѝ и пое дълбоко въздух, за да се успокои. Трябваше му една минутка, каза си. Боже мили, трябваше му една минутка, иначе щеше отново да я обладае като луд.

Тя прошепна името му и го погали по гърба. Току-що бе видяла в очите му нещо, което никога не бе очаквала да види — уязвимост. Сега изпитваше не сила, а учудване — и нещо друго, от което докосването ѝ ставаше нежно и успокояващо. Не, не беше очаквала да види уязвимост, и въпреки че се сгуши по-близо, не бе сигурна, че бе искала

да я види. Когато я виждаше в очите му, бе принудена да се изправи пред собствената си слабост. Бавно и с обезпокоителен успех Даяна бе разрушила стените на своята защита. И нещата вече не бяха толкова прости.

Почувства как пулсът му започна да се успокоява. Дишането му, което гъделичкаше ухото ѝ, стана по-равномерно. Когато Кейн отново вдигна глава, очите му не издаваха никакви тайни.

— Ти си изненадваща жена, Даяна. — Целуна я, ала докосна много нежно още топлите ѝ и подпухнали от целувки устни.

— Защо? — прошепна тя.

— Цялата тази страст, целият този огън... — добави той, а устните му продължаваха да захапват леко нейните. — У една жена, която толкова се мъчи да е горда... Студена... Невъзмутима. Ти искаше да ме подлудиш, нали?

Даяна въздъхна, защото устните му се спуснаха към шията ѝ. Цялата пламтеше от тържество. Бе открила още една страна на Даяна Блейд.

— Аз наистина те подлудих.

Устните му трепнаха в усмивка срещу кожата ѝ, преди отново да вдигне глава.

— Сега ще изпием онова шампанско, преди да те заведа в леглото, както искаше. — Кейн доля чашата на масата и ѝ я предложи.

— Изглежда другата чаша сме я загубили. Ще си поделим тази.

Тя седна и отпи. Ледената пяна се разля из нея.

— Сега вкусът му е още по-добър — отбеляза с усмивка и му подаде чашата.

— Както каза... — Той отпи и очите му отговориха на усмивката ѝ. — Изискано питие. Даяна... — Вдигна ръка към косите ѝ и проследи с поглед пръстите си, които се заровиха в тях. — Ела у нас тази събота и неделя. Можем да ядем там, да гледаме стари филми. — Усмивката отново докосна очите му. — Ще се прегръщаме на дивана. През следващите седмици и двамата ще имаме голямо напрежение, когато делата ни влязат в зала. Може това да е последният път за доста време напред, когато ще можем да сме така заедно.

Картината, която ѝ бе обрисувал, бе изкушаваща... И плашеща. Още една стъпка към близостта. И въпреки че част от нея искаше да върне нещата назад, тя не можеше да устои.

— Не се сещам за нищо друго, което бих предпочела... О! — С комично смущение Даяна спря на половината път към чашата. — Баща ти!

Кейн се засмя, отпи още една глътка и ѝ подаде шампанското.

— Какво общо има баща ми с всичко това?

— Обади се по телефона. Съвсем забравих. — Очите ѝ се смееха, докато пиеше. — Струва ми се, че получих покана от кралския двор.

— Така ли? — Той прокара пръст по извивката на рамото ѝ. Харесваше му колко тъмна и гладка изглеждаше кожата ѝ в приглушената светлина.

— За събота и неделя — допълни тя и се засмя на глас, когато пръстът му спря.

— Тази събота и неделя?

— Рожденият ден на баща ти. — Даяна се пресегна през него и отново допълни чашата. — Човекът не иска дандания, нали разбираш, обаче майка ти...

— Естествено. — Кейн се усмихна накриво и се премести, за да смени пръста с устните си. — Моят тих баща, които не иска нищо и би преживял този ден като всеки друг ден от годината. Готов е на целия този шум, гюрултия и грижи само заради майка ми. И, разбира се, ще приеме подаръците само защото тя ги очаква. Ако зависеше от него, изобщо не би се сетил за този ден.

Даяна се засмя тихо и се опита да се съсредоточи върху думите му, ала той бе започнал отново да я гали.

— Е, беше много мило от негова страна, че включи и мен в поканата. Чакам с нетърпение да отида. Много ми беше приятно да говоря с него, въпреки че разговорът бе малко смущаващ.

— Защо? — Внимателно обходи ухото ѝ с език и взе чашата от нея, защото бе започнала да се изплъзва от пръстите ѝ.

— Ммм... Каза нещо в смисъл, че ние с Джъстин сме от добра порода. Кейн... — Той улови със зъби ухото ѝ и тя забрави мисълта си.

— Какво друго? — прошепна Кейн, доволен, че гласът ѝ стана несигурен, а тялото ѝ податливо. Не се случваше често да я покори по този начин — сладко и цялостно. Този път нямаше да бърза и щеше да се наслади на всеки момент.

— Нещо... Нещо в смисъл, че било много удобно и двамата да сме адвокати. — Кой знае как, се бе озовала сгушена в прегръдките му, устните му обхождаха лицето ѝ, а ръцете му галеха тялото ѝ. И Даяна беше безпомощна.

— Разбирам... — И наистина разбираше. Той продължи с въздишка, която изразяваше донякъде веселие, донякъде раздразнение. — Споменава ли ти е Рина как са се запознали с Джъстин?

— Какво? — Бе опиянена, очите ѝ вече бяха затворени, тялото ѝ се бе разтопило и тя не разбираше нито въпроса, нито нуждата от него. — Не, не ми е споменавала. Кейн, нека се любим...

Кейн си помисли как би реагирала Даяна, когато научи, че баща му бе нагласил Рина и Джъстин да се срещнат с надеждата да се харесат. Чудеше се как ще реагира, когато разбере, че Дениъл Макгрегър не би се посвенил да сводничи, за да осигури една добра според него партия за най-малкия си син. И че тя много добре ще отговори на тези изисквания. Чудеше се, докато устните му си играеха с нейните, как би се чувствал самият той от тази идея.

Но тази нощ не бе за мислене, реши Кейн, когато ръцете ѝ се обвиха около врата му. Изобщо не бе нощ за мислене.

Изправи се, вдигна я на ръце и я отнесе в леглото.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Даяна седеше на бюрото си и гледаше огъня, който съскаше и прашеше в камината. В ръката си държеше папката на Айрин Уокър. Седеше като вцепенена. Едно дърво се счупи на две, но тя не помръдна.

Не можеше да повярва — дори след като няколко пъти бе повторила в главата си разговора, Даяна не можеше да го повярва. Обвиненията бяха оттеглени, както и молбата за развод. Пито — платено — благодаря, обаче не, благодаря. Айрин Уокър бе решила да даде на съпруга си още един шанс.

„Той толкова съжалява, че ме е наранил.“ Даяна чуваше тихия извинителен глас на Айрин, сякаш бившата ѝ клиентка бе още в стаята. „И обеща, че това никога няма да се повтори.“

Никога няма да се повтори, помисли Даяна и пусна папката. И никаква терапия, никакъв психоаналитик. Айрин Уокър живееше като насън и следващият кошмар може би нямаше да ѝ се размине само с няколко разклатени зъба и някоя и друга синина.

По дяволите! Даяна удари с юмрук по папката и скочи. По дяволите, държахме го в ръцете си! Цялата тази преписка, всичките тези часове на разследване — и за нищо. А пък Айрин рано или късно щеше да мине отново през цялата бъркотия. Погледна подредената папка. Знаеше наизуст всяка дума в нея. Да, Айрин щеше да се върне. Това бе неизбежно.

Ядосано отиде до прозореца и се загледа в заскрежените клони. Как можеше тази жена да го обича след всичко, което ѝ бе сторил? Как можеше да иска да се върне към този живот, да вземе и детето си? То бе все едно да живее върху буре с барут. Боже мили, помисли Даяна с въздишка на отвращение, какъв жалък, пропилян живот!

На вратата се почука, ала тя продължи да гледа към голите дървета и покрития със сняг плет.

— Да?

— В лош момент ли идвам? — Кейн прекрачи прага, но не влезе по-навътре.

Даяна гневно се обърна.

— Айрин Уокър — обясни тя, отиде до бюрото и вдигна папката. — Току-що се е помирила със съпруга си.

Кейн погледна към папката, после към тлеещия огън в очите ѝ.

— Разбирам.

— Как може да е такава глупачка! — Даяна остави папката и се приближи към камината. — Той я придумва да се видят и с няколко рози я убеждава, че е станал нов човек.

Кейн се приближи към бюрото и забеляза чека.

— Може би наистина е станал нов човек.

— Шегуваш ли се? — възрази Даяна и рязко се извъртя към него. — Какво могат да променят две седмици раздяла? Тя и друг път го е напускала.

— Обаче никога досега не е подавала молба за развод — посочи Кейн. — Като прибавиш и опасността да го осъдят за криминално деяние, това може да го накара сериозно да се замисли.

— О, разбира се, че се е замислил — съгласи се тя с горчивина. — Не му се иска да бъде осъден, не му се иска да загуби жена си и детето си... И една сериозна част от доходите си. Ала с какво е заслужил снизхождение? С нищо. — Даяна прокара ръка през косата си и закрачи из стаята. — Той не е съгласен да отиде на психоанализа или на семейна консултация. Айрин казва, че не искал да прави проблемите им обществено достояние. Обществено достояние! — повтори възмутена. — Тя прегаря месото и той я бие в задния двор пред очите на съседите, но не иска да обсъди проблемите си с професионалист. А тя... — Замълча и се отпусна на стола. — Направо е безнадеждна. Как може да обича човек, който периодично я използва за боксова круша?

— Мислиш ли, че го обича? — попита Кейн. — Наистина ли вярваш, че става дума за любов?

— Какво друго?

— Няма ли да е по-вярно да кажем, че тя се бои повече да не остане сама, отколкото да рискува отново да бъде набита? — Кейн приклепна пред Даяна и хвана ръката ѝ. — Любовта е силен мотив, ала невинаги е причината да останеш с някого, дори когато те боли.

— Може би... Не знам. — Отново я обзе чувство на безнадеждност. Не го разбираше, защото през по-голямата част от живота си не й се бе налагало да се справя с него. Но й се струваше, че любовта е единственото чувство, което превръща един разумен и интелигентен човек в глупак. Любовта е лабиринт, помисли тя, пълен със задънени улици, грешни завои и дълбоки дупки. — Тя мисли, че го обича — каза накрая. — Заради това рискува всичко.

— Ние сме адвокати — напомни й той, — не психиатри. Проблемът на Айрин Уокър вече не е правен проблем.

— Знам. — Даяна въздъхна дълбоко и стисна ръката му. — Ала е толкова тъжно, като си помислиш, че на нея можеше да й се помогне... Дори и на него можеше да му се помогне, а сега...

— Сега вземи твоята папка, прибери я и забрави за нея. — Кейн я погледна спокойно. — Нямах друг избор.

— Трудно е.

— Да. Но е необходимо. Ние можем да даваме само юридически съвети, Даяна. Ние можем да работим само със закона. В момента, в който нещо излезе извън това, то вече не е в нашите ръце. Не трябва да бъде в нашите ръце — добави той.

— Защо не сме избрали нещо по-просто? — промълви тя. — И нещо по-малко болезнено. Отстрани изглежда толкова ясно — това е правилно, а онова е неправилно — според закона. И така можем да го приемаме и ние, ако говорим от законова гледна точка. — Смутено поклати глава. — После изведнъж се оказва, че човек се вживява и вече не е толкова просто. Аз исках да й помогна. По дяволите, Кейн, наистина исках да й помогна.

— Не можеш да помогнеш на някой, ако той сам не е готов да му се помогне.

— А пък Айрин Уокър не е готова за помощ — кимна Даяна, ала очите й още бяха замъглени.

Как можеше да му обясни, че вижда делото Уокър, първото й самостоятелно дело, като свой първи провал — и професионален, и личен? Тя бе изпитвала чувството, че освобождаването на Айрин от робството по някакъв начин би символизирило нейното собствено освобождаване от друг вид господство. При Айрин то бе физическо, при нея емоционално, но и двете не бяха здравословни.

— Аз бях готова да ѝ помогна — каза Даяна след дълга въздишка. — Имах нуждата да ѝ помогна.

Тогава Кейн я видя — уязвимостта, която можеше да изплува толкова неочаквано в очите ѝ и да го разкъса между желанията да я защити и да избяга. Той остана, където беше, докато в душата му бушуваше тиха война.

— Ти не можеш да не правиш сравнения, Даяна.

Тя моментално се затвори. Емоционалното ѝ отдръпване би трябвало да го успокои. Искаше му се да беше така.

— Трябва да намеря собствения си път — каза Даяна безизразно.

— Това важи за всички — съгласи се Кейн със същия тон. Трябваше да спре дотук. Каза си го, ала въпреки това продължи да се опитва да достигне до нея. — Веднъж защитавах едно хлапе... Пиеше безпаметно. Отървах го с минимално наказание. Три месеца по-късно блъсна колата си в един телеграфен стълб и уби спътничката си. — Очите му потъмняха от спомена, но останаха приковани към нейните. — Тя беше седемнадесетгодишна.

— Ох, Кейн... — Объркана, Даяна можа само да хване ръката му.

— Всички ние носим товара си, Даяна. Можем само да вършим работата си възможно най-добре и да се надяваме, че това е правилно. Ако се окаже, че не е правилно или ако някой си отиде от нас, прибираме папката.

— Прав си. — Тя се изправи и гневът я напусна. — Знам, че си прав. — Преднамерено взе папката на Уокър и я пусна в чекмеджето на бюрото. — Случаят е приключен — заяви твърдо и затвори чекмеджето.

— Люси ми каза, че имаш двама нови клиенти, които идват следващата седмица.

Даяна с мъка се отърси от унинието и го погледна.

— Занимавах се с тях, докато бях при Баркли. Трябва да са били доволни.

Кейн се усмихна на изражението ѝ.

— Радваш ли се?

— Е, в края на краищата, те идват при мен, не при „Баркли, Стивънс и Фиц“.

Той се приближи и сложи ръце на раменете ѝ.

— Ще имаш много работа.

— Надявам се. — Тя също се усмихна и обви ръце около кръста му. — За да стана най-добрият адвокат по Източното крайбрежие, ми трябват клиенти.

— Това помага — съгласи се Кейн и бързо я целуна по носа. — Междувременно, сега е... — Той погледна часовника си. — Четири и четиридесет и седем в петък следобед.

— Толкова късно? — усмихна се тъжно Даяна. — Бях се умислила.

— Свърши ли с мисленето за днес?

— Да, абсолютно.

— Тогава да вървим. Ако закъснеем, баща ми цял час ще ни опява.

— Не ми казвай, че се тревожиш да не те скастри — засмя се тя и извади чантата си от най-долното чекмедже на бюрото.

— Не познаваш баща ми — заплаши я Кейн и я задърпа към вратата.

На Даяна пътуването ѝ се стори успокояващо и бързо. Кейн бе прав, реши тя, като ѝ каза да прибере папката с делото Уокър и да го забрави. През почивните дни щеше да изхвърли в някое ъгълче на съзнанието си Чад Рътлидж и другите си дела. Време бе адвокатът да отстъпи, за да може жената да си поеме дъх.

Можеше да очаква с нетърпение да се срещне отново с Джъстин без всички съмнения и болка, които бе отнесла със себе си в Атлантик Сити. Може би този път щяха да бъдат просто брат и сестра. Семейство, макар и не точно като клана на Макгрегърови.

Нормално бе да мисли за тях като за клан. Даяна винаги бе виждала близките отношения на Кейн със сестра му. Дори ако не бе очевидно от начина, по който Кейн говореше за роднините си, телефонният разговор с Дениъл ясно ѝ бе показал какво представляваше семейство Макгрегърови — във всеки смисъл на думата. Тя откри, че бе заинтригувана от тази мисъл, макар и малко уплашена. Всичко, което знаеше за семейните отношения, бе от втора ръка. Това означаваше, че всъщност не знае нищо.

В Бостън Кейн Макгрегър бе преуспяващ адвокат със славата на покорител на женските сърца. В Бостън той бе неин любовник и неин

колега. В Хайанис Порт Кейн бе син и брат. Тя знаеше много малко за тази негова страна. Дали щеше да е различен? Не би ли трябвало? В къщата на леля си Даяна винаги се бе държала като друг човек, който следва други правила. Логично бе същото да е вярно и за Кейн.

Докато колата се изкачваше нагоре, тя зърна отдолу пролива Нънтакет и високите вълни. За момент се захласна, възхитена от скалите, пяната и мощта. Ала когато отново вдигна поглед, впечатлението от пролива избледня от нов образ.

Къщата сивееше върху фона на студеното зимно небе. Висока и построена като замък, тя стоеше с гръб към водата. В нея имаше нещо приказно — усамотена, извисяваща се в тъмното безлунно небе, с десетки прозорци, греещи със светлина. Бе крещяща, малко глупава и откровено претенциозна.

— О, Кейн, чудесна е! — възкликна Даяна и се наведе напред. — Какво прекрасно място за едно дете! Прилича на шотландски замък повече от всичко друго, което съм виждала извън книжките.

— Баща ми ще е луд по теб — подсмихна се той и я погледна. — Не всеки добива такова впечатление от пръв поглед. Баща ми има някои... странности — реши след моментно колебание. — Той построи тази къща, за да си достави удоволствие.

— Не мога да измисля по-добра причина човек да си построи къща. — Наклони глава, за да види върха на кулата. Там едно знаме бясно се развяваше от вятъра. Нямаше нужда да погледне цветовете, за да разбере, че е шотландското. — Сигурно много ти е било приятно да растеш тук.

— Да. — Кейн си позволи да отмести поглед от кулата към оградата. Странно, помисли той, че реакцията на Даяна му донесе и удоволствие, и успокоение. До този момент не бе осъзнал колко щеше да е разочарован, ако тя бе учтиво потресена. — Да — повтори и устните му трепнаха в усмивка. — Предполагам, че на всички ни беше приятно. Къщата е огромна и е ужасно трудно да се затопли. Всичко е правено с голям размах — широки коридори, високи тавани и огнища, в които можеш да опечеш цял вол. Готически сводове, гранитни колони и винарска изба, която прилича на тъмница повече от всичко друго, което съм виждал. Там си играехме на испанска инквизиция.

— О! — ужаси се Даяна. — Какви сладки деца сте били.

— Предпочитам да мисля, че бяхме изобретателни.

Тя се засмя и отново насочи вниманието си към къщата.

— Сигурно ти е трудно да живееш на друго място.

— Не, защото знам, че винаги ще я има, когато се върна. Всяка стая е пълна със спомени. — Кейн насочи колата по кръглата алея и спря. — Сигурно би трябвало да те предупредя, че отвътре е точно такава, каквато очакваш, като я гледаш отвън.

— Тъмници и всичко останало — съгласи се Даяна и излезе. — Не бих си я представила по друг начин.

— По-късно ще вземем багажа. — Хвана я за ръка и тръгнаха по стръмните гранитни стълби.

На вратата имаше голямо месингово чукало във формата на лъвска глава, Кейн потропа с него по дървото и прочете готическия надпис отгоре:

— Кралска е моята кръв — преведе той с усмивка.

— Впечатлена съм.

— Разбира се, че ще си впечатлена. — Кейн се наведе и докосна устните ѝ със своите, после с тих звук от удоволствие я привлече по-близо. — Аз също — прошепна той и я целуна по-силно.

Тя инстинктивно обви ръце около него, притискайки тялото си към неговото, докато нощният вятър фучеше около тях. Бе лесно, винаги бе толкова лесно да забрави всичко, освен неговия вкус и докосването му. Почувства как пръстите му галят врата ѝ и се вплитат в косите ѝ. Отметна глава назад, подканяйки за още, а коленете ѝ омекнаха.

— Това е добър начин да се постоплиш в студа.

Даяна рязко завъртя глава по посока на гласа. На вратата се бе облегал висок ъгловат мъж с мрачен замислен вид и плътни, добре оформени устни, върху които играеше усмивка.

— Това е единственият начин — поправи го Кейн и силно го прегърна без никакво смущение. — Брат ми Алън — представи го той на Даяна и я вмъкна на топло. — Даяна Блейд.

Когато ръката ѝ потъна в силното бързо ръкостискане на сенатора, тя се почувства мълчаливо и щателно преценена. Имаше нещо в този мрачен настойчив поглед, помисли си малко неловко, което отхвърляше настрана маловажното и стигаше право до същността. Той приличаше на Кейн повече, отколкото бе очаквала, въпреки че между тях нямаше почти никаква физическа прилика.

— Добре дошла, Даяна. — Погледът на Алън толкова бързо от напрегнат стана приветствен, че тя се зачуди дали не си бе въобразила това мигновено преценяване. — Всички са в Тронната зала.

Даяна вдигна вежди и Кейн се засмя, докато сваляше палтото ѝ:

— Семейното наименование на една от приемните. Истински хамбар. — Небрежно хвърли палтата върху скулптурната лъвска глава, увенчаваща колоната в подножието на главното стълбище. — Рина тук ли е?

— Когато дойдох, те с Джъстин вече се бяха настанили — отговори Алън.

Даяна забеляза мълчаливия многозначителен поглед, който си размениха братята.

— Е, доколкото разбирам, това значи, че съм на първо място в списъка.

Алън се усмихна — бързо, неочаквано изражение, което смекчи чертите му.

— Да.

Кейн праметна ръка през раменете на Даяна и я поведе по коридора.

— Ще си изкупя вината с това, че съм довел Даяна. — Хвърли още един поглед към брат си. — Доколкото разбирам, ти си дошъл сам.

— Вече изслушах лекцията — отвърна Алън сухо. — Тридесет и три годишен мъж, и още без жена — произнесе той е лек акцент, забележително напомнящ баща му. — Аз съм в немилост.

— По-добре ти, отколкото аз — успокои го Кейн.

— Мога ли да знам за какво говорите вие двамата? — попита Даяна любопитно.

Кейн я погледна и после отново срещна развеселените очи на брат си.

— Ще разбереш — обеща той. — Много скоро.

Тя отвори уста за нов въпрос, но бе прекъсната от бумтящ глас, който отекна от стените:

— Това момче трябва по-често да идва да вижда майка си. Днешните деца са истински позор. Какво си мислят те за рода — за своите предшественици и за бъдните поколения? Къде е гордостта от семейното име?

— Развихрил се е — съобщи Кейн полугласно. Спря на входа на приемната, все още с ръка върху рамото на Даяна.

Би било прекалено слабо да се каже, че стаята бе впечатляваща. Имаше размерите на бална зала с един огромен виненочервен килим, простиращ се от стена до стена. В далечния край имаше огромна каменна камина, пълна с дърва и пламъци. Прозорците се извисяваха от пода до тавана на едната стена, със стъклописи в най-горната си част. Завесите бяха червени и тежки, ала разтворени, така че отраженията на пламъците танцуваха в многото стъкла.

Мебелите бяха готически и огромни, за да подходат на размера на стаята. Върху тежката маса имаше красива старинна ваза и порцеланово ковчеже. Всички картини бяха в натруфени позлатени рамки. От едната страна на каменната камина стоеше статуя на чакал в естествена големина.

Въпреки че в стаята имаше не по-малко от десетина стола и дивани, цялото семейство се бе събрало около един широк стол с висока облегалка, украсен с дърворезба и с формата на трон, тапициран в същия червен цвят като килима и завесите. На него седеше едър мъж с рижа брада, поразително красив по някакъв дързък, войнствен начин. Даяна много лесно си го представи с карирана поличка и кама, вместо с добре скроения италиански костюм, който носеше.

Отдясно до него седеше жена с фини черти и тъмна, леко посребряваща коса. Докато Дениъл продължавате да се оплаква, нейното изражение оставаше ведро, а пръстите ѝ бродираха с копринен конец върху плат, опънат на гергеф.

Отляво Серина се бе стгушила в едно кресло и лениво наблюдаваше как цветовете на огъня се отразяват в чаша с вишновка. До нея седеше Джъстин. Ръката му небрежно бе праметната през облегалката на креслото, а пръстите му разсеяно играеха с косата на жена му.

Те са неговата свита, помисли Даяна и устните ѝ трепнаха в усмивка. И са чували тази реч вече сто пъти. Какъв чудесен човек, реши тя, като гледаше как Дениъл пресушава ликьора в чашата си.

— Много ли е да искам — продължи той — децата да уважат баща си на рождения му ден? Може да ми е последният — добави Дениъл и хвърли поглед към дъщеря си.

— Всяка година го казваш — обади се Кейн, преди Серина да успее да отговори.

— Това е традиционната му заплаха — добави тя и скочи да посрещне Кейн. Прегърна го пламенно, силно го целуна и се обърна да прегърне и Даяна. — Толкова се радвам, че дойде! — Хвана двете ѝ ръце.

Даяна бе стоплена от посрещането, ала и малко смутена. Откритите прояви на любовта между Макгрегърови ѝ харесваше, но не бе сигурна дали ще може да отвърне по същия начин.

— Радвам се, че съм тук. Изглеждаш чудесно.

Серина със смях я целуна отново.

— Ще ви сипя по едно питие. Алън, помогни ми, и на теб ти трябва чаша.

— Здравей, Даяна.

Даяна се обърна и видя, че Джъстин бе застанал до нея. Обзе я удоволствие, от което очите ѝ светнаха, ала протегна ръка към него с внезапно чувство на неловкост. Джъстин пое ръката ѝ, вплете пръстите си в нейните и я привлече към себе си.

— Ще ме целунеш ли, сестричке? — Ясните му зелени очи я гледаха.

Питаше я, помисли тя, за да ѝ даде възможност да се отдръпне. Вдигна се на пръсти и докосна устни до неговите. Почувства как неловкостта изчезва.

— О, радвам се, че те виждам! — Даяна импулсивно обви ръце около него и го прегърна. — Толкова се радвам.

Джъстин я целуна по върха на главата и отвърна на прегръдката, а погледът му се насочи към Кейн. Долови нещо — инстинктивно, както обикновено всеки усеща, когато двама близки нему хора са интимни. В очите му проблесна прозрение. Кейн посрещна погледа му, без да трепне.

Той лесно разчете изражението му и замълча. Помнеше съвсем ясно как се бе почувствал, когато разбра, че Серина живее в апартамента на Джъстин в „Команч“. Ядосан, смутен, изпълнен с ревност, с желанието да я предпази — всички чувства на по-големия брат, когато е открил, че сестра му е пораснала пред очите му. И за двамата бяха много важни и приятелските, и кръвните връзки.

— Здравей, Кейн. — Джъстин задържа Даяна до себе си, опитвайки се да овладее чувствата си.

— По дяволите, на вратата ли ще държите момичето, или ще го поканите вътре? — прогърмя Дениъл и хриптейки, нетърпеливо се измъкна от стола си. — Дай да видя тази твоя сестра, Джъстин. Рина, чашата ми е празна.

— Аз също се радвам, че те виждам — провлачи Кейн и прекоси стаята.

— Ха! — възкликна Дениъл и го погледна начумерено.

Кейн просто му се усмихна, докато гънките по широкото лице на баща му се разтресоха от гръмогласен смях.

— Невъзпитан хлапак. — Грабна сина си в мечешка прегръдка и три пъти сърдечно го плесна по гърба. — Закъсня. Майка ти се безпокоеше, че няма да дойдеш.

— Щом не съм изпуснал вечерята... — Кейн се откопчи от баща си и отиде до Ана.

— Значи това е Даяна. — Дениъл я сграбчи за двете рамене. — Хубаво момиче — реши той и бързо кимна. — Имаш нещо от брат си. Висока, силна. Да, кръвта вода не става.

Даяна вдигна вежди, изненадана от такова посрещане.

— Благодаря, Дениъл. Много се радвам, че ме покани на семейното ви събиране.

— Ама сега и ти си част от това семейство, не е ли така? — завъртя я и погледна към жена си. — Красиво момиче, а, Ана?

— Прекрасна е — съгласи се Ана и протегна ръце. — Не му позволявай да те кара да се чувстваш като породиста кобила за продан, Даяна. Това си му е навик.

— Породиста кобила за продан! — изрева Дениъл. — Що за приказки?

— Откровени — вметна небрежно Кейн и седна до майка си на облегалката на дивана. — Благодаря, Рина. — Намигна на сестра си и подаде напитките.

Дениъл се изкашля важно и отново се разположи на приличния си на трон стол.

— Значи имаме още един адвокат в семейството — подзе той. Кейн му хвърли убийствен поглед, но Дениъл продължи невъзмутимо: — Аз много уважавам правото, нали знаеш, и двамата ми сина това са

учили. Разбира се, Алън толкова е зает с политиката, че няма време за нищо друго.

— Ти си наред — измърмори Кейн под носа си и брат му сви рамене.

— Ти също си завършила Харвард — съобщи Дениъл между две глътки. — Какво съвпадение. Малък е светът, малък е. — Погледът му бързо се плъзна по малкия му син. — И сега двамата сте съдружници.

— Не сме съдружници — възрази в един глас Кейн и Даяна и отчаяно се спогледаха.

— Не сте ли?

Усмивката му бе прекалено мила, помисли Кейн.

— Откъде ли ми е дошло наум? Ами... — засмя се бащински към Даяна.

— Рина ми каза, че си израснала в Бостън — прекъсна го Ана спокойно и отново се зае с бродерията си. — Познаваш ли семейство О'Мара?

— Леля ми се познаваше добре с Луиз О'Мара.

— Да, Луиз, а как се казваше мъжът й... Браян. Да. Браян и Луиз О'Мара. Странни хора. — Ана довърши следващия бод и се усмихна: — Наистина обичат да играят бридж.

Даяна прихна, преди да бе успяла да се сдържи. Вдигна очи и видя бързото намигане на Ана.

— Аз самата мразя тази игра — продължи Ана. — Може би защото не мога да я играя.

— Не — поправи я Кейн и дръпна косата й. — Не можеш да я играеш, защото я мразиш.

— О'Мара имат три внучета, ако не се лъжа — вметна Дениъл и с присвити очи огледа стаята.

— Добро попадение — прошепна Кейн на майка си.

— Какво мислиш за децата, Даяна? — Дениъл се облегна назад на стола си и впери пронизателните си очи в нея.

— За децата ли? — Тя чу зад гърба си приглушен смях, който Алън вяло прикри с покашляне.

Кейн измърмори под носа си нещо, което подозрително приличаше на ругатня.

— Ами, нямам голям опит с тях — започна тя и погледна озадачено към Кейн.

— Закъде сме без деца? — настоя Дениъл и отново се наведе напред. — Да ни дават чувство на приемственост, на отговорност. — Подчертаваше думите си с почукване на показалеца по облегалката на стола.

— Чашата ти е празна — рязко заяви Кейн и се изправи. — Ако продължаваш — закани се той полугласно, докато вземаше чашата от ръката на баща си, — ще разреда всички бутилки уиски в къщата.

— Ами... — Дениъл се покашля, обмисляйки тази възможност. — Вечерята би трябвало да е готова, нали, Ана?

— Мисля — прошепна Серина на Джъстин, — че бихме могли малко да отклоним огъня от другите.

— Давай. — Джъстин докосна с устни ухото ѝ. — Умирам да видя каква физиономия ще направи.

— Като стана дума за деца — започна Серина, без да обръща внимание на заплашителния поглед, който ѝ хвърли Кейн, — мисля, че татко е напълно прав.

— Напълно прав — повтори Дениъл и с удоволствие се нахвърли отново на темата. — Разбира се, че съм напълно прав. Какъв позор, майка ви няма нито едно внуче, което да глези.

— Сърцераздирателно — съгласи се Серина и намигна на майка си. — Е, ние с Джъстин сме решили да поправим това след около шест и половина месеца.

— Крайно време е — започна Дениъл и изведнъж спря с отворена уста.

— По-добре късно, отколкото никога — възрази Серина, засмя се на потресеното му изражение и стана да отиде до него. — Нищо ли нямаш да кажеш, Макгрегър?

— Ти си трудна?

Тя се усмихна на старомодния израз и се наведе да го целуне по бузата.

— Да. Ще имате вашето внуче, преди листата да опадат през септември.

Очите на Дениъл овлажняха.

— Моето малко момиченце — промълви той, изправи се и хвана в две ръце лицето ѝ. — Моята малка Рина.

— Няма дълго да бъда малка.

Баща ѝ я прегърна.

— Ти винаги ще бъдеш моето малко момиченце.

Даяна отвърна поглед, развълнувана и странно разстроена от тази сцена. Видя, че погледът на Кейн бе прикован към сестра му, а очите му бяха тъмни и напрегнати, както когато работи върху някой заплетен юридически казус. Опитва се да си я представи като майка, досети се тя. Опитва се да си представи себе си като чичо на детето ѝ. Детето на Джъстин, изведнъж осъзна Даяна. Детето на нейния брат. Нещо се надигна в нея — онази стара погребана потребност от семейство. Почти без да осъзнава какво прави, тя стана и се приближи към Джъстин.

— За твоето дете — каза тихо и вдигна чаша. — За здравето и красотата на твоя син или дъщеря, и за нашите родители, които щяха да го обичат.

Джъстин се изправи, хвана ръката ѝ и произнесе нещо на езика на команчите.

— Не помня езика — каза му Даяна.

— Благодаря ти — преведе той, — леля на моите деца.

— Тази вечер ще прием шампанско — изрева внезапно Дениъл и отново притисна Серина. — Още един Макгрегър е на път.

— Блейд — поправиха го в един глас Джъстин и Даяна.

— А, Блейд! — с пламтящо от радост лице той грабна Джъстин в една от мечешките си прегръдки. — Добра кръв — заяви и прегърна Даяна, докато тя започна да се смее и да се задъхва. — Силна порода.

Когато я пусна, думите му отекнаха в съзнанието ѝ. В главата ѝ проблесна една мисъл. Боже мой, помисли тя, той говореше за мен... За мен и... Потресена, обърна глава да срещне очите на Кейн.

Той я наблюдаваше, праметнал ръка през рамото на сестра си. Разчете правилно изражението ѝ, усмихна ѝ се накриво и вдигна чашата си.

Не можеше да заспи. Нямаше нужда да лежи в леглото и да гледа тавана, за да разбере, че не може да заспи. Затова седна на сгъваемия стол и запали цигара, гледайки как лунната светлина играе по голите клони зад прозореца. Къщата сега бе тиха и тишината бе още по-пълна след шума и смеха на масата за вечеря.

Странно, колко на място бе изглеждала Даяна в огромната сенчеста стая. Странно, помисли Кейн отново, колко нормално изглеждаше тя да е тук, в къщата на неговото детство. В продължение на седмици той бе успявал — или почти бе успявал — да осмисли чувствата си към нея. Даяна го привличаше, приятна му бе нейната компания, харесваше му да я гледа как се смее, изпиташе удоволствие от страстта ѝ. Същото можеше да каже и за други жени. Вероятно, помисли Кейн, загледан във върха на цигарата си, можеше да го каже за твърде много други жени.

Защо не можеше да спре да мисли за нея, час след час, ден след ден? Защо знаеше, още преди да бе опитал, че нямаше да може да я остави? И че нямаше — за бога, нямаше — да ѝ позволи тя да го остави?

Изсумтя раздражено, смачка цигарата и се изправи. Имаше моменти, когато не можеше да осмисли чувствата си. Не можеше напълно да си повярва, че просто му бе приятно да ѝ помага да открие себе си. Имаше моменти, когато знаеше — и бе ужасен от мисълта — че бе влюбен в нея.

Искам, нуждая се — това бяха лесни думи. Любовта не беше — поне за Кейн. Любовта означаваше обвързване, взаимно обвързване. Тя означаваше да даваш и да споделяш най-дълбоката интимност, а той много бе внимавал никога да не задълбочава особено отношенията си с която и да било жена... Преди Даяна.

За искането и нуждата пътят бе ясен, ала за любовта той правеше всякакви неочаквани извивки и предателски завои. Изглеждаше лесна дума... Лесна, когато се отнасяше за някой друг. Кейн обичаше и не бе сигурен в следващата си стъпка.

А какво ли изпитваше Даяна Блейд към него? Той гледаше през прозореца, опрял ръце на рамката. Тя бе жена, която старателно пресмяташе чувствата си. Желаше го и имаше нужда от него, но... Кратко се изсмя и се обърна да запали нова цигара. Закрачи неспокойно из стаята. Любов... Как можеше един мъж да измоли любов от една жена? Това бе нещо, което той много се стараеше да избегне. И кой знае защо, не мислеше, че любовта може да бъде измолена от жена като Даяна. Нея или я имаше, или я нямаше.

Или я имаше, продължи Кейн замислено, а тя не искаше да я признае.

Внезапно и болезнено я пожела — нейната мекота, топлината ѝ. Даяна сигурно спеше в огромното високо легло с балдахин в съседната стая. Без да си даде време да помисли, той смачка цигарата и излезе в коридора.

Познаваше всеки сантиметър, всяка дъска. Уверено намери вратата на стаята ѝ, влезе вътре и тихо затвори зад себе си. Стаята се осветяваше единствено от бледите лунни лъчи, които падаха косо и върху леглото. От огъня бяха останали само тлеещи въглени, които не даваха нито топлина, нито светлина.

Тя се бе сгушила под юргана. Бавното ѝ тихо дишане почти не го помръдваше. Докато я гледаше, в него нахлуха чувства, които превърнаха глада в болезнена нежност. Веднага разбра какво би било да я гледа така нощ след нощ, всяка сутрин да знае, че когато се събуди, Даяна ще е до него. И разбра какъв би бил животът му без нея. Наведе се и докосна с устни бузата ѝ. Тя въздъхна и се усмихна насън.

— Даяна — прошепна Кейн и започна да обхожда с целувки лицето ѝ. Захапа леко устните ѝ, докато тя сънливо се размърда. — Искам те, Даяна — притисна устни към нейните, за да я събуди.

Тя въздъхна от удоволствие и отвърна по-силно на целувката. После, напълно разбудена, ахна от изненада и скочи.

— Кейн! — Усещаше, че сърцето ѝ се блъска от страх и страст. — Уплаши ме до смърт.

— Не приличаше на уплашена — възрази той тихо. Седна на леглото, хвана я за раменете и я привлече към себе си.

— Какво правиш тук... посред... — Устните му сладко я прекъснаха.

Кейн бавно плъзна ръце надолу и за свое удоволствие откри, че бе топла, мека и гола.

— Кейн! — Устните ѝ за миг се освободиха, докато той опитваше вкуса на рамото ѝ. — Не можеш... В къщата на родителите ти!

— Мога — поправи я Кейн и я чу как затаява дъх, когато ръцете му се спуснаха още по-надолу. — Където и да е. Искам те, Даяна. Толкова те искам, че не мога да заспя. Нека ти покажа.

— Кейн... — Ала устните му бяха отново върху нейните и тя не възрази, когато той притисна гърба ѝ върху пухената възглавница.

Бе ли я любил така преди, помисли Даяна замаяно, докато Кейн бавно обхождаше с длани и устни тялото ѝ. Веднъж — онзи първи път, който повече приличаше на сън. Нямаше нетърпение, нямаше бързане. Сякаш са били заедно години наред и бяха сигурни, че имат още много години пред себе си. Той бавно опитваше вкуса на устните ѝ, на тялото ѝ и шепнеше одобрението си.

Потънала в него, тя също нямаше желание да бърза. Пламтящата страст, с която бе свикнала, бе обуздана, тлееше като тих огън в уютна камина. Движеха се в едно и също лениво темпо, шептяха желанията си, въздишаха от удоволствие, легнали тяло до тяло под дебелия юрган.

Не бе знаела, че в него има толкова много нежност... Или по-скоро, че я има в самата нея. Искаше да му достави удоволствие, да го успокои. Ръцете ѝ го докосваха леко, както и неговите, но дори нежността бе възбуждаща. Бавните милувки продължаваха и Даяна сякаш все повече и повече усещаше тялото си — всяка клетка, всеки удар на сърцето. С дълго, тихо стенание тя се отдаде на следващата вълна на страстта.

Кейн чу промяната в дишането ѝ, недоловимото изменение на ритъма на тялото ѝ. Нейните желания разгаряха и неговите. Бе опиянен от аромата ѝ, примесен с едва доловим дим от гаснещия огън. Ленените чаршафи, изтънели и омекнали през годините, се обвиха около кожата ѝ, когато ръцете ѝ го притиснаха по-силно. Желанието ѝ се засили и вкусът ѝ стана някак по-тъмен и сладък. Устните му продължаваха да докосват нейните леко, да ги захапват, да си играят с езика ѝ, докато пръстите ѝ се заровиха в косата му.

Бавно проникна в нея, възбуден от изненаданото ахване, което премина в страстен стон. Въпреки че Даяна тръпнеща се изви към него в покана, той продължи бавно, шепнейки безсмислени обещания в устните ѝ. Колкото повече се разгаряше желанието му, толкова повече се стараше да се контролира. Когато тя стигна до върха, през него преминаха тъмни вълни на страст, ала въпреки това нежно я поведе нагоре отново... И отново.

Преизпълнена с желание, Даяна повтаряше името му. Кейн я успокои с дълга разкошна целувка. Струваше му се, че усеща как тя се топи, докато тялото ѝ се отпусна и той знаеше, че в съзнанието ѝ бе само той. Тогава даде воля на собствената си нужда.

Червената тлееща жарава избухна в синьо-бели пламъци, които погълнаха и двамата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Би отнело дни да се разгледат всички ъгълчета на къщата. Колкото повече виждаше Даяна, толкова повече ѝ се искаше да види. Бе прекарала по-голямата част от детството и юношеството си в благоприлични гостни и салони, възхищавайки се от картините на Рейнълдз или Гейнзбъро, на стюбенски кристал и мебели от началото на 18-ти век. Ала нищо не я бе подготвило за начина на живот на Макгрегърови. Тук имаше шестметрови тавани с извити греди и готически корнизни, резбовани махагонови врати, каменни огнища с кръстосани над камината мечове и дори тук-таме по някоя рицарска броня. В една и съща стая можеха да се намерят старинна широкоцевна пушка и съвременна битова техника. Беше като пещерата на Аладин, миш-маш от нещо едновременно варварско и изтънчено. Ако искаше, можеше да тръгне надолу по сенчестия, осветен от газени лампи коридор и да поплува в огромния облицован с плочки басейн или да полежи във вдигащата пара вана с подводен масаж.

Тя бе очарована колкото от къщата, толкова и от самите Макгрегърови. Не бе сигурна дали те бяха създали обстановката, която да им подхожда, или тя бе създала тях, но бяха любопитна смесица от светско и примитивно. Над всичко това се открояваше страстната гордост на Дениъл от неговия произход, от неговия клан и от неговите деца.

И бе сбъркала в едно. Кейн тук не бе по-различен, отколкото в Бостън или в Атлантик Сити. Той бе точно този, който си беше, и нямаше нужда да си слага различни маски пред различните хора. Бе получил този дар от сигурността на своето детство, силната всеобхватна любов на семейството си. Дали знаеше какъв дар бе това?

Даяна искаше да помисли и затова се усамоти в Оръжейната, както я бе нарекъл на шега Кейн. Тук Дениъл пазеше своята колекция от оръжия — ками, мечове, пистолети, богато украсени пушки, дори — за нейна изненада — малък топ. Камината не бе палена и в стаята бе студено. През прозорците със стъклописи се процеждаха слънчеви

лъчи и падаха на светли квадрати върху тънкия дъсчен под. Токчетата ѝ отекваха по него, докато се разхождаше бавно от ракла до ракла.

Значи, мислеше тя, оглеждайки с възхищение една италианска кама с обсипана със скъпоценни камъни дръжка, Дениъл Макгрегър я сватосваше. Кейн би могъл да я предупреди. — Даяна смяташе да говори с него за това снощи, ала така и не останаха сами. А след това той дойде в нейната стая...

Тя не можеше... Нямаше да позволи хора, които почти не познаваше, да ѝ оказват натиск да вземе решение, което би определило целия ѝ по-нататъшен живот. Никога не бе мислила да се омъжва за Кейн. Въпреки че осъзнаваше, че това не бе съвсем вярно, реши да не се задълбочава. Никога сериозно не бе мислила за това, поправи се Даяна. Бракът и децата бяха неща, за които никога не си бе позволявала да се замисля. Не означаваше ли бракът да отдадеш част от себе си на друг? Толкова дълго се бе старала да запази своята най-съкровена вътрешна част за себе си, че понякога вече и тя не знаеше какво точно представлява Даяна Блейд.

Освен това бракът означаваше риск — да се довериш на някого, че ще остане с теб. Не, имаше само един човек, на когото можеше напълно да се довери и да си позволи да зависи от него, и това бе самата тя. Бе го осъзнала преди години, когато позна болката от загубата, страха от изоставяне. Това вече никога нямаше да ѝ се случи. Любов. Не, нямаше да мисли за любов, каза си Даяна, загледана в празното огнище. Тя не бе влюбена в Кейн — не искаше да бъде влюбена в Кейн. Но нещо започваше да я измъчва, заплашвайки да замъгли разума с чувства. Уплашена, Даяна го отхвърли. Не, тя нямаше да се влюбва, нямаше да мисли за женитба. Във всеки случай, въпросът бе съвсем теоретичен. Не Кейн я натискаше. Той не бе поискал нищо от нея, не ѝ бе давал никакви обещания, не я бе молил за обещания.

Бе глупаво да се тревожи за това, напомни си Даяна. Просто бе позволила семейството му да я трогне — това единство, тази близост, които бяха и привлекателни, и плашещи.

Караха я да мечтае, а тя отдавна се бе отказала от фантазиите.

— Сама ли си, Даяна?

Тя се обърна с усмивка към Джъстин.

— Не мога да се наситя на тази къща — каза бавно. — Дошла е сякаш от Средните векове, с неочаквани елементи на двадесети век. Макгрегърови са прекрасни хора.

— Първия път, когато влязох тук, се зачудих дали Дениъл Макгрегър е луд, или гениален. — Той огледа стаята с една от своите бързи и очарователни усмивки. — Още не съм решил.

— Наистина го обичаш, нали?

Джъстин вдигна вежди, учуден от сериозния ѝ тон.

— Да. Той е човек, към когото не можеш да не изпитваш силни чувства. Те всичките са такива — добави замислено. — Струва ми се, че едва когато Серина беше отвлечена, осъзнах, че вече от десет години съм ги превърнал в мое семейство. Бих искал и ти да си имала това.

— Аз имах други неща. — Даяна сви рамене и се приближи към леко ръждясалата ризница. — Аз бях много самостоятелна.

— Беше и продължаваш да бъдеш — промълви Джъстин. — Толкова много ли мислиш понякога?

Тя се обърна и вдигна вежди почти по същия начин като брат си.

— И ти ли, Джъстин? И ти ли си си наумил да ме събереш с Кейн?

Очите му останаха спокойни и много студени.

— Изглежда вие двамата сте успели и сами да го направите.

— Това си е моя работа.

— Така е. — Джъстин пхна ръце в джобовете си и се вгледа в нея. Даяна бе ядосана и, както подозираше, малко уплашена. — Нямахте ме при теб, когато ти растеше. Може би сега е прекалено късно да играя ролята на големия брат, ала обещах да бъда твой приятел.

Тя бързо пристъпи към него, прегърна го и притисна лице към рамото му.

— Извинявай. Трудно ми е... Боя се да имам нужда от теб.

— Или от когото и да било? — попита Джъстин и вдигна лицето ѝ. Въпреки че Даяна не каза нищо, отговорът бе в очите ѝ. — Смуцаващо е да видиш толкова много от себе си в друг човек — измърмори той. — Даяна, ти влюбена ли си в Кейн?

— Не ме питай за това. — Тя се отдръпна и вдигна ръце пред себе си, сякаш за да спре въпроса. — Не ме питай.

— Добре. — Джъстин не бе очаквал, че ще изпита загриженост, нито че ще почувства тази смътна безпомощност. — А ако те попитам, би ли ми разказала за годините, които си преживяла с Аделаид? Честно да ми разкажеш?

Даяна отвори уста, после пак я затвори.

— Не — отвърна след малко. — Не, това е минало.

— Ако беше минало, щеше да ми кажеш. Даяна — продължи, когато тя не възрази, — нямам намерение да ти давам съвети, нито да ти казвам какво би трябвало да правиш. Но бих искал да ти разкажа нещо за себе си. Аз бях влюбен в Серина, ала не ѝ го казвах. Не го казвах и на себе си. — Усмихна се тъжно. — Толкова дълго сам бях определял живота си. Никога не бях обичал някого — теб, нашите родители — който да е толкова далечен. Едно от най-трудните неща, които някога съм правил, бе да ѝ го кажа. Има хора, при които любовта идва лесно. Ние не сме от тях.

— А Рина? — попита Даяна. — За нея лесно ли беше?

— По-лесно, струва ми се. — Той се усмихна, приседна на облегалката на фотьойла и запали цигара. — Тя много прилича на баща си, повече от всички други. Трябва да я подложиш на всякакви мъчения, за да я накараш да си го признае, но когато дойде при мен в Атлантик Сити, вече беше решила, че ще бъдем заедно. Малкият план на Дениъл се бе оказал много успешен.

— Планът на Дениъл?

Джъстин издуха облак дим и се засмя.

— Той ни събра много хитро, като ми купи билет за кораба, на който работеше Серина. Разбира се, не ми каза, че тя работи там, нито каза на нея, че на кораба ще се качи негов приятел. Разчиташе на биотоковете... Или на съдбата, както казва Дениъл.

— Съдбата — повтори Даяна и смутено се засмя. — Този стар дявол!

— Меко казано, той знае как да постигне това, което иска. — Джъстин я погледна през облак дим. — Както всички Макгрегърови. Както и ти, и аз — добави бавно, — след като разберем какво искаме. — Тя му хвърли един поглед, ала Джъстин стана и обви ръка около раменете ѝ. — Да ходим да намерим клана, или Дениъл ще ни изпрати издирвателен отряд.

В Кейн имаше нещо различно. Даяна не можеше да определи какво точно, обаче го чувстваше. Отначало помисли, че може би го тревожи делото на Вирджиния Дей. Следващата седмица беше процесът и Даяна знаеше, че той се опитва да измъкне от майка си всякаква информация, която тя има за доктор Дей.

Външно Кейн изглеждаше достатъчно спокоен — смееше се с роднините си, закачаше се със сестра си. Но под повърхността нещо ставаше, в него имаше една нервност, която никога по-рано не бе забелязвала. На няколко пъти през деня го улови да я гледа със своя прям и пронизващ поглед. Сякаш я виждаше за пръв път, сякаш не работеха заедно, сякаш не бяха толкова близки, колкото могат да бъдат един мъж и една жена.

Въпреки че се чувстваше въввлечена в кръга на неговото семейство, мислите за Кейн не позволяваха на Даяна да се отпусне напълно. Имаше някаква промяна и ако беше честна, трябваше да признае, че я почувства още от начина, по който той прави любов с нея снощи. Нещо неочаквано се беше променило. Тя трябваше да бъде по-внимателна.

— Е, добре — заяви Дениъл, благ и доволен от себе си, и се облегна на подобния си на трон стол. Пред него на пода бяха разпръснати подаръците. — Компенсацията на човека, че е остарял с още една година.

— Разбира се, това няма нищо общо с обикновената алчност, нито с удоволствието от отварянето на подаръците — отбеляза Серина и кръстоса босите си крака на ниската масичка.

— Едно от изпитанията в моя живот са непочтителните деца — обърна се с въздишка Дениъл към Даяна.

— Проклятието на родителството — съгласи се тя. Вече го познаваше достатъчно добре, та да се включи в играта.

— Колко пъти съм бил навикван, ох, дори заплашван от собствената ми плът и кръв — изпъшка той и се облегна назад на стола си.

— Още малко и ще се просълзя — обади се Серина.

— Няма да ти придирям за това в твоето положение — баща ѝ я изгледа страшно. — Ала не мисли, че съм забравил как ми крещя, задето съм купил на мъжа ти билет за онзи кораб. Крещя ми —

повтори той и отново се обърна към Даяна — и счупи половин дузина от най-хубавите ми пури.

— Пури ли? — вметна Ана тихо.

— Едни стари пури, които... Просто се търкаляха там — обясни Дениъл бързо.

— Сигурно е било трудно да се отгледат три палави деца... — Даяна усети как пръстите на Кейн се впиват във врата ѝ, но любезното ѝ изражение не се промени.

— А, какви истории мога да ти разкажа... — Дениъл се усмихна, унесен в спомени, и поклати глава. — Този тук — показва с дебелия си пръст към Кейн. — Нито миг спокойствие, Ана ще ти каже. — Ала продължи, преди Ана да бе успяла да каже каквото и да било: — Само магари, докато беше малък. А после момичетата. Една след друга — обяви гордо.

— Една след друга — повтори Даяна, обърна глава да се усмихне на Кейн и отново забеляза онази странна светлина в погледа му.

Без да откъсва очи от нейните, Кейн обхвана с две ръце лицето ѝ.

— Сега и двамата сме пораснали — прошепна той и улови устните ѝ в една дълга и силна целувка.

— Добре тогава... — подзе Дениъл с широка усмивка, забелязал смущението на Даяна.

— Още не си опитала пианото, нали, Даяна? — попита Ана спокойно.

— Какво? Извинете? — Даяна смутено се обърна и видя в погледа на Ана нежност и разбиране.

— Пианото — повтори тя. — Свириш, нали?

— Да.

— Напоследък толкова рядко някой се докосва до него. Ще имаш ли нещо против да ни изсвириш нещо?

— Не, разбира се, че не. — Даяна с облекчение се изправи и се насочи към малкия роял.

— Припираш децата, Дениъл — каза тихо Ана.

— Аз ли? — погледна я той невярващо. — Глупости, всички виждат, че те...

— Защо не ги оставиш първо те самите да видят?

Той се намуси оскърбено, а Даяна се потопи в музиката.

Беше благодарна за разсейването. По-лесно успяваше да се владее външно, когато бе заета с нещо определено. Звуците дойдоха лесно — резултат от дългогодишни уроци и любов към музиката. Музиката бе може би единственото ѝ постижение, което доставяше удоволствие както на нея, така и на леля ѝ. Сега я използваше, както често бе правила в миналото си, като завеса пред своите лични мисли и чувства.

Какво мислеше Кейн, когато я целуна? Тя не бе свикнала с публични демонстрации на привързаност и не се чувстваше много удобно — във всеки случай, не по този буен начин, както го правеха Макгрегърови. Но въпреки това би приела една проста целувка. Въобразяваше ли си, или наистина в жеста му имаше нещо собственическо?

Може би просто се впечатляваше от не особено тънките намеци на Дениъл? И от неочакваните въпроси на Джъстин. Защо трябваше да се чувства притисната днес, ако не се бе чувствала така вчера? Снощи... Наистина ли бе започнало снощи?

Вдигна очи от клавишите и срещна погледа на Кейн. Той бе мълчалив и замислен. Това не бе характерно за него. Както не бе характерно за него и да е напрегнат. Ала въпреки това беше. Възможно ли бе нещо да се бе променило за една нощ, а тя да не бе разбрала?

Може би щеше да е по-добре, ако не беше дошла, помисли Даяна, като почувства как по гърба ѝ полазват тръпки. Не трябваше да допуска да бъде очарована от ексцентричността на това семейство, от близостта, от приятелството между тях. Може би не беше разумно да вижда Кейн в такава обстановка — далеч от Бостън, от службата, от собствения ѝ подреден апартамент. Ако не внимаваше, можеше да се окаже, че е забравила своите цели и правилата, които си бе определила, за да ги постигне.

На първо място бе успехът. Налагаше се да бъде на първо място, ако трябваше да оправдае годините, през които бе играла по свирката на някой друг. А успехът, както много добре знаеше, бе един алчен бог, който искаше непрестанни усилия. За да го постигне и за да го задържи, трябваше да приложи всичките си умения и да жертва почти цялото си време.

Когато избра правото, тя сключи със себе си договор. Не трябваше да има никакви личностни усложнения, които да пречат на

кариерата ѝ. Даяна нямаше нито желание, нито нерви за такива неща.

Погледът ѝ отново се плъзна към Кейн. Възелът на напрежението се стегна още по-здраво.

Не си ли бе казала още от самото начало, че ако го допусне прекалено близо до себе си, нещата могат да се изплъзнат от ръцете ѝ? Знаеше, и въпреки това кой знае как успя да си повярва, че може да се справи с една интимна връзка с него, без да позволи чувствата напълно да надделеят над разума. Гордостта ли я накара да приеме това предизвикателство? Или страстта? Едва ли имаше значение, след като го бе приела и сега трябваше да понесе последствията.

Докато музиката се разливаше, чувствата ѝ се засилваха. Тя усещаше как те напират в нея, чуваше прашенето на огъня и по някакъв начин долавяше променливите чувства, които предизвикваше музиката в стаята. Как бе позволила дотолкова да се обвърже? Нали имаше своя собствен живот и път, който едва бе започнала да следва. Трябваше да изпълнява всички обещания, които бе дала пред себе си, въпреки че си спомняше, дори когато се опитваше да забрави, нежността, която Кейн бе донесъл в леглото ѝ в тъмните нощни часове.

Даяна остави нотите да отзвучат в тишината и сплете треперещите си ръце.

— Е, това беше истинско удоволствие — въздъхна Дениъл от стола си. — Има ли нещо, което да доставя на човек по-голяма радост, отколкото една красива жена и една песен?

Кейн неохотно откъсна очи от Даяна и хвърли на баща си дълъг и студен поглед.

— Имаш ли намерение да издържиш до следващия си рожден ден? — попита той любезно.

— Що за приказки са това? — избухна Дениъл, но после се поколеба. Бе посял достатъчно семена като за тази вечер... И знаеше цената на стратегическото отстъпление в нужния момент. — Ще изпием още една бутилка шампанско — обяви той. — С още торта. Кейн, хвърли една-две цепеници в огъня.

Докато семейството се изнасяше от стаята, Серина се спря до пианото и стисна ръката на Даяна:

— Той е на всяка манджа мерудия — прошепна тя. — Ала има добро сърце.

Когато стаята се опразни, Даяна стана и се загледа как Кейн добавя още дърва към вече пламтящия огън. Напрежението в тила ѝ бе станало болезнено.

— Искаш ли още торта? — попита той, все още с гръб към нея.

— Не. Не, всъщност не искам. — Тя сплете ръце и ѝ се прииска вече да се бяха върнали в Бостън. Щеше ли там да е по-сигурна в ходовете си?

— Още нещо за пиене? — Колко смешно любезен разговор, помисли Кейн с отвращение и се обърна към нея.

— Да, добре... — Даяна облиза устни и се помъчи да намери някаква безопасна тема за разговор. — Получи ли от майка си информацията, която ти трябваше за делото на Дей?

— Само потвърждение на онова, което знаех за характера на Дей — сви рамене той и ѝ доля от гарафата. — Не е нищо, което вече не знаех, но майка ми умее да стига до същността на нещата без много шум. Той я е лекувал в централната болница в Бостън. Ала не мога да използвам това в защитата. — Подаде ѝ чашата и по навик разроши бретона ѝ. Даяна се отдръпна и Кейн присви очи, но не каза нищо.

— Винаги е полезно да получиш обективно мнение, преди да се изправиш на подсъдимата скамейка.

— Аз на подсъдимата скамейка ли съм, Даяна?

Тя бързо го погледна.

— Не разбирам за какво говориш.

— Измъкваш се. — Той пристъпи напред, обви ръка около раменете ѝ и приближи устни до нейните. Почувства напрежението под пръстите си, почувства първоначалното ѝ съпротивление на целувката. Отдръпна се и иронично вдигна вежди: — Да, изглежда, че съм на подсъдимата скамейка. Ала не мога да подготвя защитната си реч, преди да съм сигурен какви са обвиненията.

— Не ставай смешен — ядоса се Даяна и отпи бързо от чашата си.

— Не се измъквай — възрази Кейн. — Мислех, че сме преминали този етап в нашите отношения.

— Престани да ме насилваш, Кейн.

Той втренчено впери поглед в питието в ръката си, но не го опита.

— По какъв начин?

— Не знам... По всякакъв начин. — Тя прокара ръка през косата си и отстъпи назад. — Дай да го оставим, не искам да се бия с теб.

— Това ли правим? — Кейн кимна, отпи и остави чашата. — Е, ако ще е така, да го правим както трябва. Първият изстрел е твой.

— Не искам първия изстрел! — Неочаквано вбесена, Даяна се обърна към него. — Нямам намерение да седя в приемната на твоите родители и да стрелям по теб.

— Ала би го правила, ако бяхме някъде другаде.

— Да... Не знам. Кейн, остави ме на мира!

— Как ли пък не! — Дори самото спокойствие в тона му трябваше да ѝ покаже колко бе ядосан. — Нека да го чуем, Даяна. Искам да знам защо се отдръпваш от мен.

— Не се отдръпвам, ти си въобразяваш. — Тя бързо и нервно отпи, и отново се отвърна. Когато ръката му я докосна по рамото, отскочи и веднага се наруга наум.

— Не се отдръпваш — измърмори той, опитвайки се да не обръща внимание на проболото го чувство на обида. — И как го наричаш тогава?

— Слушай, късно е... Уморена съм — заекна Даяна, макар да знаеше, че извинението ѝ не бе убедително. — Кейн... — въздъхна смутено и отново отстъпи назад. — Моля ти се, не ме притискай.

— Това ли мислиш, че правя, Даяна? Че те притискам?

— Да, по дяволите! Ти, твоето семейство, Джъстин — всеки по свой начин. — Тя остави чашата си и опря длани на масата. Реагираше прекалено остро, но за пръв път не можеше да призове на помощ разума, за да проясни съзнанието ѝ. — Кейн, не можем ли просто да оставим това?

— Не мисля, че не... — Би се приближил към нея, ала по някакъв начин разстоянието, което Даяна бе наложила, го спираше. Чувстваше се непохватен и почти ѝ се ядосваше, че го караше да се чувства така. И му беше обидно — това бе нещо, за което щеше да мисли по-късно. — Моето намерение не е да те притискам — каза той с тих, премерен глас и тя прехапа устни. — Но има неща, които мисля, че трябва да се кажат сега.

— Защо? — попита Даяна и отново се извъртя. — Защо изведнъж това нетърпение? Когато бяхме в Бостън, нямаше никакви усложнения.

— Какви усложнения има сега?

— Не ме подлагай на кръстосан разпит, Кейн.

— Имаш ли някакви възражения към този въпрос?

— Ох, вбесяваш ме, когато се държиш така! — кипна тя, пъхна ръце в джобовете на полата си и се завъртя из стаята. — Откак влязох през входната врата, се чувствам като под микроскоп. Можеше да ми кажеш, че съм на първо място в списъка на баща ти като подходяща партия за втория му син.

— Баща ми няма абсолютно нищо общо с мен и теб, Даяна. Бих ти се извинил за липсата му на изтънченост, ала не се чувствам отговорен за това.

— Не искам извиненията ти — избухна тя. — Но щеше да е по-удобно, ако бях подготвена. По дяволите, той ми харесва, както и останалите ти роднини. Невъзможно е да не ми харесват, ала не ми харесва начина, по който се споглеждат, нито незададените им въпроси.

— Какво би искала да направя за това?

— Не знам. Нищо — отговори Даяна и застана пред бумтящия огън. — Но не съм длъжна да ми харесва.

— Минавало ли ти е някога през ума, че на мен също това може да не ми харесва особено? — Кипящ от гняв, Кейн разклати чашата си и впи поглед в гърба ѝ. — Минавало ли ти е някога през ума, че на мен може да не ми харесва да ми се бъркат в живота, колкото и добри намерения да имат?

— Това е твоето семейство — подхвърли тя през рамо. — Ти трябва да си повече свикнал с него от мен. През двадесетте години от моя живот съм се мъчила да изпълня плановете, които леля ми е имала за мен. Не съм стигнала дотук, за да изпълнявам плановете на някой друг.

— По дяволите леля ти! — избухна той. — И всеки друг, освен теб и мен. Какво искаш ти, Даяна? Защо просто не го кажеш?

— Не знам какво искам! — извика тя, смаяна от собственото си признание. — Вчера знаех, а сега... По дяволите, Кейн, не мога да приема това. Не мога да приема някой да се бърка в личния ми живот — нито баща ти, нито брат ми, нито който и да било. Това си е моят живот и аз ще вземам моите собствени решения.

— Не можеш да го приемеш — повтори тихо Кейн, после рязко се засмя и пресуши чашата си. — Приеми тогава това. Аз съм влюбен в теб.

Даяна се вторачи стреснато в него, загубила ума и дума. Чудеше се дали сърцето ѝ просто не бе спряло и не помръдна, когато една цепеница с трясък се счупи на две и зад гърба ѝ се разсипаха искри.

Гледаха се, и двамата преbledнели, а очите им тъмнееха от нещо, което приличаше повече на гняв, отколкото на каквото и да било друго чувство. Как се бе стигнало до това, чудеше се тя. И какво, за бога, щяха да правят сега?

— Е, не изглеждаш във възторг. — Бесен на себе си, задето направи такова признание така направо, той посегна към гарафата и със заучено спокойствие си наля бренди. Откъде можеше да знае, че тишината може да бъде толкова болезнена? Слушаше как течността се плиска в чашата и се чудеше защо бе чакал повече от тридесет години да произнесе тези думи пред жена, за да открие само празнота. — Бихте ли искали това изявление да бъде заличено от протокола, адвокат?

— Недей... — Даяна стисна за момент очи. — Не знам какво да ти кажа... Нито как да приема това. За теб е по-лесно. Имало е други жени...

— Други жени! — избухна Кейн. Вече не беше бледен, ала очите му бяха още по-тъмни, още по-гневни, отколкото някога ги бе виждала. Пристъпи към нея и тя инстинктивно направи крачка назад. — Как можеш да ми го казваш сега? Какво трябва да направя, за да изкупя онова, което се е случило в миналото, още преди дори да съм те познавал? И защо, по дяволите, трябва да го изкупвам? — Сграбчи я за раменете и пръстите му се забиха в кожата ѝ. — По дяволите, Даяна, казах, че те обичам. Обичам те!

Устните му се спуснаха към нейните с гняв и безсилие, сякаш дори само с това би могъл да изтрие болката, която му бе причинила, съмненията, които събуждаше той в душата ѝ. Нещо се надигна в нея, заплашвайки да изригне. Тя се отскубна с разтревожен вик.

— Плашиш ме... — Изправиха се отново един срещу друг. И двамата дишаха тежко, а очите ѝ неочаквано плувнаха в сълзи. — Казах ти, че не е така, но това беше лъжа. От самото начало... — Преглътна едно ридание и с две ръце отметна назад косата си. — Ти си

това, от което винаги съм се пазила. Не мога да рискувам, не разбираш ли? Цял живот някой ме е подмамвал с морковчето и ми е размахвал камшика. Направи това, впиши се в този модел и ще имаш сигурност, ще имаш нормалност. Току-що съм открила своя собствен модел, няма сега да се вписвам в нечии очаквания!

— Не искам от теб да се вписваш в нищо — възрази Кейн. — Никога те съм искал от теб да бъдеш нещо друго, освен самата себе си.

Може би точно истината в думите му я плашеше повече от всичко друго. Последният ѝ тлеещ страх се възпламени отново:

— Откъде да знам, че ще останеш с мен? Откъде да знам, че ако си позволя да те обичам, няма един ден да се появи някоя друга, нещо друго и ти няма просто да си отидеш? Аз мога да понеса да бъда сама сега, знам как. Ала не мога... Няма да допусна отново да бъда изоставена.

Той се бореше с гнева си, с чувството за собственото си безсилие.

— Неведнъж съм те молил да ми се довериш. Не аз те плаша, Даяна. Това са духовете от миналото и собствените ти съмнения.

Тя мъчително преглътна сълзите си.

— Ти не разбираш. Ти никога не си губил нищо.

— Значи ти имаш намерение да преживееш живота си, като никога не приемаш шанса от страх, че можеш да загубиш? — Вгледа се в лицето ѝ и очите му станаха твърди. — Никога не съм те смятал за страхливка.

— Аз избирам шансовете, които приемам — възрази Даяна разпалено. — Аз избирам, аз! Няма да се постави в положение, в което мога да бъда наранена, няма да рискувам кариерата си...

— Защо автоматично приемаш, че аз ще те нараня? И какво общо, за бога, има кариерата ти с това, че те обичам? Аз имам същата професия, същите изисквания. Кой те кара да избираш между любовта и правото?

— Сега ли го сечеш това дърво, Кейн? Вече преполовихме тортата и шампанското, и... — Серина стигна до средата на стаята и внезапно замълча. Обляха я вълни от напрежение и обида, и в неловката тишина премести поглед от Кейн към Даяна. — Извинявайте — каза тя, защото не ѝ дойде наум никакъв по-изискан начин да се измъкне от положението. — Ще кажа на другите, че сте заети.

— Не, моля те. — Даяна посрещна едва сдържания гняв в очите на Кейн и се обърна към сестра му. — Просто им кажи, че съм малко уморена. Ще се кача горе. — Бързо излезе от стаята, без да поглежда назад.

Кейн мълчаливо я проследи с поглед, после се обърна да вземе брeндитo си.

— Ох, Кейн, много извинявай. Изглежда не съм можела да избира по-неподходящ момент да се втурна тук.

— Няма значение. — Той пресуши чашата и си наля още. — Ние си казахме всичко, което имахме да си кажем.

— Кейн... — Серина се приближи към него, натъжена от овладяния му глас и каменното му лице. — От съчувстващ слушател ли имаш нужда, или от усамотение?

— Имам нужда от едно питие — отсече той и занесе и чашата, и гарафата до стола си. — Много голяма нужда имам.

— Влюбен ли си в Даяна?

— От първия път улучи — призна Кейн и вдигна чашата си за наздравица.

Без да обръща внимание на сарказма му, Серина седна до него.

— И ти се иска да я убиеш.

— Отново позна.

— Лесно е да познаеш, когато си минал през същото. Не знам какво е станало тук тази вечер, но...

— Казах й, насред една гадна малка репирня, че я обичам. — Той отново поднесе чашата към устните си и отпи голяма глътка. — Изглежда аз малко не съм улучил момента... И начина.

— Ще направя нещо, което мразя — въздъхна Серина.

— Какво е то?

— Ще дам съвет.

— Това е мой специалитет. Спести си го.

— Млъкни! — Тя решително взе чашата от ръката му и я остави настрана. — Дай й малко време и малко пространство. Ти си мъж, който и при най-добри обстоятелства не е лесно да бъде обичан.

— Благодаря ти за препоръката.

— Кейн, много неща се промениха в живота на Даяна за много кратко време. Тя е от онези жени, които обичат да вземат своите решения едно по едно... Или поне тя мисли така.

Той тихо се засмя и се облегна назад.

— Ти винаги си била отличен познавач на характери. От теб щеше да излезе страхотен адвокат.

— Това помага и в моята работа. — Тя хвана ръката му. — Не я насилвай, Кейн. Вътре в Даяна бушуват бури. Остави я да се пребори с тях.

— Може би вече прекалено много съм я насиллил. — Той пое дълбоко въздух и затвори очи. — Господи, колко ме боли!

Серина имаше желание да го утеши, ала успя да се въздържи.

— Любовта трябва да боли, това е правило номер едно. Върви да си легнеш — заповяда му тя бодро. — Утрото е по-мъдро от вечерта.

Кейн отвори очи.

— Само това липсваше, да седя тук и да приемам съвети от малката си сестричка, която на времето упражняваше левия си юмрук върху мен.

— Сега съм улегнала омъжена жена — царствено заяви Серина и потупа корема си.

— Ха! — възкликна Кейн също като баща си.

— Иди си легни — посъветва го Серина, — преди да съм намислила да проверя дали юмрукът ми още го бива. — Стана и го издърпа на крака.

— Винаги си била голяма досадница — оплака се Кейн, докато вървяха към вратата. — Още съм ти сърдит.

— Да — усмихна му се Серина. — Аз също.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Даяна седеше вцепенена в празната съдебна зала. Повдигаше ѝ се. Ръцете ѝ, скръстени върху куфарчето ѝ, бяха леденостудени. Знаеше, че трябва да се овладее — да излезе навън, да стигне до колата си, да се прибере у дома. Кой знае защо, знаеше, че ако в този момент се изправи, коленете ѝ ще се огънат. Седеше неподвижна като камък и чакаше това чувство да премине.

Разумът ѝ казваше, че е глупачка. Бащата на Бет Хауърд щеше да бъде съден за лъжесвидетелство. Бет също, добави наум Даяна и погледна към празния свидетелски стол. Момичето най-вероятно нямаше да бъде осъдено — десетина свидетели бяха видели ясно, че страхът я е принудил да излъже за изнасилването. Десетина свидетели бяха видели колко жалко бе рухнала тя по време на разпита.

Не, помисли Даяна и в нея се надигна болка, десетина свидетели бяха наблюдавали как адвокатката Даяна Блейд я бе разкъсала на парчета.

Чуваше ехото на собствения си глас в тихата сега съдебна зала — студен, обвиняващ, безмилостен. Виждаше как бледото нежно лице на Бет се съкрушава... И сълзите, и почти истеричното признание. Чуваше високите яростни викове на Чад, който настояваше Бет да бъде оставена на мира. След това в съдебната зала настъпи хаос и Чад бе обуздан, а Бет изплака цялата история.

Когато залата се изпразни, Даяна остана да се справя със своята победа и с нейната цена в човешки измерения.

Никога не се бе чувствала по-сама и по-изгубена, отколкото в този момент. Искаше ѝ се да плаче, но очите ѝ бяха сухи. Тя бе професионалист и нямаше място за сълзи. Кейн... О, господи, имаше нужда от Кейн. Даяна затвори очи и вцепенението бе изместено от болка.

Тя нямаше право да има нужда от него или да го използва като спасителен пояс, когато чувстваше, че потъва. Макар че бяха минали

две седмици, още виждаше погледа в очите му, когато се бяха изправили един срещу друг в приемната на неговите родители.

Болка. Бе му причинила болка и сега се държаха един с друг като непознати. Всеки път, когато се опитваше да си каже, че това е за добро, Даяна си спомняше този поглед и потока от чувства, който се надигна в нея, само за да бъде отхвърлен в паника.

Любов. Тя не можеше да си позволи да го обича, не можеше да си позволи риска. Щеше да е най-добре да си намери друга кантора, може би направо да напусне Бостън. Да избяга? С въздишка сведе поглед към ръцете си. Да, за това мислеше. Ако бягаше достатъчно бързо, може би щеше да успее да избяга от Кейн. Ала нямаше да успее да избяга от себе си. А ако беше честна, трябваше да признае, че всъщност бягаше от себе си.

Кога бе започнала да го обича? Може би когато той бе проявил такава нежност и разбиране след първата ѝ среща с Джъстин. Или може би беше на онзи заснежен бряг, когато я накара да се разсмее, а после я накара до болка да го пожелае. Даяна знаеше, че това се случва, но се преструваше, че не е така. Всеки път, когато чувствата ѝ започваха да вземат връх, тя ги потискаше. Страхуваше се.

Огледа отново празната съдебна зала, после бавно се изправи. Когато излезе навън, вече се здрачаваше. На запад небето бе натежало от облаци, които сияеха в бронзово и розово. Удължаването на деня бе единственият признак за пролетта. Вятърът режеше като нож, а тъмните голи дървета трепереха под тънката си ледена покривка.

Видя Чад, свит в палтото си, седнал близо до най-долното стъпало на съда. Поколеба се за миг, защото не бе сигурна, че бе достатъчно силна за сблъсък с него, после изправи рамене и се спусна по стълбите.

— Чад?

Той вдигна очи и дълго я гледа, преди да стане.

— Чаках ви.

— Виждам. — С равнодушие, каквото не изпитваше, Даяна вдигна яката на палтото си да се предпази от вятъра. — Трябваше да почакаш вътре.

— Имах нужда от малко въздух. — Държеше ръцете си в джобовете, а раменете му бяха прегърбени срещу студа. — Не ме пускаха да се срещна с Бет.

— Съжалявам. — Тя старателно не допускаше в гласа си никакви чувства и никаква умора. Мен също ме боли, помисли отчаяно. Заради теб, заради мен. Трябва ли винаги да имам отговор? — Ще уредя да се срещнеш с нея утре.

— Не изглеждате толкова добра.

Даяна леко му се усмихна.

— Благодаря. — Обърна се да си отиде, ала той я хвана за рамото.

— Госпожице Блейд... — Чад вдървено отпусна ръката си и я пъкна обратно в джоба. — Поизмъчих ви там, вътре... И май през цялото време ви измъчвах.

— Рискове на професията. Не се безпокой за това.

— Като гледах Бет... — Той изруга тихо, обърна се и се загледа в преминаващите коли. — Не можех да понасям да я гледам как плаче там. Мразех ви, задето я карахте да плаче така. Когато излязох да ви чакам, бях си намислил да ви кажа много неща.

Тя стисна по-здраво куфарчето си и се стегна.

— Давай, кажи ги сега.

Той се засмя нервно и пак се обърна към нея.

— Имах време да помисля. Май това не го правя достатъчно. — Извади цигара и закри с длани клечката кибрит, за да я запали. Даяна видя, че ръцете му не треперят. — Сега искам да ви кажа нещо друго, госпожице Блейд. — Издуха дима и чак тогава я погледна в очите. — Вие ми спасихте живота и ми се струва, че спасихте живота и на Бет. Искам да ви благодаря за това.

Тя онемяла гледаше ръката, която Чад ѝ подаваше. След момент я прие и усети здравето му ръкостискане.

— Всичко, за което можех да мисля там, вътре, беше, че я мъчите. Не виждах по-нататък. Като седях тук, отвън, започнах да мисля за онази килия и какво би било да прекарам следващите двадесет години в нея. Не знаете колко е хубаво да си седиш отвън и да знаеш, че никой няма да дойде и да те затвори пак в клетка. — Гласът му трепна, той преглътна, ала продължи здраво да държи ръката ѝ. — Щях да го направя заради нея и сигурно след време щях да я намразя. А тя... Тя щеше да живее с тази лъжа в себе си. Бет нямаше да издържи, познавам я.

— За нея скоро всичко ще свърши. — Даяна вдигна свободната си ръка и я постави върху оплетените им длани. Обективност ли? Само робот можеше да е студен и обективен, когато някой го гледа така. Чад имаше нужда да ѝ благодари, но в същото време молеше и за успокоение. — Никой съд няма да накаже Бет за това, че е била ужасно уплашена.

— Ако те... Ако тя стигне до съд, ще ѝ помогнете ли?

— Да. Ако тя иска. А ти ще си до нея.

— Да. Веднага ще се оженим. По дяволите парите. Ще измислим нещо. — Ръката му се отпусна и той за пръв път се усмихна. — Винаги съм мислил, че трябва нещо да докажа, нали разбирате. На Бет, на себе си, на целия гаден свят. Смешно, ама вече не ми се струва толкова важно да доказвам, че мога да направя всичко сам.

Даяна го погледна странно и поклати глава:

— Да — каза тя бавно. — Сигурно само един глупак мисли така.

— Няма да е лесно, тъй като Бет трябва да завърши училище. — Чад сега се усмихваше, сякаш предизвикателството му харесваше. — Обаче ще бъдем заедно, а само това има значение.

— Да. Чад... — Даяна отпусна ръка. — Струва ли си? Рискът, болката...

Той отметна назад глава и вдъхна студения вечерен въздух.

— Всичко си струва. Каквото и да е. — Отново се обърна към нея с широка, лъчезарна усмивка: — Ще дойдете ли на сватбата, госпожице Блейд?

— Да. — Тя отвърна на усмивката му, после леко го целуна по бузата. — Ще дойда на сватбата. Сега си върви у дома, утре ще се срещнеш с твоето момиче.

Докато стигне до колата си, Даяна усети, че гаденето ѝ бе преминало. Тъпата болка в слепоочията също бе изчезнала. Толкова са млади, помисли тя, включвайки се в дългата колона от коли, и всичко е срещу тях. Ала светещата в очите на Чад надежда я караше да вярва. Те щяха да се изправят заедно срещу трудностите и ако имаше някаква справедливост, щяха да успеят.

Ами ти, запита Даяна себе си. Твърдо ли си решила да бъдеш глупачка, или и ти ще се изправиш пред трудностите? Колко хазартна кръв, кръвта на Блейд, течеше във вените ѝ? Може би и тя като Чад

кокетираше с възможността да прекара живота си в клетка. Там имаше определена сигурност, за сметка на липсата на свобода.

Думите се завъртяха в главата ѝ — гласът на Джъстин, който ѝ казваше, че любовта идва лесно при някои хора, но не и при тях. Кейн, който вбесено ѝ говореше, че я обича и настояваше да му се довери. Чуваше собствения си глас, изтънял от нерви, как му обяснява, че не може да рискува да бъде изоставена сама. Какво беше сега, ако не сама? Сама и до болка влюбена. Ала оставяше тези стари страхове — духове, както ги бе нарекъл Кейн — да управляват живота ѝ. По този начин Даяна нарушаваше най-важното обещание, което бе дала пред себе си. Да бъде Даяна Блейд.

Имаше намерение да си отиде у дома, но сега се оказа спряла до кантората. Инстинкт ли е това, помисли тя, като видя паркирана там колата на Кейн. Нервите ѝ отново се опънаха. Какво щеше да му каже? Може би щеше да е най-добре да си отиде, да изчака, докато може да разсъждава разумно и да си направи план. Ала още докато го мислеше, слезе от колата.

Виждаше светлината в прозореца на неговата кантора. Работи прекалено много, помисли си. Делото Дей. Процесът скоро трябваше да мине. Даяна знаеше за него повече от вестниците, отколкото от Кейн. Дали бяха разменили и десет думи през последните две седмици? Какво щеше да му каже сега?

Първият етаж бе тъмен и тих. Можеше да чуе как леко проскърцва вратата, когато я затвори зад себе си. Погледна нагоре към стълбите и свали палтото си. Вероятно идваше в много неподходящ момент, реши тя, прехапа устни и отново помисли дали да не си отиде вкъщи. Тръгна по стълбите.

Вратата на кабинета на Кейн бе отворена. Докато вървеше към нея, Даяна чуваше тихия шепот на огъня. На прага се поколеба, загледана в Кейн. Той седеше на бюрото си, свел глава над купчина листи. Сакото и вратовръзката му бяха праметнати на облегалката на стола, черната му жилетка бе разкопчана, а ризата отворена на врата. В пепелника димеше недогоряла цигара. Докато го наблюдаваше, Кейн прокара ръка през косата си и без да поглежда, посегна към чашата си с кафе. Тя го гледаше, както не си бе позволявала да го гледа от онази вечер в Хайанис Порт.

Господи, изглеждаше уморен, помисли си сепнато. Сякаш дни наред не бе спал добре. Дали делото се развиваше толкова лошо? Внезапно той тихо изруга под носа си и покри лицето си с ръка.

Даяна пристъпи разтревожено напред.

— Кейн?

Той рязко вдигна глава. Погледна я за един миг с тъмни и открити очи. Тя почувства осезаемо нуждата в него, която после също толкова бързо изчезна.

— Здравей, Даяна — отговори Кейн студено. — Не те очаквах да се върнеш тази вечер.

Може би грешеше. Може би това, което бе видяла в очите му, бе само изненада, може би бе доловила собствените си чувства. Потърси в ума си всички онези неща, които искаше да му каже.

— Чад Рътлидж беше оправдан. — Бе всичко, което успя да промълви.

— Моите поздравления. — Той се облегна назад и се вгледа в нея с привидно безразличие. Наистина ли бе по-красива, отколкото вчера? В него се надигна болка. Щеше ли да полудее от това, че я вижда всеки ден, че я обича и не е обичан?

— Беше грозно — обади се тя след малко. — Не съм особено горда от начина, по който се държах с Бет Хауърд в залата.

Кейн сви ръката си в юмрук, после я отпусна. Нейната уязвимост винаги щеше да го трогва.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Не... Да — реши Даяна. — Да, аз ще взема. — Отиде до шкафа в другия край на стаята, намери едно шише и наля, без да има и най-малка представа какво бе питието. Не ставаше така, както трябва, помисли си. Всички думи, които искаше да му каже, засядаха в гърлото ѝ. Съмнения. Не беше ли ѝ казал Кейн, че те бяха нейното проклятие? Както винаги, беше прав. Сега тя просто не знаеше дали ще може да намери правилната фраза, правилния тон, за да му каже, че иска да направи точно това, за което я бе помолил от самото начало. Да му се довери.

Облиза устни и се опита да разсее донякъде надвисналото във въздуха напрежение.

— Делото Дей създава ли ти проблеми?

— Не, не особено. То почти приключва. — Кейн отпи от кафето си и откри, че е студено и горчиво. — Обвинението не е толкова непробиваемо, колкото очаквах. Днес подложих Джини на разпит. Тя беше твърда като скала, антипатична и напълно правдоподобна. При кръстосания разпит показанията ѝ ще бъдат непоклатими.

— Значи се чувстваш сигурен в присъдата?

— Вирджиния Дей ще бъде оправдана — отговори той безизразно. — Но няма да бъде оневинена.

Даяна го погледна неразбиращо.

Кейн остави кафето си и стана.

— От гледна точка на закона ще е свободна, ала обществото ще я приема за разглежена, богата жена, която е убила съпруга си и ѝ се е разминало. Аз мога да я спася от затвора, но не мога да я изкарам невинна.

— Един юрист, когото уважавам, веднъж ми каза, че адвокатът трябва да се придържа към обективността.

Кейн я погледна и сви рамене:

— Какво, по дяволите, е знаел той?

Даяна остави чашата си и се приближи до него.

— Защо не ми позволиш да те почерпя нещо за пиене и една вечеря?

Имаше нужда да я докосне. Чувстваше как върховете на пръстите му изтръпват от нуждата да погалят меката ѝ кожа. Отхвърляне. При мисълта, че отново ще се изправи пред това, застана нащрек.

— Не. — Премести се зад бюрото си. — Тази вечер имам доста да наваксам.

— Добре, ще видя какво има долу в хладилника.

— Не.

Тази една-единствена рязка дума я спря. Болката я накара да отстъпи крачка назад. Тя се обърна и се загледа в огъня, докато бе сигурна, че гласът ѝ няма да трепери.

— Би искал да си отида, нали?

— Казах ти, имам работа.

— Мога да почакам. — Неспокойните ѝ ръце започнаха да въртят дръжката на месинговия ръжен. — Бихме могли после да вечеряме в моя апартамент.

Кейн я погледна — тънка, стройна фигура в зелен вълнен костюм. Даяна му предлагаше възможността да се върне към начина, по който стояха нещата преди, към начина, по който винаги се бе отнасял с жените. Удоволствие, игра, никакви усложнения. Никога нищо не му бе изглеждало толкова празно. Той с въздишка сведе поглед към ръцете си. Колко пъти през последните две седмици бе мислил за нея, за нещата, които се бяха случили между тях? Бе се замислял да ѝ се моли — това не бе въпрос на гордост. Веднъж, в ранните часове на утрото му бе хрумнало да отиде в апартамента ѝ и да използва сила по липса на нещо по-добро. През ума му бе минало всичко — от увещаване до отвлечане — и бе отхвърлил всичко. Трябваше да си напомни, че от жена като Даяна любовта не можеше нито да се вземе насила, нито да се подлъже, нито да се измоли.

Желаеше я, имаше нужда да се изгуби в тази несъзнателна страст, която предизвикваха един в друг. Почти можеше да усети вкуса ѝ от мястото, където стоеше, този не съвсем сладък, не съвсем остър аромат на устните ѝ, когато се разгорещяха. Може някога да е било просто, ала никога вече нямаше да бъде просто.

— Благодаря за предложението — отсече Кейн. — Не ме интересува.

Тя стисна очи, отново изненадана колко много болка могат да предизвикат думите.

— Много те нараних — прошепна. — Не знам дали има някакъв начин да изкупя това.

Той рязко се изсмя.

— Мога да мина и без твоето съчувствие.

Даяна се обърна, сепната от тона му.

— Кейн, това не е...

— Остави.

— Кейн, моля те...

— По дяволите, Даяна, стига! — Отново вдигна кафето, мъчейки се да се овладее. Тя видя, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели. — Върви си у дома — заповяда той. — Имам работа.

— Има някои неща, които искам да ти кажа.

— Не ти ли минава през ума, че не желая да ги чуя? Аз разголих душата си пред теб — изтърси Кейн, преди да бе успял да се спре. — Направих се на глупак. Вече чух твоите съображения защо не можеш

да ми дадеш онова, което искам. Не изпитвам потребност да ги чувам отново. Мисля, че не мога да го понеса.

— Престани да го правиш невъзможно за мен! — извика Даяна.

— В момента пет пари не давам за теб! — Той вбесено я сграбчи за рамото и я дръпна към себе си.

Преди да се усети какво прави, устните му бяха върху нейните — яростно, грубо. По дяволите любовта, каза си Кейн. Ако това бе всичко, което тя искаше от него, значи това щеше да е всичко, което той щеше да ѝ даде. Поддаде се на желанието и гнева си, без да забелязва нейния отговор или протест, докато Даяна се разтрепери в ръцете му. Отвратен от самия себе си, я отхвърли настрана. Любовта, осъзна той безпомощно, не можеше да бъде пренебрегната.

— Махай се, Даяна. Остави ме на мира.

Разтърсена до дъно, тя сграбчи облегалката на стола.

— Не, не преди да съм свършила.

— Добре. Ти остани, аз ще си отида.

Но Даяна стигна преди него до вратата, затръшна я и опря гръб на нея.

— Седни, млъкни и ме слушай.

За момент мислеше, че Кейн просто ще я изблъска настрана, а можеше и да я удуши. Когато я погледна, сякаш се канеше да я убие. Ала той пъкна палци в джобовете на жилетката си.

— Добре, давай.

— Седни — повтори тя.

— Не предизвиквай късмета си.

При тази заплаха Даяна вирна глава.

— Добре, ще стоим прави. Нямам намерение да ти се извинявам за нещата, които ти казах преди две седмици. Аз ги мислех. Моята кариера е важна за мен — жизненоважна, защото това е нещо, което съм постигнала сама. И да се доверя на някого, да му се доверя с чувствата си за мен е най-трудното нещо на света. Никой не може да ме принуди да го направя, това е мой личен избор.

— Прекрасно. Сега се махни от пътя ми.

— Не съм свършила! — Тя преглътна и се чу да казва: — Мисля, че е време да станем партньори.

— Партньори? — Гневът в очите му се смени с недоумение. — Боже мили, ти стоиш тук — сега, след всичко, което ти казах — и ми

правиш делово предложение?

— Това няма нито общо с бизнеса! — извика Даяна. — Искам да се ожениш за мен.

Видя как очите на Кейн се присвиха — дотолкова, че не можеше да разчете нищо в тях.

— Какво каза?

— Моля те да се ожениш за мен... — Тя успя да задържи погледа си спокоен и се чудеше защо коленете ѝ не се огъват.

Той се намръщи и остана, където беше.

— Ти ми правиш предложение? — попита предпазливо.

Даяна усети как страните ѝ пламват, но не бе сигурна дали това бе от смущение, или от гняв.

— Да, мисля, че бях съвсем ясна.

Кейн се засмя — отначало тихо, после с все повече чувство. Вдигна ръце към лицето си, обърна се и отиде до прозореца.

Тя наблюдаваше реакцията му със смесица от яд и тревога.

— Да ме вземат дяволите — измърмори той.

— Не виждам нищо смешно. — Даяна скръсти ръце пред гърдите си. Чувстваше се като идиот.

— Не знам... — Кейн продължаваше да гледа през прозореца, опитвайки се да подреди мислите си. След всичката болка от последните две седмици тя изведнъж се появява на прага му и го моли да се ожени за нея. — Някак си ме размива.

— В такъв случай ще те оставя на спокойствие да се наслаждаваш на твоята малка шега. — Хвана дръжката на вратата, ала в момента, в който я отвори, той вече бе до нея и отново я затръшна.

— Даяна...

— Махай се! — заповяда тя и се опита да го избута.

— Чакай малко... — Кейн я хвана за раменете и я притисна към вратата. — Винаги ли ще спорим с теб? — Сега очите му не се смееха, а бяха ужасно сериозни и малко предпазливи. — Бих искал да знам защо ме помоли да се оженя за теб.

Даяна се вгледа в него и преглътна гордостта си.

— Защото знаех, че след всичко, което ти казах, ти няма да ме помолиш. Не бях сигурна, че ще ми простиш.

Той поклати глава и пръстите му се стегнаха върху раменете ѝ.

— Не ставай смешна, това не е въпрос на прошка.

— Кейн... — Искаше й се да го докосне, ала продължат да стои с отпуснати ръце. Не бе сигурна, че може да приеме такава снизходителност. — Аз те наскърбих.

— Да, боже мой, наскърби ме.

— Извинявай — прошепна тя, но не извинение видя Кейн в очите й. Обля го първата вълна на облекчението.

— Ти не отговори на въпроса ми, Даяна. — Ръцете му продължаваха да държат здраво раменете й, очите му не се отделяха от нейните. — Защо искаш да се ожения за теб?

— Предполагам, че имам нужда от обещание — започна тя, усещайки как отново я пробужда страх. — Когато хората просто живеят заедно, е много лесно някой да си отиде и...

— Не. — Той отново поклати глава. — Не това искам и ти го знаеш. Защо, Даяна? Кажи го.

Страхът прерасна в паника.

— Аз... — заекна тя и затвори очи.

— Кажи го — настоя Кейн отново.

Ресниците й трепнаха и очите й срещнаха неговите. След като думите бѳдеха изречени, Даяна знаеше, че няма да има път назад. За нея това би означавало пълно обвързване. Той също го знаеше, осъзна тя... И имаше нужда от него. Защо е била толкова глупава, та да мисли, че единствена се страхува?

— Обичам те — прошепна Даяна и дълго, треперливо издиша. С дѳха си отиде и страхът. — Боже, Кейн, обичам те. — Падна в прегръдките му, притиска се към него и облекчението й се изля в смях. — Обичам те — каза отново. — Колко пъти искаш да го чуеш?

— След малко ще ти кажа — измърмори той и устните му намериха нейните. Простена от удоволствие, от облекчение, от радост и я привлече към себе си. — Още веднѳж — настоя в устните й. — Кажи ми го пак.

Тя се засмя и го дръпна надолу, докато и двамата паднаха на килима.

— Обичам те. Ако знаех колко ще ми е хубаво да ти го казвам, щях да ти го кажа по-рано. Кейн... — Хвана с две ръце лицето му и го погледна с внезапно сериозни очи. — Да бѳда с теб, да ти принадлежа си струва всичко, което познавам. Знаех го, ала ми се струваше по-безопасно да се преструвам, че мога да живея без теб.

Той взе ръката ѝ и притисна устни към дланта.

— Аз все пак не мога да ти дам никакви гаранции, Даяна. Мога само да те обичам.

— Не искам гаранции. — Опря буза до неговата. — Вече не. Ще заложа на теб, Макгрегър. — Бавно плъзна ръце нагоре по гърба му. — И ще спечеля.

Кейн смъкна сакото от раменете ѝ, докато устните му играеха с нейните.

— Тази нощ всичко е за пръв път — реши той. — Моето първо предложение... — Започна да разкопчава копчетата на блузата ѝ. — Първия път, когато успях да измъкна тези две малки думички от теб... — Устните му проследиха пътя на пръстите. — И първия път, когато ще правя с теб любов в моя кабинет.

Даяна въздъхна и свали ризата му.

— Има един малък процедурен въпрос.

— Хмм?

— Още не си отговорил на моето предложение.

— Не се ли предполага да ми дадеш време да го обмисля? — Улови ухото ѝ между зъбите си.

— Не.

— В такъв случай приемам. — Вдигна глава и в очите му проблесна смях. — Имаме ли намерение да продължим рода на Макгрегърови?

Тя му се усмихна лениво с полупритворени клепачи.

— Абсолютно. Аз съм от много добра порода.

Кейн се засмя и притисна устни към шията ѝ.

— Даяна, ти направи баща ми много щастлив!

Издание:

Нора Робъртс. Да изкушиш съдбата

ИК „Коломбина“, София, 1998

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-732-004-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.